Irene

GONZÁLEZ FREI

Numele tău scris pe apă

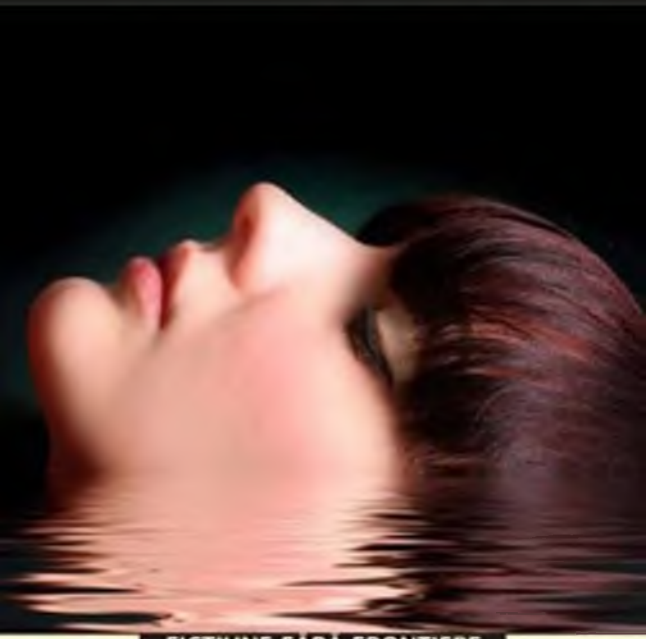

FICȚIUNE FĂRĂ FRONTIERE

PARALELA 45

IRENE
GONZÁLEZ FREI

Numele tău scris pe apă

Traducere din limba spaniolă
de Mirela PETCU

PARALELA 45

Pentru Marina,
singura dintre personajele acestei
istorii al cărei nume
nu am avut curajul să-l schimb.

Dacă ar trebui să-mi scriu propria existență, aș reconstitui-o din afară, cu dificultate, ca pe a altuia...

MARGUERITE YOURCENAR,
Memoriile lui Hadrian

Hai să ne imaginăm că oglinda s-a făcut precum voalul și că astfel putem trece prin ea.

LEWIS CAROLL,
Alice în Țara din oglinda

Traducere de Mihai Gramatopol, Ed. Cartea Românească, București, 1983.

* Traducere de Mirella Acsente, Ed. Corint, București, 1997.

Prima parte

Oriunde ai fi acum, Marina, să nu crezi cumva că te-am uitat. Încă păstrez crâmpeie din iubirea noastră ameţitoare printre fisurile durerii şi ale mâhnirii. Încă îmi freamătă trupul când îmi amintesc de mâinile tale delicate, iar tăcerea are glasul glasului tău, fiecare imagine recuperată de memorie dă un pic de viaţă ochilor mei, care nu mai sunt nimic fără ai tăi.

Am fost mai mult decât Sofia şi Marina, eu am fost tu şi voi fi din nou.

Nopţile mă vizitezi în somn şi urăsc soarele fiindcă ne desparte, fiindcă te îndepărtează de mine. Te-am pierdut odată şi te pierd în fiecare dimineaţă când lumina îmi arată nemărginirea absenţei tale. Iar acum, când este deja târziu ca să mai trăiesc, doresc să-ţi găsesc numele şi chipul în oglinzile pustii, trăsăturile tale care erau la fel ca ale mele, atât de aidoma alor mele cum nici măcar cele ale unei surori gemene nu pot fi, doresc să prind iar privirea apei care se contemplă în Narcis, dar găsesc doar glasuri tainice, amintiri, umbre. Găsesc mirosul paradisului şi cenuşa gloriei.

Ţinea două femei pentru el, pe Marina şi pe mine, legate una de alta, faţă în faţă, goale, la

deplina lui dispoziție. Nu putea să nu profite de ocazie. A traversat încăperea, cu pași mari, și l-am pierdut din vedere.

Nu știam ce avea să se întâmple. Eram dedesubt, cu spatele pe pat și o aveam pe Marina deasupra mea. Am simțit în pulsul meu cum palpită al ei. Niște curele de piele îmi țineau strâns încheietura mâini stângi de încheietura mâinii ei drepte, încheietura mâinii mele drepte de încheietura mâinii ei stângi, legate de câte două ori. Ne legase și de glezne. Așa că stăteam de parcă trebuia să fim tranșate sau ca atunci când făceam dragoste, iubito: cu picioarele desfacute și cu brațele răstignite. Fiecare parte a corpului meu corespundea cu reversul ei exact, cu trupul Marinei, de la picioare până la mâini.

Am încercat să mă ridic, deși greutatea ei mă strivea pe saltea, și atunci mi-am dat seama că nu mă puteam mișca mai mult de vreo câțiva centimetri. Legăturile de la încheieturi și glezne fuseseră fixate de pat. Nu exista alternativă; trebuia să rămânem în acea poziție cât timp avea el chef. Altădată, m-am gândit, da, altădată, dar acum nu sunt singură.

Am căutat buzele Marinei, le-am găsit după un oftat ușor și întretăiat, le-am unit cu ale mele. Nu am simțit imediat umezeala gurii ei. Mai întâi am simțit gustul excitant și inconfundabil al creionului său de buze. L-am savurat, cutreierând cu limba suprafața delicată a buzei sale de sus de la comisură până la mijloc și pe urmă cealaltă parte și buza de jos. Când treceam cu limba apăreau striurile acelea mici și verticale pe care machiajul le acoperea. Atunci gura ei a fost la fel de umedă ca a mea și am alunecat împreună în sărut, care

aducea şi a sânge. M-a privit, ochii săi negri pironiţi într-ai mei şi privirea aceea a fost semnalul că iubirea ne unea dincolo de orice împrejurare.

Am deschis gura să-i primesc limba, prima limbă de femeie care intrase vreodată în gura mea de femeie, prima şi singura care a trecut hotarul ce mă despărţea de pasiunea cea mai intensă din viaţa mea, care a mângâiat liniile neregulate ale cerului gurii mele şi defileele dinţilor mei înainte de a urca de-a lungul gingiilor. Ea şi-a presat pubisul ca să simt căldura, acum de neatins, a sexului său, iar eu am tras aer în piept, pentru ca sânii mei să le transmită alor săi plăcerea pe care mi-o producea că o aveam deasupra mea. Ne-am încrucişat degetele de la mâini. Contactul era perfect, precum dragostea noastră, precum în oglinzi. Reuşisem să facem abstracţie de lumea înconjurătoare ca să urcăm pe insula contopirii noastre în mijlocul furtunilor acelui ocean nesigur care ne aştepta; nu existau decât sărutul nostru şi pubisul ei şi mâinile înlănţuite şi sânii mei.

— Sofia..., a şoptit ea; n-a fost greu să-i recunosc glasul; era un simplu murmur fără timbru şi lipsit de putere. Sofía, te iubesc; atunci dulceaţa, proprie glasului ei, chiar a reuşit să-şi croiască drum pentru a ajunge la mine.

— Şi eu te iubesc, i-am zis şi am sărutat-o din nou: apa din gurile noastre exprima mai mult decât glasurile.

Pulsul i s-a accelerat. Am încercat să reduc şi mai mult distanţa care ne separa păsăricile ridicându-mi pelvisul.

În acel moment, s-a întors el. Acum era dezbrăcat. Penisul îi atârna flasc şi inert ca un membru atrofiat. Fusesc să bea un pahar, mi-am dat

seama după aceea, când a răsuflat deasupra mea. Coastele i se desenau cu claritate sub piele. N-am reuşit să înţeleg semnificaţia expresiei de pe chipul său. Şi-a rezemat genunchii pe pat şi ne-a contemplat îndelung, de parcă nici el nu ştia ce avea să se întâmple în clipele următoare. Până la urmă şi-a întins mâna fermă şi a sprijinit-o pe ceafa Marinei. Mi-a fost teamă să n-o strângă de gât. In loc de asta, a mângâiat-o, o mângâiere lungă, lentă şi plină de extaz, de-a lungul spinării. Mi-am lăsat capul într-o parte ca să-l observ prin golul ce se deschidea între braţul meu şi cel al Marinei, pe sub axile. Acum îi mângâia bucile, dar foarte repede mâna lui şi-a reluat coborârea, mângâindu-i faţa exterioară a coapselor, scobiturile genunchilor, gambele, acea proeminenţă cambrată şi netedă pe care o mângâiasem şi eu, de atâtea ori.

Atunci am simţit vârfurile degetelor lui pe mine, apucând în acelaşi timp glezna mea şi cureaua care mă imobiliza. Am rămas toţi trei în aşteptare, împletindu-ne gâfâielile de dorinţă şi de teamă. Apoi el şi-a continuat înaintarea în sens invers, a urcat iar, atingându-ne pe amândouă în acelaşi timp, gambele, scobiturile genunchilor, şi urca, urca, şi n-avea de gând să se oprească, pe partea interioară a pulpelor; şi, într-adevăr, a ajuns; la păsăricile – a mea şi a Marinei – umezite de la contactul nostru anterior şi de la sărutul nostru, calde ca şi degetele lui, două păsărici pentru el, una peste cealaltă, pentru mâna lui care urca şi cobora pe cant, îşi deschidea cale printre labii şi atingea carnea cea mai netedă şi mai delicată.

Mi-a băgat un deget, foarte încet, era arătătorul, şi odată ce-a ajuns la capăt, a apăsat în sus. Astfel încât am înţeles că îi făcuse acelaşi lucru şi

Marinei, dar cu degetul mare, pentru că am simţit apăsarea burţii ei care cobora pe burta mea ce se ridica, degetele lui care căutau să se întâlnească prin obstacolul trupurilor noastre.

Marina şi-a întins limba şi m-a lins după ureche. M-am uitat din nou la ea, aşteptând să mă mai sărute o dată. De cum ne-am frecat buzele, el a apucat-o pe Marina de păr şi i-a ridicat capul. De data asta, n-a fost violent cu ea.

— Nu, a zis el, niciun fel de sărutări între voi. Azi eu sunt cel care impune regulile.

S-a ridicat în picioare. Am băgat de seamă că penisul îi era deja tare. A scotocit în şifonier, a luat două batiste şi ne-a pus căluş cu ele. Le-a înnodat zdravăn peste gurile noastre deschise. Atunci am simţit că răsuflarea lui mirosea a alcool. Ne-a luat consolarea reciprocă a sărutului, dar nu ne putea fura calmul privirii; şi chiar dacă ne-ar fi legat ochii, oricum eu aş fi ştiut să comunic cu Marina. Îi percepeam bătăile inimii pe coasta dreaptă a sânului meu, gâfâiturile ei în căutare de aer, transpiraţia palmei sale pe a mea, puful zbârlit frecându-mi pielea. Eram legate de parcă am fi fost o singură persoană şi chiar eram. Am muşcat batista, dar mandibulele n-au reuşit să se închidă complet.

El a rămas în picioare câteva clipe. Cu cele cinci degete ale mâinii drepte şi-a atins sexul şi a început să se masturbeze, în timp ce controla rezistenţa legăturilor cu mâna stângă. Pe urmă, fără a înceta să se pipăie, şi-a rezemat din nou genunchii pe pat, între picioarele mele deschise, între picioarele deschise ale Marinei. I-a depărtat fesele şi s-a aplecat peste ea. Fără îndoială avea în faţa ochilor orificiul strâmt al anusului; l-a lins,

l-a acoperit cu salivă, am putut să simt, căci pe păsărica mea cădeau picături mari şi calde. Apoi şi-a ridicat penisul şi şi-a aşezat ambele mâini pe Marina, una pe fiecare bucă. Le-a depărtat şi şi-a pus sexul între ele. Credeam că voia s-o penetreze, dar n-a fost aşa. S-a mulţumit să-i strângă fesele cu sexul său între ele şi s-a legănat în sus şi în jos.

Dar asta nu era destul pentru el. S-a depărtat de curul Marinei şi s-a întors să-l lingă. Pe urmă şi-a înmuiat degetele în gură şi le-a trecut peste curul meu, umezindu-mă în sus, spre păsărică; am simţit gâdilatul perilor care mi se lipeau de piele. Şi-a înmuiat din nou degetele şi acum nu m-a udat în exterior, ci şi-a băgat unul dintre ele în deschizătura anusului, fără a se opri în faţa strâmbăturilor mele de durere, până la capăt. După aceea şi l-a scos şi a început să ne-o tragă.

Am văzut că ochii Marinei se închideau pentru o clipă şi apoi mă priveau din nou. Era prima dată când un bărbat avea să o penetreze. Mult am mai vorbit noi în legătură cu asta, mult ne-am mai făcut chiar planuri, iar acum era pe cale să se întâmple.

El şi-a pus mâinile sub coapsele mele, foarte sus, aproape pe fese şi m-a săltat vreo douăzeci de centimetri. În mişcarea aceea, clitorisul meu s-a lovit de pubisul Marinei şi a rămas acolo, în suspensie, stimulând o voluptate neaşteptată. Atunci, carnea încinsă a ştoiului său m-a pătruns în dos, croindu-şi drum încetişor, învingând rezistenţa muşchilor mei contractaţi. A fost o durere insuportabilă, a trebuit să îndoi genunchii cât am putut, şi nici n-am putut prea mult, lăsând să cadă picioarele Marinei între ale mele, altfel ştoiul lui

avea să sfârşească prin a-mi face praf rectul. A fost o durere de nesuportat, la început; dar pe urmă, când l-am avut pe tot înăuntru, am simţit o uşurare grozavă. L-am rugat să nu-l scoată, să nu-l scoată niciodată, pentru că ştiam că suferinţa ar reveni de cum i-ar ieşi scula din mine, m-ar întoarce pe dos ca pe o mănuşă, mi-ar jupui pielea uscată şi iritată. Dar, cu toate astea, a făcut-o. După două sau trei împungeri care mi-au ajuns până în măruntaie, şi-a scos penisul pe neaşteptate şi s-a dus în căutarea păsăricii Marinei. Mi-a împins coapsele în jos, să ne aşeze la înălţimea potrivită. Ea şi-a strâns şi mai tare mâna pe a mea şi datorită apăsării degetelor sale am putut simţi momentul exact când a penetrat-o. Se întâmplase până la urmă.

Fără să dea drumul coapselor mele, ne-a zgâlţâit pe amândouă ca să ne zbatem pe penisul lui. Mi-am întins din nou picioarele. Legăturile începeau să-mi rănească pielea gleznelor. Dar el n-a observat sau nu i-a păsat. Dorea să-şi continue jocul, cu cele două femei pentru el şi cu cele patru orificii aşteptându-l. A ieşit din păsărica Marinei, s-a ridicat deasupra trupului ei, acoperind-o ca o umbră, şi-a futut-o în cur. Ea a scos un geamăt sufocat din cauza căluşului şi atunci apăsarea mâinii ei m-a durut mai tare decât curelele de la picioare, dar n-am protestat, îmi plăcea să fiu consolarea ei, ultimul recurs al disperării sale, arbustul de pe buza prăpastiei, de care să se prindă înainte de căderea definitivă. Şi ochii ei, care nu încetau să mă privească, s-au umplut de lacrimi.

Două trupuri mă striveau acum şi n-aveam aer.

Atunci a trecut la păsărica mea şi apoi iar la dosul Marinei, şi la păsărica Marinei şi la dosul

meu, succesiv, tot mai grăbit, fără ordine sau ritm precis. Mă ridica şi mă cobora, aşezându-ne după bunul său plac, astfel încât el însuşi cădea în genunchi sau se îndrepta ca să caute cel mai bun unghi de penetrare, sărea de la un orificiu la altul de parcă ar fi călcat pe nişte pietre răzleţe ca să treacă un pârâu, dorea să întârzie, să amâne momentul ajungerii pe celălalt mal, aşa că se întorcea pe aceleaşi pietre, înainta şi se da înapoi, un anus, Marina, o păsărică, eu, până când nu s-a mai putut stăpâni, a ajuns pe malul celălalt, era în mine şi a început să tremure, în anusul meu, am simţit şuvoiul cald înlăuntrul meu, spasmele lui, lovitura de graţie până la baza ştoiului şi până-n capătul rectului meu şi mi-a ridicat bucile, s-a prăvălit peste mine şi peste Marina în timp ce ejacula, fără a-şi retrage sexul încă, bucurându-se de ultimele spasme ale orgasmului său, stingându-se încet şi, prin zâmbetul umed al gurii sale satisfăcute, a proferat o insultă şi ne-a blestemat.

În ziua în care am văzut-o pe Marina pentru prima oară, numeroase prevestiri mă anunţaseră că viaţa mea era pe punctul de a se schimba. Păreau simple întâmplări, dar în mintea mea acestea au plăsmuit nedesluşita intuiţie a unui eveniment extraordinar. Primul semn a fost un vis. Mă aflam în faţa porţilor unei catedrale pustii, din interiorul căreia un glas necunoscut mă chema cu insistenţă. Am intrat. Două rânduri de coloane identice duceau spre o lumină orbitoare. Cu logica proprie viselor, în momentul acela ştiam în mod cert, că lumina aceea şi glasul acela

care-mi rostea numele erau unul şi acelaşi lucru. In timp ce mergeam în direcţia ei, lumina care se risipea se transforma într-o oglindă, ce-mi întorcea un chip identic mie. Treceam prin ea, ca şi cum ar fi fost o uşă, când m-am trezit, copleşită de o fericire inexplicabilă. Cum să-mi închipui eu că mă aflam în faţa anunţului întâlnirii mele cu Marina? Ca oricare altă persoană, eram şi eu destul de vanitoasă ca să mă cred unică. Posibilitatea de a avea o dublură, cineva perfect egal mie, îmi era cu totul străină, şi mult mai mult, de bună seamă, ideea de a ajunge să o văd, să o sărut, să mă îndrăgostesc de ea. Aflată încă în letargie, mi-am întins mâinile să-mi pipăi propriul chip, pe care îl bănuiam încă în faţa mea. Dar am atins numai corpul adormit al lui Santiago, care s-a răsucit între cearceafuri şi m-a îmbrăţişat. Respiraţia mea agitată probabil că l-a neliniştit.

— Ce se întâmplă, Sofía? m-a întrebat cu glas catifelat. Ai avut un coşmar?

N-am răspuns. Simţeam că-şi împingea în mine sexul tare. Am sărit din pat şi m-am dus în bucătărie pe bâjbâite, cu paşi înceţi şi nehotărâţi. Imi era teamă să trec prin faţa unei oglinzi de teamă că se va rupe vraja visului şi că voi da de sticla transparentă care nu-mi răsfrângea propriul chip. Nu era mai mult de ora şase. Noaptea începea să îngălbenească cerul zorilor. Îmi era greu să mă trezesc la realitate.

Am stat în picioare în faţa ferestrei de la bucătărie, privind oraşul adormit, la ceasurile acelea incerte când eterna bătălie între lumină şi întuneric este într-un echilibru perfect. Înainte de a mă căsători cu Santiago, revărsatul zorilor era ora mea preferată. Este momentul cel mai indiscret al

zilei, când primii oameni care se duc la lucru își încrucișează pașii cu cei care încă nu s-au culcat, cei „deja" cu cei „încă" treji și atunci e momentul când preoții, dulgherii, portarii și modistele merg cot la cot cu curvele, bețivii, cu travestiții și pungașii. Este momentul când Madridul pare mai frumos, de parcă nu l-ar fi atins nimeni niciodată, de parcă ți-ar aparține, chiar dacă ești străină ca și mine; îți promite o viață deosebită și mai bună. Dar mersul ireversibil al orelor îți va smulge, una câte una, iluziile, cu o putere irezistibilă, și te vei întoarce la rutină, la capcana obiceiurilor consolatoare. Cât timp se va întâmpla asta, totuși, dimineața va însemna o aventură și un risc, un hazard inefabil în care orice lucru este posibil.

Visul din catedrală, cu toate că nu era erotic, mi-a lăsat în corp o dorință nedefinită. Stam acolo goală, desculță și cea mai ușoară atingere, o mână pe coapsă, un braț pe sâni, o buză pe altă buză, era de-ajuns să-mi provoace un tremur cald ce-mi străbatea șira spinării și mă apăsa până în mărunțaie. Am vrut să alung din mine senzualitatea aceea urgentă. Cel mai bine era să mă întorc în pat, să-l trezesc pe Santiago, să mă frec de el până când s-ar fi făcut simțite semnele de netăgăduit ale virilității lui; să i-o sug, să aștept cu picioarele desfăcute împunsăturile sexului său într-al meu, să-mi îngrop nesiguranța sub greutatea trupului său gol și să uit pentru totdeauna visul. Dar nu m-am clintit. Ceva în sufletul meu, la fel de misterios ca glasul luminos din vis, m-a împiedicat și am rămas să privesc orașul de la fereastră.

Pe nesimțite, am început să mă mângâi. La început, au fost niște mișcări involuntare, simple încercări care mi-au sporit dorința încetul cu

începutul, asemenea aurorei iminente ce se cernea peste lume. Pe urmă, totuşi, mângâierile mele au căpătat o frenezie deliberată şi elanul propriilor mele gâfâieli mă excita încă şi mai mult, cu mâna pe sâni, pe burtă, îndepărtând chiloţii şi scormonind în pubisul cald şi jinduitor. M-am întrerupt brusc. Un scrupul inedit m-a oprit, împiedicându-mă să dau frâu liber propriei plăceri. E oare cu putinţă, mi-am zis, ca altcineva, şi nu doar eu, să fie în stare să-mi producă o satisfacţie atât de deplină încât trupul meu să aibă chipul dorinţelor mele?

Dar chiar în clipa aceea soarele s-a arătat printre acoperişuri, croind o brazdă strălucitoare prin spaţiu, luminându-mă cu lumina sa încă imaculată şi chipul meu mi-a apărut ca într-un vis, reflectat în geamul ferestrei înconjurat de părul negru, dar scăldat în lumină şi am zâmbit şi mi-am văzut zâmbetul calm pe figura voalată din geam şi desfrâul meu n-a mai întâlnit obstacole şi m-am aflat din nou în vis.

Cu picioarele desfăcute, pe vârfuri, aproape în zbor, parcă încercând să mă înalţ mai presus de mine însămi şi de propria mea plăcere feroce, mi-am pus mâna pe sexul deja eliberat, degetele şi-au croit drum prin părul cald din chiloţi, au întârziat pe clitoris, pe labii, au căutat scurtătura spre genunile păsăricii, înăuntru, mai înăuntru, alunecând printre cele două flancuri aşa cum se înaintează printre două rânduri de coloane identice, în căutarea lacului liniştit în care se va privi Narcis, în căutarea miezului inimii fiinţei mele devastate de furtuni confuze de dorinţă şi premoniţie, simţind ca în vise că degetele mele erau degetele mele, dar mai erau ceva, ceva mult

mai adânc şi mai fericit şi mai adevărat, şi în sexul meu furtunile erau chipul meu din geam, odată ruptă vraja, şi propriul meu corp gol răvăşit pe dinăuntru şi în oglindire, oglindirea care mă răscula împotriva destinului meu şi mă purta spre o voluptate mai înaltă, unde sunt cu putinţă aurore şi furtuni, mâinile mele şi cele străine, curvele şi sacerdoţii, sărutul meu pe sărutul meu de pe geam, oglinzile, lumina şi tenebrele, răsuflarea mea gâfâită, silenţioasă, sexul meu iubit şi iubitor, aurora, miezul miezului, prevestirile, sânii mei înfierbântaţi şi oglinzile şi dragostea a două trupuri identice care ajung în acelaşi timp la un unic orgasm.

Prevestirile au continuat să mă hăituiască în acea zi. Mi-am pus pe mine o rochie uşoară, m-am încălţat în mare grabă cu o pereche de pantofi fără toc şi am ieşit în stradă fără să-i mai spun lui Santiago. Am luat micul dejun într-un cafe-bar, cu lapte şi gogoşi calde. Aveam la dispoziţie mai mult de o oră liberă înainte de lucru, astfel încât m-am pregătit să aştept, ca un complotist care-şi pândeşte următoarea victimă. Dimineaţa îmi părea a mea, numai a mea, şi doream să o simt pe piele, încă zguduită de memoria plăcerii mele într-un timp dublu şi solitar. Era o memorie a trupului meu, mult mai intensă şi mai profundă decât orice entelehie urzită de inteligenţă.

Soarele nou scânteia în apa de pe trotuarul unde o femeie somnoroasă spăla în faţa unei clădiri. Mişcările ei aveau ceva sublim şi mi se părea că în spatele lor şi a strălucirii în apă şi a

neliniştilor trupului meu, se ascundea un semn fugar, al cărui sens putea fi esenţial pentru a înţelege ce naiba mi se întâmpla. Mă simţeam ca vrăjită, gata de saltul care să-mi ofere cheia ce ar explica totul; un salt pe care trebuia să-l fac cu trupul meu înfiorat, deja eliberat de greutatea oricărei idei, şi nu cu altceva.

Vraja s-a destrămat.

— Domnişoară, auziţi? Domnişoară! spunea un tip de lângă mine.

Am întârziat să mă uit la el. Am clipit şi m-am întors anevoie la lumea prezentă. Tipul să fi avut cincizeci de ani bine purtaţi. Etala o chică linsă, neagră, unsuroasă şi murdară. Purta un costum gri la două rânduri foarte strâns pe talie, poate cu intenţia de a crea impresia că nu exista haină care să-i ţină muşchii. Nu arăta rău, dar deasupra pometţilor proeminenţi şi a nasului ascuţit, ochii săi sticloşi te preveneau că nu era bine să-i acorzi prea multă încredere.

— Trebuie să umblaţi cu multă grijă, a adăugat el mieros; pe urmă a coborât tonul: In ziua de azi sunt prea mulţi indivizi periculoşi.

Mi-a arătat un bătrânel vizibil ameţit, care moţăia într-un colţ al barului: soarele îl prinsese în plină beţie; nici nu-şi dădea seama că era luat drept un posibil agresor, un criminal sălbatic. Unica lui activitate era să sughiţe cu zgâlţâituri indolente.

— Dacă-mi permiteţi vă însoţesc..., a zis tipul.

— Nu, nu vă permit, am răspuns eu.

M-am îndreptat spre uşă şi el m-a apucat de braţ.

— Daţi-mi drumul! am zis.

— Nu uitați ce v-am spus.

— Dați-mi drumul, am repetat.

— De acord, cum doriți, mi-a dat drumul. Dar aveți multă grijă.

Am ieșit din bar și am hoinărit pe străzi, încercând să recuperez clipa revelației iminente, dar a fost în zadar. Străduința conștiinței mă îndepărta din ce în ce mai mult de propriile mele emoții. O briză răcoroasă sufla în rafale ușoare. Era început de mai și începea să fie cald. La ceasurile acelea tăria soarelui încă nu se simțea.

In Săptămâna Mare, Santiago și cu mine fuseserăm la Santander; de cum am ajuns, începuse să plouă cu găleata. Și cât am stat acolo a continuat să plouă aproape fără încetare; dar asta nu l-a împiedicat pe Santiago să se dăruiască obiceiului său îndărătnic de a face fotografii în neștire, în ciuda faptului că rezultatele erau de obicei complet dezamăgitoare. Fotografiile lui erau totdeauna neclare, urâte, prost cadrate, mișcate.

M-am hotărât să trec să iau fotografiile din călătoria aceea. Funcționara mi le promisese pentru dimineața aceea. Stilul inconfundabil al lui Santiago se vedea în fiecare poză; îmi tăiase capul și picioarele și mă fotografiase cu obiectivul înclinat, din spate și de departe. Obișnuita lui incompetență era, de data asta, la un pas de miracol: cum se explica faptul că marea, altfel imensă și impunătoare, fusese până la urmă mereu defocalizată? Dar, uite că nu știu cum, pozele aveau altă problemă, care nu era din vina lui Santiago, ci a developării bobinelor sau a întâmplării. Din cele numai două fotografii în care eram eu în primplan, exista o copie identică. In fotografiile neclare cu plaja pustie sau cu cerul noros și marea

agitată figura mea era dublă. Am studiat negativele, dar fenomenul apărea doar pe copii şi nu pe film. Funcţionara n-a ştiut să-mi explice motivele. La nouă fără cinci am ajuns la galerie.

Am aprins luminile, m-am aşezat la birou. Tablourile mă pândeau de pe pereţi ca nişte năluci imperfecte, prizonierele unor dreptunghiuri din lemn. Expoziţia era a lui Manolo Díaz Mendoza, un tânăr pictor abstracţionist, însă figurile imprecise căpătau contururi clare din cauza imaginaţiei mele. Am întins în faţa mea cele două fotografii dublate. Le-am contemplat. Mi s-a năzărit că nu arătau latura obscură a vieţii mele, ci latura vizibilă: unica existentă; era ca şi cum îmi dezvăluiau că eu eram o fiinţă în mod esenţial incompletă, o simplă faţadă.

A sunat telefonul. Era Santiago.

— Eşti bine? a întrebat el.

— Perfect. Ce altceva puteam să-i răspund? De ce mă întrebi?

— Pentru că ai plecat fără să mă trezeşti. Te-am aşteptat acasă până la ora asta. Credeam că te vei întoarce, vocea lui vădea efortul de a nu-mi face reproşuri. De la moartea Laurei trebuia să ridice din umeri în faţa „figurilor" mele şi să accepte cu un scrâşnet din dinţi reţinerea mea taciturnă. Şi îi era greu.

— N-am nimic, am zis.

— Sofía, a adăugat, te iubesc.

Am tăcut.

— M-ai auzit? a insistat el.

— Da.

A şovăit un moment, timp în care am putut auzi fornăitul lui la celălalt capăt al firului şi pe urmă mi-a propus, cu un entuziasm forţat:

— Dacă ai chef, putem merge la film în seara asta.

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te. Ne vedem diseară, a zis în încheiere. Bine?

— Bine, am închis.

M-am spălat pe faţă, mi-am făcut o cafea, am ascuns fotografiile, i-am telefonat patroanei galeriei s-o informez, ca de obicei, că nu era nicio noutate, m-am ocupat de vizitatori, am încercat să fac viaţa să-şi reia propriul curs de lehamite şi certitudine, când a intrat Manolo, pictorul, cu ultima prevestire care punea capac acelei dimineţi tulburătoare.

— Îţi aminteşti povestea lui Orbaneja, pictorul din Ubeda?

— Nu.

— Nu ai făcut colegiul, dragă? Este o poveste pe care o relatează Cervantes în *Don Quijote.*

— Nu mi-o amintesc, am zis eu. Dacă vrei să mi-o povesteşti, poftim. Dacă nu, nu-ţi mai face tu griji din cauza memoriei sau a studiilor mele.

— Fir-ar să fie, Sofía, mi-a zis Manolo – aducea un pachet învelit în foi de ziar, după câte se părea, un tablou –, văd că te-ai trezit fără chef. Ieri, la inaugurare, erai radioasă. Azi, însă...

Manolo era un tip de vreo treizeci şi cinci de ani, cu faţa foarte albă şi ochii afundaţi, în jurul cărora se remarca aureola vineţie a veşnicelor sale cearcăne. Obişnuia să-şi piardă nopţile şi nu se culca niciodată înainte de nouă dimineaţa. Nu purta lungi mustăţi pe oală, nici nu se îmbrăca

cu haine excentrice, nici nu făcea tămbălău cu grijă organizat, cum se presupune că trebuie să facă pictorii moderni. Trăia pentru arta lui şi era foarte sensibil şi înţelegător. Amândoi, cred eu, bănuiam că dacă ar fi fost altele circumstanţele în care ne-am cunoscut, ne-am fi putut iubi, poate nu într-un fel desfrânat, dar sigur profund. Şi, cu acea tristeţe pe care o produc posibilele vieţi netrăite, ne dădeam seama că poate nici măcar nu era timpul să fim buni prieteni. Credeam în acel moment că era persoana cea mai potrivită să mă asculte. Doream să-mi vărs amarul faţă de cineva destul de străin de viaţa mea să nu trebuiască să-i dau socoteală de aici înainte de faptele mele. Îmi era totuna că era bărbat; nu mai aveam prietene.

— Adevărul e c-am avut o noapte proastă, i-am zis pentru a-mi începe confesiunea într-un mod fluent.

Şi i-am povestit visul din catedrală. Manolo s-a albit la faţă, a devenit mai palid ca oricând, dacă asta era cu putinţă. A sfâşiat hârtiile care înfăşurau pachetul şi mi-a arătat tabloul. Era portretul meu. Nu era vorba de o pictură naturalistă, nu; chipul era incert şi voalat. Ca într-un vis. Pe laturi două grupuri convergente de linii dădeau impresia a fi şiruri de coloane.

— Când l-ai pictat? am bâiguit eu.

— Azi-noapte, după ce m-am întors acasă.

Am amuţit, speriaţi de coincidenţă. Sunt tare superstiţioasă; când ating zone întunecate ale supranaturalului, adică ceea ce înseamnă pentru mine asta, prefer să mă prefac că n-am înţeles şi să evit subiectul. Nu mai aveam chef să vorbesc despre mine însămi, aşa că am schimbat subiectul:

— Ce faci tu treaz la orele alea? Pentru tine prânzul e în zori.

— M-a sunat un ziarist, a explicat el cu dispreţul pe care-l afişa întotdeauna când se referea la profesiile anumitor indivizi, precum psihanaliştii, publiciştii, dentiştii şi, mai ales, ziariştii. Totdeauna mă sună, mă invită în locuri groaznice. Acasă la el, de exemplu. Şi aseară m-a sunat de atâtea ori încât am crezut că se întâmplase o nenorocire şi până la urmă i-am răspuns. Tu ştii că detest telefonul. Şi pe bună dreptate! Nu face decât să aducă necazuri, ca apelul ziaristului.

Mizantropia lui Manolo mă făcea să râd în hohote.

— Mi-a zis că dorea „să-mi pună nişte întrebări" care rămăseseră nepuse aseară, la vernisaj. Vrei să-mi explici tu prin ce regulă de trei i-au rămas nepuse?

— Şi ce i-ai răspuns?

— Cu totul altfel decât am gândit, într-adins, fireşte, drept răzbunare, mi-a răspuns. Dar după aceea n-am mai adormit şi iată-mă.

— Doamne, Dumnezeule! E o conspiraţie! a glumit el; şi pe urmă, făcând-o pe viteazul în faţa unor proiectile închipuite, a zis: Dă-i drumul la întrebarea aceea. Sunt gata de orice.

— Ce pictează Cervantes în tablou? am arătat portretul.

— Aşa e! Uitasem! a exclamat Manolo.

— Firesc. Eşti încă somnoros.

— Păi, să vezi, fapt e că Orbaneja, pictorul din Ubeda, a explicat, era un artist atât de prost încât dacă picta un cocoş, trebuia să scrie dedesubt cu litere de-o şchioapă: „Ăsta este cocoş". Şi când îl întrebau ce picta, răspundea: „Ce-o ieşi".

Am râs amândoi sincer. Prezenţa lui Manolo mă reconforta.

— Bine, a încheiat el, frecându-şi cearcănele vineţii, asta este exact ceea ce mi s-a întâmplat cu acest tablou. Voiam să fac o imagine abstractă şi mi-ai ieşit tu.

Aş putea să mint, să exagerez coincidenţele din acea dimineaţă, să inventez mai multe prevestiri, dar scriu pentru tine, Marina, care mă auzi din tăcerea ta şi tu ştii că numai acesta este adevărul, acestea au fost semnele pe care mi le-a trimis soarta, sau providenţa, sau iubirea ta încă în floare, cu scopul de a-mi anunţa revoluţia care va distruge ultimele urme ale vieţii mele trecute. „Cauzalitatea nu există", mi-ai spus tu cu un zâmbet ca să-mi atenuezi orice emfază. „Fericirea a două suflete nu poate fi salvată la întâmplare" şi eu te-am crezut. De ce să nu te cred? Eram în culmea fericirii noastre şi briza mării ne răcorea trupurile înlănţuite; şi chiar în seara aceea, o seară plăcută de vară în faţa golfului Napoli, am făcut pactul. Hotelul avea ifose aristocratice şi se numea Royal; baia era aproape la fel de mare ca şi încăperea, imensă, mobilele erau aurite, pereţii erau acoperiţi cu tapet cu fazani şi trandafiri şi magnolii şi temple şi sălcii, zăceam într-un vechi pat cu baldachin, dar nimic din toate astea nu ne interesa fiindcă pe burta ta goală eu trasam linii umede cu limba, urcam până pe culmea sânilor tăi, mă opream în fiorul sfârcurilor tale şi pe urmă mă lăsam să alunec din nou spre buric, încet, fără să caut scurtături, abătându-mă să ling curbura şoldului tău, să sărut buzele sexului tău cu buzele mele fierbinţi, introducându-mi limba în acea cavitate ospitalieră, care părea făcută pe măsură şi

care încă aducea la miros cu pielea ta, iar eu puteam să simt palpitaţiile inimii tale în abisul păsăricii tale, să-mi frec faţa de ea, să-mi umplu gura cu umezeala ei, să o aspir să-mi ajungă până în plămâni, să acopăr cu picăturile sale brazda pe care o lăsaseră cândva lacrimile şi să-ţi ascult vorbele de dragoste în timp ce-ţi dădeai drumul pe limba mea şi să le aud apoi pe ale mele, în timp ce ejaculam în mâinile tale, dar vorbele acelea nu erau de ajuns şi am făcut pactul, pactul pe care niciodată nu voi îndrăzni să-l încalc. Acestea sunt adevărurile noastre şi nu le putem schimba. Acum, că amândouă am fost alungate din paradisul fericirii noastre, refuz să mint: nu vreau să te pierd iar. Nu mai trăieşti decât în adevărul memoriei mele şi-i atât de dureros şi-i atât de Clara şi-i aşa de puţin.

În momentul în care Manolo îşi încheia vorba, a intrat în galerie bărbatul în costumul gri la două rânduri, cel care mă sâcâise în bar. Manolo l-a luat drept un vizitator obişnuit şi mi-a şoptit:

— Să nu spui că eu sunt pictorul.

In doi timpi şi trei mişcări s-a plantat în faţa tablourilor, prefacându-se că le contemplă cu dezinteres. Aşa era el: incorigibil timid şi umil. Pe mine mă amuzau capriciile sale, cu toate că la fiecare expoziţie de-a sa mă vedeam obligată să fac minuni să-i vând tablourile fără sprijinul lui.

Dar bărbatul în gri nu era deloc interesat de pictură. Şi a dovedit-o foarte curând. Fără a

arunca nici măcar o privire către lucrările expuse, mi s-a adresat mie.

— Ce faceţi? a zis, pironindu-mă cu ochii lui sticloşi. Sper că n-aţi uitat sfaturile mele.

— M-aţi urmărit.

— Nu, domnişoară, ce vă face să credeţi asta? a replicat tipul în gri, scărmănându-şi părul unsuros. Lucrez la doi paşi de aici. Am ieşit să mănânc şi v-am văzut de afară.

— Ce doriţi? l-am întrerupt; mă plictisea bărbatul ăla cu aerul său aproape profesional de biet diavol preocupat de semenul său.

— Bine, dacă o luaţi în felul ăsta..., şi-a frecat mâinile, şi având în vedere că este o zi frumoasă de primăvară...

Manolo începuse să simuleze în faţa tablourilor şi ne privea cu curiozitate.

— Eu... doream să vă invit să înotăm, a încheiat tipul în gri.

— Să înotăm? Manolo şi cu mine ne fortam să ne stăpânim râsul.

— Ştiu o piscină publică în aer liber, la numai cincisprezece minute de Madrid, a adăugat tipul umflându-şi muşchii; nimic nu părea să-i înfrângă insistenţa îndârjită. Am putea mânca acolo, stând la plajă şi pe urmă să ne întoarcem...

Ca un agent al destinului, bărbatul tocmai pronunţase cuvintele care m-ar fi dus la tine pentru prima dată, Marina, dar eu nu ştiam atunci.

— Sunt căsătorită, am replicat, şi...

— Nu interpretaţi greşit intenţiile mele! s-a grăbit el să exclame.

— Nu mă interesează intenţiile dumneavoastră. Vă cer să mă lăsaţi în pace.

Tipul l-a privit pe Manolo, căutând complicitate masculină.

— Dumneata eşti martor, domnule, i-a zis. Nicio clipă n-am încercat să-i fac rău acestei doamne.

Dar Manolo nu i-a luat partea.

— Aţi auzit-o, s-a limitat el să spună. Cel mai bine ar fi să plecaţi.

Omul în costum gri la două rânduri a îngăimat o despărţire ceremonioasă şi a plecat. Înainte de a ieşi, s-a oprit în faţa uşii de la intrare; fără să-l întrebe nimeni, şi ca o ameninţare, ne-a informat:

— Numele meu este Carranza, şi s-a pierdut în mulţime.

Totuşi, omul cu costumul gri la două rânduri avea dreptate. Prea era fantastic soarele să iei masa într-un restaurant posomorât şi ticsit, în grabă, în picioare, cu clienţi gata să te înghiontească şi să-ţi verse berea pe rochie, în timp ce ospătarii te zoresc să eliberezi odată locul.

— Ce părere ai să luăm masa la o piscină? l-am întrebat pe Manolo. Am câteva ore libere. Am putea merge doar noi doi.

— E un plan înspăimântător, şi-a lăsat mâna să cadă ca şi cum ar fi alungat o muscă. Pe mine nu mă duci.

— Auzi, să nu-ţi închipui că încerc să te seduc, am lămurit eu prosteşte.

— Sper că nu, fiindcă l-am cunoscut pe bărbatul tău cu mult înainte de-a te cunoaşte pe tine.

Era adevărat. Fuseseră colegi de studii la publicitate. Manolo, împins de părinţi, care nu doreau

să-l vadă căzând în clasica sărăcie a artiştilor, căuta să înveţe o meserie obişnuită cu care să-şi câştige pâinea. Pe urmă a hotărât că meseria aceea era prea mult pentru un temperament ca al său şi s-a lăsat. Din fericire, nu-i mersese atât de rău ca artist. Santiago, în schimb, a continuat să studieze şi lucra ca desenator într-o agenţie de publicitate de mâna a doua. Manolo a fost inclusiv martor la nunta noastră.

— Nu tu eşti problema, a adăugat Manolo. Dar urăsc soarele. Mă prosteşte, mă adoarme, mă face să cred că pierd timpul. Iar piscinele şi toate locurile alea în care plăteşti ca să te distrezi sunt pline de oameni care chiar nu ştiu să se distreze fără să plătească. Ştii doar, pedichiurişti, dentişti, avocaţi, agenţi de turism...

— Oh, nu mai începe iar cu eternele tale discursuri! l-am întrerupt. O să mă duc singură.

— Pentru Dumnezeu, o să te simţi prost! Te poţi îmbolnăvi, a zis el. Fugi de-aici.

Am ascuns portretul după birou. M-am despărţit de Manolo, am închis galeria şi m-am întors zburând acasă. Acolo, mi-am pus în buzunar costumul de baie pe care îl luasem cu mine la mare în Săptămâna Mare; nu-l folosisem, din cauza ploilor abundente şi mai puţea a naftalină. M-am urcat în maşină, un vechi Seat Marbella. Am luat-o prin Castellana şi am ieşit din oraş.

Îmi aminteam că văzusem reclama unei piscine spre Madrid-Burgos, în timp ce eram blocaţi într-un ambuteiaj de turişti şi Santiago a profitat de ocazie să fotografieze o şatră de ţigani de pe marginea şoselei. Îmi rămăsese întipărit în minte numele piscinei fiindcă era ridicol: „Toridul

Tropice". Am oprit la o benzinărie să fac plinul şi m-am întors pe şosea.

La radio se difuzau vechi bolerouri, din acelea care o ajutau pe mama să-l evoce pe tata şi să-i permită să plângă în voie: *Ojos Negros*, *Perfidia*, *Obsesion* şi încă unul al cărui nume nu l-am ştiut niciodată, dar care mă fascinează: „Uneşte-ţi glasul cu al meu / să strigăm c-am învins / şi dacă păcătuim din dragoste / Cerul să dea explicaţii / căci e poruncă divină". Nu l-am considerat în acel moment ca pe un nou anunţ a ceea ce avea să se întâmple curând, fiindcă mie nu mi-l amintea pe tata, ci pe Santiago. El obişnuia să mi-l cânte cu gesturi teatrale ample, cu o mână la piept şi cu cealaltă răsucită în sus, de parcă ar fi cerut de pomană, exagerând pronunţia sud-americană („*que el sielo de explicasiones*") şi dându-şi ochii peste cap. Îl cânta mai ales înainte de a ne căsători. Era felul lui de a suporta remuşcarea pe care încă ne-o producea, amândurora, povestea iubirii noastre: o poveste clasică de trădări de tinereţe, ale căror avataruri îmi fac acum plăcere, dar care atunci stârneau anumită vâlvă.

Totul a început din cauza unei chestiuni de lipsă de punctualitate. Eu nu împlinisem încă douăzeci şi unu de ani, erau doi ani de când mă aflam la Madrid şi aveam un prieten ceva mai mare ca mine pe care-l chema, nici mai mult, nici mai puţin, Juan Marcos Lucas Mateo. In numele acestea era o întreagă declaraţie teologică, Mateo fiind numele de familie. Pentru a simplifica, prietenii lui îi ziceau „Purice". I se potrivea porecla: era un individ care trăia în delăsare şi neglijenţă. Fără să fie jegos, totdeauna avea un aspect neîngrijit. Umbla prost îmbrăcat, neras de două zile,

cu părul răvăşit şi cu ochelarii cârpăciţi cu bandă izolatoare de electrician. Ştiu cu certitudine că avea păduchi. Apartamentul lui era un talmeş-balmeş de sticle goale de bere, haine murdare şi reviste pornografice. Indolenţa absolută ce-l stăpânea îl împiedica să mişte un deget să se opună creşterii dezordinii, de parcă aceasta ar fi fost pe placul exageratelor forţe ale destinului. Era atât de leneş încât, deseori, ca să ne-o punem, trebuia să mă sui pe el, altfel nici nu se deranja.

„Munceşte tu, fetiţo", îmi zicea, „că eşti încă tânără" şi se trântea într-un fotoliu, cu picioarele pe stiva de reviste, şi eu trebuia să-l dezbrac, să-l despoi de haine una câte una, ca pe un beţiv sau ca pe un copil adormit şi îi lăsam înadins ochelarii; pe urmă îi aşezam picioarele pe podea şi îi învioram ştoiul, mereu tot atât de obosit pe cât era el însuşi, îl pipăiam, îl sugeam până ce se învrednicea să apară o erecţie acceptabilă şi atunci mă suiam pe el, susţinându-i sexul să nu alunece, fiindcă el nici asta nu făcea, mă mişcam şi mă zgâlţâiam cu iuţeală potrivită, nici să-i pară excitaţia, dar nici să termine înainte de vreme, căci Purice se masturba ca şi mine, însă era obişnuit cu masturbările lui de puturos, obţinute cu cel mai mic efort, ţac-pac, şi gata. Cu toate astea, îmi plăcea ceva ce-i plăcea şi lui: să mă privesc; mă lăsa în ritmul meu şi asta îl excita mai mult ca orice. „Mângâie-te", îmi cerea el; atunci, călare pe scula lui, trebuia să mă pipăi, trecându-mi o mână peste sâni, cealaltă pe clitoris, şi ochelarii lui Purice cădeau încetul cu încetul, iar din gură îi curgeau picături mici de bale. Eu nu mă mai uitam la el şi continuam să mă pipăi, scotocind în crăpăturile trupului meu până găseam acolo

orgasmul, mă scuturam, de-acum mai impetuos şi erau de-ajuns două zgâlţâituri zdravene, pac, pac, să ejaculeze şi el deodată cu mine.

Purice închiriase un apartament cu două nivele, care erau totodată şi singurele încăperi ale casei, ce comunicau printr-o scăriţă ca de submarin. Etajul superior fusese cândva dormitorul; pe urmă a venit o vreme când abia se putea intra acolo, astfel încât el a luat o decizie transcendentală: a aruncat salteaua pe scări în jos şi n-a mai vrut să urce acolo. Spunea că atunci când şi etajul inferior va fi de nelocuit, va părăsi totul şi va lua alt apartament cu chirie. Nu ştiu de ce, dar Purice se aştepta să-i spăl farfuriile şi să fac un pic de ordine în grota în care locuia, poate ca să nu se vadă obligat să pună în aplicare împovărătoarea promisiune de a părăsi apartamentul şi de a căuta altul.

Intr-o după-amiază, în timp ce ne uitam la televizor, mi-a zis:

— Sofía, în orice pereche există un moment când iubirea se consolidează, şi-a netezit barba cu gravitate.

Nu-i nicio noutate că tipii care au relaţii cu femei mai tinere decât ei, şi de-ar fi doar cu câteva zile mai tinere, îşi atribuie responsabilităţi formative şi obişnuiesc să peroreze pe un ton academic, edificator. Dar eu n-am dat importanţă discursului său.

— Taci, am zis. Vreau să văd filmul. Era unul din filmele regizoarei Lina Wertmüller[1].

---

[1] Lina Wertmüller, regizoare italiană de origine elveţiană, colaboratoare a lui Federico Fellini (*8 ½*) şi nominalizată la Oscar în 1975, pentru filmul *Sette bellezze* (n.r.).

— Sofia, e important, a insistat el. Azi m-am ocupat, cu multă plăcere firește, să fac copii după cheile casei. Sunt pentru tine, și a adăugat solemn, de parcă m-ar fi decorat: Iată-le.

Eu știam că gestul acela nu însemna nimic pentru el. Toți prietenii săi aveau cheile cocioabei ăleia. Le împărțea în dreapta și în stânga să nu trebuiască să se ridice să deschidă ușa. Mai mult chiar, știam că mințea în privința „ocupării" de a face chei, căci cu luni în urmă comandase o duzină de copii, exact în scopul de a nu se obosi în viitor. Abia de ieșea din casă să cumpere mâncare chinezească, să-și facă rost de un film de la videoclub sau să-l tapeze de bani pe taică-său, un impresar care s-a îmbogățit după moartea lui Franco[2] trecând de la stampele cu sfinți în extaz la stampele cu extazul domnișoarelor goale-pușcă. Culmea, Purice a adăugat:

— De azi, casa mea este a ta.

— Îți mulțumesc, am comentat eu, dar cocina asta nu va fi niciodată casa mea.

— Și cum asta este casa ta, a continuat, prefacându-se că n-a auzit, mai ales fiindcă îl obosea să dicute, poți să dispui de ea cum îți place ție mai mult. Dacă vrei să faci ordine, faci ordine. Dacă vrei să faci curățenie, faci curățenie.

Mi-am luat ochii de la ecran să mă uit la el, stupefiată.

— Dacă dorești, inclusiv, ce știu eu, să atârni vreun poster care-ți place, o poți face, a încheiat el cu mărinimie.

---

[2] Francisco Franco (1892-1975), general spaniol, lider al forțelor de dreapta, supranumit *Caudillo*, a fost șef al statului din 1939, de la sfârșitul Războiului Civil Spaniol, până la moartea sa (n.r.).

— Vine un moment în viaţa unei perechi, am zis eu corectând pompozitatea lui, când e nevoie de o servitoare. Dacă credeai că poţi conta pe mine pentru aşa ceva, te poţi duce s-o iei în cur.

Inainte de-a ajunge să se răzgândească, i-am smuls mănunchiul de chei pe care le ţinea încă între degete şi m-am uitat mai departe la film.

In ciuda faptului că mutările continue ale familiei mele, din oraş în oraş, mă împiedicau să cunosc „oameni curaţi", mama mea, nepoata unor nemţi severi, nu acceptase niciodată să mă vadă în compania unor tipi care nu-i plăceau deloc, indivizi de stofă proastă, cum zicea ea, o s-o păţeşti şi tu cum am păţit-o şi eu, Sofi, să nu ai încredere în ei. Nu-mi lăsa multe alternative, mama mea. Detesta, din proprie experienţă, pe cei foarte visători şi pe cei foarte formalişti. Din această cauză, Purice a fost primul dintre prietenii mei pe care ea l-a acceptat, căci nu era ceea ce se numeşte un tip circumspect şi-n plus provenea dintr-o familie prosperă; adică, era o combinaţie echilibrată, între cele două extreme detestate, exact mijlocul. Biata mama, înainte de a muri, m-a pus să-i promit că mă voi căsători cu Purice. Am consimţit fiindcă era foarte bolnavă şi nu doream să o mâhnesc, dar nici măcar în glumă n-am luat în considerare posibilitatea de a mă căsători atât de tânără şi, cu atât mai puţin, cu Purice. Nu că m-aş fi opus căsătoriei ca instituţie, ba mai degrabă dimpotrivă. Pe vremea aceea, o nuntă însemna în ochii mei un angajament riguros, care trebuia să se facă numai în virtutea unei iubiri profunde. Iar eu îl aşteptam încă pe bărbatul vieţii mele; îl căutasem, cu neliniştea aceea înflăcărată a iluziilor menite a fi nesatisfacute, pe străzile multor

orașe, la colegiu, la facultate; în relațiile pasagere, în actele sexuale sordide sau foarte vesele, printre prietenii intimi sau în vreun necunoscut zărit în mijlocul mulțimii. Pasiunea mea era fără obiect, era absurdă, era, fară îndoială, egoistă; simplu ideal a ceea ce trebuia să fie o pasiune; o dragoste pe care o zămisleam eu însămi și se orienta spre mine; avea forma dorințelor mele și șovăiala incertitudinilor mele; de aceea îmi dădeam seama, nu fără remușcare ori teamă, că nimeni, în afară de mine, nu fusese în stare să mă mulțumească până atunci. Iar Purice, de bună seamă, nu era răspunsul pe care îl căutam eu; mă amuza felul lui de a fi, dar nu eram îndrăgostită de el și îmi era imposibil să-mi închipui viața alături de el. Presupun că nici eu nu eram pentru el mai mult decât un amuzament: o clasică provincială, tânără, fără ocrotire, pierdută în Madrid, care se joacă de-a dezinvolta și cu care te poți relaxa până când începe să te indispună. De fapt, în viața lui Purice prietenii lui erau mai importanți decât mine.

Printre acești prieteni se afla și Santiago. Mi se părea foarte frumos, dar și foarte pedant; nu știam să fie cu vreo femeie, iar el da de înțeles că asta se datora înaltului nivel al exigențelor sale. Pe urmă, totuși, pe nepusă masă sau prefăcându-se că cedează unor inexistente rugăminți de-ale mele, îmi cerea să-i prezint pe vreuna dintre prietenele mele. Eu nu-l consideram o partidă bună, așa că refuzam, cu toate că până la urmă am ajuns să mă înduplec, căci îmi era indispensabilă o altă prezență feminină în casa lui Purice, ai cărui prieteni se comportau în fața mea de parcă n-aș fi existat, îndemnați poate de ambianța insalubră a apartamentului, proferând porcării, bășindu-se întruna,

pişându-se cu uşa de la baie dată de perete şi chiar scociorându-şi păduchii în faţa mea. Le-am iscodit pe cele care erau libere şi trebuie să recunosc că referinţele mele despre Santiago le-au dezamăgit pe prietenele mele.

Numai una a acceptat să intre în joc, fiindcă era incapabilă să refuze orice i se cerea: Francisca, o andaluză de curând sosită la Madrid care studia sociologia; era slabă, înaltă şi nervoasă, mereu sub tensiune ca un cablu electric şi mereu ocupată cu o mie de activităţi ce nu puteau fi amânate; întruniri politice, lecţii de spaniolă pentru imigranţii africani clandestini şi alte activităţi de felul acesta îi ocupau aproape tot timpul. Era „roşie" din cap până în picioare, dintr-o specie pe cale de dispariţie, din acelea care, dacă nu eşti atent, ţi-o trântesc că singura greşeală a lui Stalin a fost excesiva lui indulgenţă. Imposibil să concepi două persoane mai deosebite ca Francisca şi Santiago; cu toate astea, niciodată n-am ştiut bine nici cum şi nici de ce, au stabilit o relaţie pentru timpul liber, melancolică şi fără speranţe, animată doar de discuţii sterile.

De bună seamă, era inevitabil ca noi patru să nu ne vedem toţi prea des. Dacă reuşeam să-l convingem pe Purice să-şi scoată nasul în stradă sau pe Francisca să găsească un gol în alergătura ei, mergeam la film sau să bem un pahar. Altfel, ne întâlneam în apartamentul murdar să fumăm havane, să ne uităm la tele sau la video, să ne omorâm timpul cu jocuri de masă precum *Doblaje* sau *Nostalgy*. Cu un fel de dor după tinereţea risipită, îmi amintesc de acea perioadă din viaţa mea ca de una de nesfârşită monotonie, de nemulţumire, de lungi plimbări solitare pe străzile unui

oraş în maxima lui splendoare. Madrilenii ştiu să recunoască uimitoare nuanţe în fiecare colţ al oraşului; şi, poate fiindcă se uită pieziş spre Barcelona cu o fărâmă de invidie ascunsă, spun că oraşul lor este un mare sat, sau un talmeş-balmeş de fragmente eterogene. Nu la fel gândim noi, cei care l-am cunoscut la pachet; pentru mine, Madridul este o căruţă făcută în goana mare în care nu te poţi sui fără să-ţi spargi capul. Locuitorii marilor oraşe nu ştiu până la ce punct îi izolează, fără să-şi propună, pe străini, care ori ajung să plece, ori devin fanatici ai noului loc cu acel elan al convertiţilor de care duc lipsă cetăţenii autentici, ori prin a se aduna în emoţionante refugii folclorice unde îşi plâng nostalgia după ţinutul natal. O altă alternativă este pur şi simplu să vegetezi în dezinteres, cum făceam noi. Niciunul dintre noi nu era din Madrid, în afară de Purice, care se fălea că nu ştie unde se afla Metropola, astfel încât ajungeam târziu la orice modă, băteam câmpii vrând să vorbim în jargon, ne simţeam excluşi din tradiţii şi obiceiuri, simţeam greutatea unui calificativ pe care nimeni nu ni-l punea în cârcă pe neaşteptate, dar care se citea în ochii tuturor: mitocani. Asta eram şi asta ne unea.

Şi în acest punct al poveştii intervine lipsa de punctualitate.

Atât Purice, din cauza insolenţei lui, cât şi Francisca, din cauza obligaţiilor ei, obişnuiau să ne facă pe Santiago şi pe mine să aşteptam la întâlnire. La început am încercat să evităm acest lucru prin inocente subtilităţi, ca de exemplu să spunem că începutul unui film era cu jumătate de oră înainte de cum era de fapt. Dar curând, stratagema asta ni s-a întors împotrivă: când

nepunctualii au înţeles că născoceam orarul întâlnirilor, au încetat să ne mai creadă şi s-au dedat mai mult ca oricând la nepunctualitate.

In timpul acelor lungi aşteptări, Santiago şi cu mine am ajuns să ne cunoaştem şi să strângem şi mai mult prietenia. Am înţeles că înfumurarea lui nu era decât o formă cumpătată a timidităţii. Se străduia ca un copil, oferind lumii o mască de stăpânire de sine, să ascundă un temperament nesigur şi temător. Acelaşi lucru se putea spune despre neaşteptatele lui accese de violenţă pe care le provoca uneori, inexplicabil. Impotriva oricărei logici, acest lucru trezea în mine obscure instincte de protejare. Doream să-i port de grijă, să-l împiedic să sufere din nou. Căci, într-adevăr, suferise mult; şi nu fară reticenţe mi-a povestit dureroasa istorie a vieţii sale: se născuse într-un sat pierdut din Sierra Morena, ultimul dintre cei opt fii ai unei familii nefericite; tatăl, un perceptor de impozite madrilen care a acceptat fără să crâcnească soarta aceea de exil, era un tip slab de înger, fără idei proprii şi supus în întregime toanelor nevestei sale. Aceasta îi reproşa neîncetat bărbatului ei apăsătoarea viaţă de provincie şi că nu se interesa niciodată de copii. La opt ani, Santiago nu ştia nici să citească, nici să scrie; la cincisprezece s-a încurcat cu o femeie mult mai în vârstă decât el, măritată cu un general de curând sosit în sat. Când ea a rămas văduvă şi s-a întors la Madrid, Santiago a fugit de acasă în căutarea amantei lui, care l-a refuzat de-a dreptul. Ea îl folosise numai pentru a-şi alina plictiseala provincială, aceeaşi care o necăjea şi pe mama lui. Santiago nu s-a mai întors în satul natal, iar părinţii lui nu au făcut nimic pentru a-l regăsi: nici el

nu-i mai văzuse de atunci. La Madrid a lucrat la orice poate lucra un adolescent fără familie, la început chiar (însă asta am aflat mult mai târziu) se prostituase. Pentru un pat sub un acoperiş şi o farfurie cu mâncare, a regulat homosexuali ofiliţi în căutare de carne tânără. Pe urmă lucrurile s-au ameliorat şi aşa a putut să-şi completeze studiile. De aceea, mi se părea că, la fel ca şi mine, aspira la o viaţa liniştită, nu pentru a-şi satisface un simplu ideal burghez, ci din cauza unei dorinţe disperate de pace şi fericire. Comparându-l cu Santiago, Purice mi se părea atunci imatur şi neînsemnat.

Intr-o după-amiază de la sfârşitul lui august, când căldura era infernală, ne-am dat toţi patru întâlnire în apartamentul lui Purice. Când am ajuns, l-am găsit pe Santiago, singur, spălând farfuriile prietenului său, sarcina aceea titanică pe care eu nu o acceptasem.

— Ptiu! am comentat, eşti un adevărat erou.

— Păi, s-au împlinit trei luni de la ultima spălare, a glumit. Şi azi am intenţia să gătesc. Sunt sătul de mâncare chinezească.

Eu eram lac de apă, cu toate că purtam o rochie comodă din bumbac, unicul mod de a suporta de bine, de rău căldura sufocantă a verilor madrilene. Astfel că m-am dus la baie, m-am dezbrăcat şi m-am băgat sub şuvoiul de apă rece a duşului. Am profitat să-mi spăl capul cu şampon contra păduchilor, care se încăpăţânau să mă sâcâie. N-aveam chef să-mi pun iar rochia transpirată. Am căutat între hainele murdare ale lui Purice până am dat de o cămaşă care nu puţea. Când am ieşit, Santiago terminase. Eu eram des-

culţă şi după doar câţiva metri parcurşi mi se şi murdăriseră tălpile. El m-a întrebat:

— Crezi că la etaj or fi farfurii de spălat?

Nimeni nu se mai aventurase să urce acolo de luni întregi; ştiam amândoi asta. Şi pentru că o ştiam, ne-am prefăcut că nu ştim. Purice se dusese să-l tapeze de bani pe tatăl lui şi întârzia: obţinea bani din ce în ce mai greu; câţiva *duro*[3] îl costau ore lungi de discuţii.

— Mă duc să arunc o privire, am zis, în timp ce urcam deja primele trepte.

— Te însoţesc. Nu e un loc potrivit pentru fete singure, chiar dacă au picioarele murdare, a zis Santiago, hâtru.

A venit după mine. Urcând, lăsam în urmă o dâră rău mirositoare de la şamponul contra păduchilor.

— Da' cum mai miroşi, Sofía! a exclamat el.

— E de la *Nopioj*, i-am spus când am ajuns sus.

— Şi ăsta ce dracu' e?

I-am explicat că *Nopioj* nu era nici o icnitură şi nici o insultă, ci numele unui şampon împotriva paraziţilor. Santiago a uitat definitiv scuza cu farfuriile murdare şi mi-a zis:

— Cât despre mine, nu mă încred în produsele astea moderne. Cel mai bun sistem este cel care s-a practicat de la începuturile omenirii. Acelaşi pe care călugării încă îl practică.

Pe plasa metalică a somierei patului fără saltea erau tot felul de bulendre, la fel şi pe jos. Santiago a apucat patul şi l-a ridicat. Lucrurile s-au rostogolit până ce au devenit un talmeş-

---

[3] Denumirea colocvială a monedei de cinci *pesetas*, folosită în Spania înainte de introducerea euro (n.r.).

balmeş încâlcit peste talmeş-balmeşul anterior. Pe urmă, a luat un pled de lână şi l-a întins pe somieră.

— Vino aici, a adăugat, aşezându-se într-un colţ al patului.

M-am trântit cu faţa în sus pe pled şi mi-am sprijinit capul pe picioarele lui Santiago. Mi-a răvăşit delicat părul negru. Era prima oară când mă atingea, în afară de atingerile convenţionale ale salutului.

— Aici ai un păduche, a şoptit.

— Cum poţi vedea? am zis eu.

Lumina abia ajungea până la noi de la etajul de jos şi ne aflam într-o penumbră ambiguă în care îi vedeam cu greutate trăsăturile. Îmi era greu să mi le amintesc. A continuat să-mi mângâie părul. Am simţit un amestec confuz de senzaţii, în care stimulilor perceptibili – moleşeala căldurii, duşul rece, întunericul, mâinile lui Santiago, asprimea pledului pe piele –, li se adăugau uşurarea de a putea scăpa de viaţa nefericită cu Purice şi iluzia că dădusem în sfârşit peste bărbatul pe care îl căutam de atâta timp. Toate astea mă cufundau într-o adâncă toropeală. Deodată, am auzit vocea lui Santiago, cum se aud vocile înainte ca somnul să ne învingă. Zicea:

— Există şi un alt loc unde îşi fac cuib păduchii.

Nu a fost nevoie să-mi explice care era locul acela. Am desfăcut poalele cămăşii şi mi-am răvăşit părul păsăricii. Santiago m-a mângâiat iar şi toropeala se transformă-n dorinţă. L-am dorit, l-am dorit cum niciodată nu mai dorisem vreun bărbat. Mi-am depărtat picioarele, să poată ajunge până la contururile sexului meu, chiar până la

sexul meu şi el a desfăcut degetele ambelor mâini în evantai, cu degetul mare şi arătătorul scotocea în pubis, cu mijlociul şi inelarul îşi deschidea drum prin asprimea pufului spre suavitatea incipientă a labiilor, iar cu degetul mic îşi completa lucrarea presând în acel excitant teritoriu al nimănui ce desparte găoaza de păsărică, un sfârşit care este şi-un început, o linie nu de separaţie, ci de unire. Simţeam frecarea fără zgomot a degetelor sale în pelvis, aproape în interiorul meu, ca atunci când mănânci alviţă cu urechile astupate, de ţi se pare că-ţi cad dinţii. Apoi am băgat de seamă că degetelor lui nu le păsa de puful meu, îl îndepărtau şi începeau să caute o nouă poziţie în păsărică, degetele mari spre clitoris, băgând arătătorul încet, încet, chemând celălalt arătător, umplându-mă, penetrându-mă împreună pentru a se deschide pe urmă acolo, înăuntru, iar celelalte trei degete depărtau labiile cu intenţia de a le uşura treaba. Mie însă nu mi-au trebuit toate degetele, două mi-erau de-ajuns să-l apuc de ceafă şi să-l oblig să se aplece peste mine, să stric simetria uniformă a celor zece degete perechi şi să le adauge limba impară, excentricitatea a unsprezece degete rigide şi umede şi moi pe clitorisul meu, în sexul meu, pe linia uniunii, în labiile desfăcute. Mişcările lui Santiago erau cam bruşte, dar mă încălzea gândul că destinatara acestora era păsărica mea. Şi tot trupul meu căpătă o nouă sensibilitate; în întunericul încăperii mi se părea că văd perindându-se mirosurile. Săpunul şi şamponul corpului meu; umezeala şi duhoarea lucrurilor îngrămădite în jurul nostru; detergentul de pe mâinile lui Santiago şi transpiraţia acră a pieptului său amestecată cu îndepărtata colonie cu care-şi dăduse fară

îndoială de dimineaţă. Limba lui umedă urca şi cobora pe mine, se răsucea umplându-mă de nelinişte şi se întorcea să-mi facă iar plăcere. Curios, dar abia atunci mi-am dat seama că obrajii lui Santiago nu erau acoperiţi de barba aceea prost rasă ce-i era specifică lui Purice. Mi-a plăcut.

Căldura din jur s-a concentrat în burta mea şi-n coapsele mele, ca apa care scapă prin canalele de scurgere, gata să se împrăştie în concavitatea păsăricii. Arcurile metalice ale patului scârţâiră. Iar Santiago se opri, depărtându-şi faţa şi mâinile de sexul meu.

Eram gata să ejaculez, să mă precipit în acea imensă fericire ambiguă şi necontrolată, însă el mă forţa să mă opresc o clipă înainte de cădere, înainte de prăbuşirea în plăcere, mă târa din nou spre stăpânirea raţiunii şi a bunului-simţ. Acum, într-un fel, întrevăd în acel prim orgasm neobţinut cifrul iubirii noastre, mereu la un pas de a fi ceva mai mult decât ceea ce era într-adevăr, o promisiune etern reînnoită şi etern neîmplinită, o trecere în revistă ce avea să fie sufocată de greutatea propriilor ameninţări de temut, un mort care ucide pentru că nu se resemnează să moară, un miraj dureros. Dar atunci n-am înţeles asta. Mă încăpăţânam să-mi văd concretizate iluziile.

— Ce ai? am întrebat după un moment.

— Nu putem, mi-a zis, ridicându-se.

— Santiago..., am vrut să intervin.

— Nu. Că nici Purice şi nici Francisca nu merită asta.

In loc de orice alt răspuns i-am desfacut cureaua, i-am descheiat pantalonii, am desfacut fermoarul. Am întârziat cu treaba asta, am întârziat mult; poziţia mea şi întunericul îmi îngreunau

mişcările, dar el nu m-a respins. L-am simţit respirând nervos în liniştea înserării. I-am căutat ştoiul între diversele straturi de pânză, pantalonul, cămaşa, chiloţii. Am dat de el. Îl avea mare şi era excitat: mi-au trebuit amândouă mâinile să-l apuc. M-am răsucit până am ajuns cu faţa la el şi am început să i-l sug.

— Nu, a zis el fără a mă îndepărta. Nu.

Întotdeauna am crezut că prima îmbrăţişare cu cineva este revelatoare. La început apare o foarte scurtă surpriză, în timpul căreia memoria recapitulează aproape instantaneu, toate trupurile îmbrăţişate în trecut, le compară cu acest nou trup, îl clasifică şi îl evaluează în mod inconştient, îl apreciază, îl etichetează. La Santiago, primul lucru pe care l-am strâns în mâini nu a fost trupul său înfiorat de îmbrăţişare, ci scula lui tare şi vibrândă.

— Nu, a mai repetat o dată, şi încă o dată, până ce convingerea lui s-a risipit şi a îngăimat: Da...

Atunci am accelerat mişcările mâinilor şi i-am muşcat-o delicat, înfingându-mi dinţii sub gland, păstrând pentru limba mea şi pentru cerul gurii mele globul cald şi neted, băşica pe care mi-o închipuiam plină de spermă şi pe care trebuia să o fac să explodeze ca să-l satisfac, o sferă întreruptă de o mică tăietură în care să-mi bag vârful limbii şi să-l întărât, o protuberanţă susţinută de un baston pe care trebuia să-şi înalţe plăcerea. Mi-am înfipt şi mai tare dinţii, băşica s-a spart, iar el a ejaculat în gura mea, vărsându-şi întreaga sa încărcătură fierbinte şi aspră. Am stat liniştită câteva momente, în timp ce el îşi revenea. Îi ţineam încă

sperma pe limbă fără să o înghit. M-am întors să o scuip. El mi-a ghicit intenţia.

— Stai, m-a oprit; m-a ridicat ţinându-mi capul, turtindu-mi părul pe care înainte îl mângâiase. Nu scuipa, a adăugat. Dă-mi-o.

M-a sărutat pe gură. Şi-a deschis-o pe-a lui să-i dau toată sperma. Am întins limba şi am descărcat lichidul, aşa cum făcuse el cu mine. Şi-a înghiţit-o. Şi ăsta a fost primul nostru sărut.

— Acum vino tu aici, i-am poruncit eu, fără să-i dau timp să protesteze, în timp ce mă aruncam pe somieră.

L-am apucat de mână şi i-am făcut semn să îngenuncheze între picioarele mele. I-am întors din nou faţa spre sexul meu. Şi l-am obligat iar să mă sărute, şi să mă sărute fără să respire. Îl ţineam de păr, aşa că îl ridicam şi-l lăsam să cadă iar, în ritmul exact, în tactul precis al dorinţelor mele, în care limba lui era un ajutor şi un obstacol. L-am zgâlţâit, ca pe o păpuşă; mi-am înfipt unghiile în gâtul său până l-am făcut să sângereze, m-am folosit de faţa lui ca să-mi dea înapoi ceea ce îmi luaseră degetele lui, nasul pe clitoris, buzele şi limba în sex, bărbia pe linia anusului şi a vulvei şi pe măsură ce se apropia momentul ejaculării, i-am afundat încă şi mai mult faţa în mine ca şi cum el ar fi fost în întregime un ştoi care se presa în clitorisul meu frenetic, în sexul meu înnebunit, şi căldura acelei zile de infern se întorcea să se verse între picioarele mele fierbinţi, ca un rug ale cărui flăcări aveau forma propriilor mele picioare şi înfăţişarea propriilor mele trăsături care mi se arătau la fel ca într-o oglindă. L-am folosit pentru plăcerea mea solitară, deja fără să mă mai gândesc la el şi fără să-l doresc, împingându-l în mine, în

mine, în mine însămi, şi era singurul lucru de care-mi păsa şi singurul pe care-l vedeam în bezna ambiguă şi prietenoasă, şi-atunci iminenţa orgasmului mi-a devenit de nesuportat, mi-am desfăcut cămaşa, mi-am scos-o, m-am despuiat de ultimele coji ale lui Purice şi am acoperit capul lui Santiago cu mâinile mele, să nu mai văd niciun fragment din bărbatul acela care în clipa aceea nu însemna nimic pentru mine şi să privesc, în schimb, desenul tremurător al degetelor mele şi pântecul meu cambrat în sus căutând culmea voluptăţii şi sexul meu şi propriile mele ţâţe convulsionate şi pieptul meu fără aer şi umerii mei pe care i-am sărutat o clipă înainte ca trupul meu să dezarmeze deschis în strigătul acelui orgasm furios şi liber care mă căuta numai pe mine şi nu implora ajutorul nimănui.

Santiago a vrut să continue să mă sărute; l-am împins fără răutate. Îmi părea rău că-l manipulasem în felul acela, dar nu i-am mărturisit.

— Doamne! a exclamat el, în schimb. Eşti grozavă. Mi-ai nenorocit faţa, a râs în hohote.

Eu nu reuşeam încă să-mi revin şi mâinile sale pe trupul meu zguduit mă crispau, umplându-mă de iritare. În plus, eram udă toată. Pledul lăţos şi aspru mă înţepa de-a lungul spinării.

— Ce-o să spunem despre asta? m-a întrebat Santiago.

M-am aşezat în fund. Aerul fierbinte din încăpere ajunsese să-mi pară o briză îngheţată care m-a înviorat.

— Nu ştiu, am răspuns, dându-mi părul transpirat de pe faţă. Dacă ei n-ar fi fost nepunctuali, noi n-am fi facut nimic.

— Aşa e viaţa, dragă Sofía, a zis Santiago, cu glas cavernos, imitând discursurile educative ale lui Purice, de care-şi bătea joc fără încetare. Unii sunt sortiţi să ajungă târziu pretutindeni, în mod inexorabil.

— În viaţa unei perechi, am zâmbit, trebuie să fii gata tot timpul să înfrunţi momentul infidelităţii.

Santiago a schimbat brusc tonul, revenind la inflexiunea sa obişnuită, ca să-mi spună:

— Îmi placi. Mult.

N-a fost nevoie să răspund. Înainte de a o face, mi-a acoperit gura cu palma să mă facă să tac, căci la etajul de jos s-a auzit zgomotul unei chei. Uitasem complet că Purice şi Francisca trebuiau să vină dintr-un moment într-altul. Am rămas paralizaţi, înţepeniţi de uimirea acelei intervenţii a realităţii. De-acum trebuia să rămânem acolo cine ştie cât; putea trece o săptămână până ce Purice să se hotărască să iasă din nou. Cel ce tocmai intrase a aruncat nişte chestii pe masă şi a exclamat:

— Fir-ar să fie, nu-mi vine să cred!

Era Purice.

Dar nu se referea la noi, bineînţeles, căci nu ne putea vedea, ci la farfuriile curate. Asta îl umplea de extaz. Fredona bucuros acompaniindu-se cu bătăi din palme. Pe urmă a deschis televizorul şi a pus o casetă video, continuând să bălmăjească aiureli cu voce tare.

— Dobitocul vorbeşte singur, mi-a şoptit Santiago.

A trebuit să-mi muşc buzele să nu râd. Ne-am întins pe somieră, cu multă precauţie să nu scârţâie, unul lângă altul, cu faţa spre lumina

ce venea dinspre golul scării. Filmul pe care-l închiriase Purice, am înţeles foarte curând, era pornografic. Atunci am auzit ceva de parc-ar fi bătut tactul cu degetele pe masă.

— Ce-i asta? am şoptit.

Zgomotele de la etajul de jos au crescut în intensitate, cadenţate, până au devenit aproape ostentative.

— Dobitocul şi-o freacă, a replicat Santiago, tot şoptind.

E obscen să asişti la comportamentul intim al altora. Mai mult chiar decât faptul că-i pusesem coarne, acest lucru mi se părea cu-adevărat lipsă de fidelitate faţă de Purice. Apoi a urmat tăcerea, paşii lui Purice spre baie, zgomotul apei cu care se spăla, întoarcerea în salon. Un căscat, ca un muget: deja satisfăcut, epuizat de o activitate atât de superioară forţelor sale, Purice urmărea filmul fără pasiune. Un râgâit. Altul. Soneria, un nou zgomot de chei în broască şi Purice, fără îndoială cu telecomanda în mână, a trecut rapid de la filmul pornografic la buletinul meteorologic. Am dedus că trebuia să fie Francisca cea care venea, fiindcă şi ea avea o cheie, pe care-o primise fără atâtea discursuri de îmbărbătare.

— Ah, tu eşti..., a zis Purice. Vino, intră.

Santiago mi-a mângâiat picioarele şi m-a privit în ochi. Ne-am sărutat. Încă mai avea în gură gustul aspru al spermei.

— Încă n-au sosit ceilalţi? a întrebat Francisca. Imposibil.

— Careva a fost pe-aici, dar a plecat.

— Şi tu de unde ştii?

— Fiindcă farfuriile sunt curate, a replicat Purice.

— Da, a zis ea. Şi cum tu nu ai spălat o farfurie în împuţita ta de viaţă, nu încape îndoială că pe-aici a trecut altcineva.

— Aşa este. Trebuie să fi fost Sofía.

— Şi de ce nu Santiago?

Purice părea că n-aude.

— Am zis eu că fata asta va ajunge să renunţe la poza ei de snoabă şi se va întoarce la sănătoasele obiceiuri de provincie, a observat el.

Încet, foarte încet, Santiago s-a dezbrăcat.

— Şi dacă puii ăştia de lele au plecat împreună? a bănuit Francisca. Deja or fi la al treilea futai.

— Mi-ajunge c-au lăsat farfuriile curate, a zis Purice cu nepăsare.

— Eşti o scârbă, Purice. Eşti dezgustător, antipatic, odios...

— Spui prostii, femeie, a răspuns el, trebuie să apară. Între timp hai să ne uităm la film.

— Nu vrei să-i aşteptăm?

— Dragă Francisca, este necesar ca fiecare să fie responsabil pentru propriile sale fapte. Dacă ne-au tras clapa, n-au dreptul să protesteze.

Santiago şi-a apropiat gura de urechea mea şi a şuşotit:

— Acelaşi lucru îl spun şi eu.

Purice a schimbat casetele şi posturile de televiziune; fără îndoială închiriase două filme, unul pentru uz privat şi altul pentru uz public. L-a pus pe-al doilea. Era unul din filmele alea de groază, greţoase, cum îi plăceau lui. Îl oboseau filmele la care trebuia să gândeşti prea mult. Textul cel mai lung pe care îl citise în ultimii ani era cel din calendarele libertine imprimate de tatăl său.

„Nici moartea nu va reuși să pună capăt iubirii noastre", a zis unul dintre personajele filmului. „Mă voi întoarce la tine de pe Lumea Cealaltă."

Santiago nu se depărtase de mine. Simțeam ecoul umed al limbii lui în urechea mea și gâdilătura care m-a făcut să vibrez. A scârțâit ușor somiera.

— Imi placi, mi-a zis din nou la ureche.

— Ne pot auzi, am replicat eu, tot cu glas scăzut.

Ne-am sărutat îndelung, sărut care a avut gustul imprudent al trădărilor și durata căinței. Nu are barbă, mi-am zis iar. Și i-am șoptit că, de asemenea, și el îmi plăcea. Dar, fără lașitate, am accentuat *de asemenea* ca să priccapă că nu făceam decât să răspund declarației sale anterioare. Mi-a mângâiat spinarea de parcă îi era milă de mine și, totodată, mă implora pentru el însuși. I-am pus o mână pe piept să simt ritmul excitant al respirației sale neliniștite. Cu nemărginită seninătate, și-a proptit sexul tare între picioarele mele și am rămas așa, fără grabă și fără constrângere.

„Oficial, Mary a murit acum zece ani în Tucson, Arizona", continua să spună filmul, jos. „Dar trupul ei este intact. Nu se observă pe el semne ale descompunerii."

In acel moment, totuși, în timp ce buzele noastre se uneau din nou, Purice a zis ceva ce n-am auzit și atunci ne-a căzut în cap întreaga greutate a conduitei noastre, stafia trădării s-a așezat între noi, prefăcând starea aceea calmă a lucrurilor în dorință sălbatică de ispășire și de violență, iar sărutul s-a transformat în schimb de bale, în injurii, în mușcături ranchiunoase. Santiago m-a apucat de braț și mi l-a îndoit la

spate, punându-mă cu gura în jos, în timp ce-mi zicea întruna că-s o curvă, îi pui coarne prietenului meu, curvă, cine poate avea încredere în tine. Atunci s-a trântit peste mine şi m-a pătruns cu toată atrocitatea furiei sale şi pledul s-a deplasat, iar metalul patului mi s-a încrustat în carne şi scula lui Santiago m-a rănit până în profunzime.

„Inima unui mort poate bate la fel ca inima unui om viu."

Mă ardea ştoiul în abdomen, mă durea braţul imobilizat, mă ustura faţa de la pat. Îmi venea să mă piş. Şi mi-am dat drumul. M-am pişat pe el cu tăria răzbunării, l-am pişat şi m-am pişat. M-a perforat, s-a băgat în mine luptând pentru fiecare milimetru posibil de penetrare, zdrelindu-mă şi împingând întruna: ca să nu scârţie patul, el nu se mişca, mă împungea, mă fora, mă strivea, cu greutatea lui necontrolată, de pat. Dorea să mă facă bucăţi aşa cum dorise să-şi facă praf conştiinţa, preschimbându-şi penisul într-un cuţit cu care să-mi traverseze sexul în căutarea sufletului, în vreme ce eu chiar asta doream să facă, să nu mă dezamăgească, să nu-mi înşele aşteptările cu sentimentalisme mărunte, eram flămândă după furia lui, după pedeapsa lui, râvneam ca păsărica să-mi fi fost mai strâmtă pentru ca el să mi-o sfâşie şi să mi-o desfunde. Iar mutismul absolut în care ne futeam făcea totul mai brutal, mai înnebunitor.

„Oh, iubire, dragostea mea, te voi iubi în criptă cum te-am iubit în pat, cum numai morţii pot iubi."

Santiago şi-a apropiat gura de a mea şi am crezut că încerca să-mi propună armistiţiul unui sărut, că era dispus să capituleze şi să se consacre delicatelor milostiviri ale dragostei, iar eu n-aveam

să-i permit una ca asta, nu vroiam să-l văd cedând, însă el nu m-a sărutat, m-a scuipat, mi-a inundat buzele cu flegma lui furioasă. L-am înjurat din nou. Am simţit atunci că era gata să ejaculeze. Asta era cea mai mare cruzime faţă de mine, să mă lase iar la limita plăcerii, în mlaştinile dorinţei nesatisfacute, să plece singur spre tărâmul orgasmului. Mi-am atins cum am putut burta. Cu mâna liberă mi-am mângâiat-o. Am pornit de la adâncitura coastelor şi am întârziat în spintecătura ireversibilă ce ducea la sex. Mi-am mângâiat pântecul, mângâind în acelaşi timp protuberanta sexului său cu carnea mea la mijloc. Am putut să-mi pipăi muşchii abdominali, tari din pricina suferinţei şi a efortului, şi am ajuns până la păsărică, propria mea păsărică asaltată de forţe intruse, oferindu-i adevărata plăcere, strângându-mi clitorisul cu intensitatea cea mai personală, separându-l de furia străină. Dar trupul meu nu avea destul. Am reuşit să-mi bag un deget în sex, paralel cu penisul lui Santiago şi mi-am înfipt unghia în pielea lui subţire, cum se înfipsese şi el înăuntrul meu şi am ajuns să fim doi, în timp ce mâna mă conducea la plăcerea absolută şi a fost o clipă, o foarte scurtă clipă, în care totul s-a oprit, suspendându-se într-o tăcere înfrigurată asemenea liniştii dinaintea concertului.

„Am găsit corpul lui Frank lângă mormântul iubitei sale. Amândoi se transformaseră în oseminte în putrefacţie, abia acoperite de piele purulentă şi carne plină cu viermi."

Şi atunci am ejaculat amândoi cu graba unui vaiet şi nu mi-am mai putut stăpâni gemetele care mi se înăbuşeau în piept, fiindcă orgasmul mi-a străbătut tot corpul şi a ajuns în gât şi a fost cu glas

tare, într-un strigăt de plăcere şi durere, un urlet de animal rănit, de fiară a cărei inimă e chinuită de perversitatea unei săgeţi. Televizorul s-a oprit.

După multe luni, Purice a urcat la catul de sus.

Ce diferit, ce ambiguu mi se pare azi trecutul acela fără tine. E o simplă poveste, o biografie care nu-mi mai aparţine; o evoc ca şi cum aş evoca destinul altei persoane. In această încăpere întunecată unde îmi petrec viaţa, atât de retrasă din lume de parcă aş fi moartă, atât de departe de tot, cum eşti şi tu, Marina, zilele se aseamănă cu un şir de lumini care se sting una câte una cu iuţeala fulgerului, într-o vijelie ce devorează timpul şi o văd deja pe ultima sub licăririle palide şi capricioase ale memoriei; te-am cunoscut în strălucirea soarelui, dar te chem noaptea, printre umbrele asfinţitului sau sub scânteierea prietenoasă a lunii. Pentru mine deja nu mai există timp. Durerea copilăriei şi trădările tinereţii sunt atât de departe ca şi clipa aceasta, chiar această clipă, pe care nu sunt în stare să o prind pentru că deja a căzut în puţul trecutului, s-a unit cu trecutul pe care ni l-am furat, singurul trecut autentic, tu, Marina, tu, dragostea mea.

Buimac, suind scăriţa, aranjându-şi ochelarii cârpiţi cu bandă izolatoare, Purice s-a uitat la noi cu gura căscată, incapabil să profereze vreo injurie sau vreun reproş. Câteva secunde mai târziu s-a ivit şi capul Franciscăi. Ea, în schimb, a

reuşit să vorbească şi ce n-a mai zis; a aruncat asupră-ne toate înjurăturile şi blestemele ce se pot imagina. Sinonimele erau punctul ei forte. Noi am fi putut să ne apărăm cu răutate, acuzând-o totodată de moralism rigid stalinist şi alte minciuni gogonate în stilul ăsta, dar am tăcut, fireşte. Orice cuvânt al nostru n-ar fi făcut decât să ne agraveze situaţia. Purice n-a avut curajul sau energia de a ne arunca în stradă. Oricum, Santiago şi cu mine am plecat. Ne-am îmbrăcat în grabă şi prost şi am ieşit sub şuvoiul de insulte pe care andaluza continua să ni le arunce. Am mers ore în şir în tăcere, biciuiţi de palele de aer cald şi de vântul rece al remuşcării. La Pena Prieta ne-am luat de mână. Foarte curând, palmele noastre s-au impregnat de o transpiraţie lipicioasă, dar nu ne-am dat drumul. Ne simţeam complicii unei conspiraţii pe care nu o dorisem. Am ajuns la Retiro, am traversat centrul prin Alcalâ, am grăbit pasul în Puerta del Sol, pe urmă ne-am întors prin Preciados, San Bernardo, Bravo Murillo, stadionul şi din nou Castellana până la Colon. Un întreg traseu turistic urmat de doi mitocani care nu ştiu ce dracu' pot face cu vieţile lor. Până la urmă ne-am despărţit aproape de miezul nopţii, în faţă la Prado, şi au trecut săptămâni până să ne revedem.

Despre Purice, în schimb, n-am mai auzit nimic până acum câţiva ani, când am aflat că moştenise atelierul tatălui său şi tipărea, din nou, gravuri cu sfinţi: au devenit o afacere şi dau puţină bătaie de cap din cauza puţinelor noutăţi ce se verifică în materie de hagiografie; în afară de câţiva noi beatificaţi la fiecare două sau trei decenii, nu sunt mari tresăriri. Pe Francisca am întâlnit-o în împrejurări ciudate; se măritase cu un

senegalez numit Mbe, sau cam aşa ceva, ca el să primească cetăţenia: dar asta a fost mai târziu. Din seara aceea n-am mai frecventat niciuna dintre prieteniile anterioare Trădării, cum mă încăpăţânam eu singură să o calific din cauza conştiinţei mele.

Mă simţeam singură. Presupuneam, poate fără motiv, că prietenele mele ar refuza să-mi răspundă de le-aş da telefon, că nu mi-ar deschide uşa de le-aş vizita ori s-ar întoarce din drum de cum m-ar vedea. Cu unele dintre ele mă întâlneam pe coridoarele facultăţii şi mi se părea că mă salutau cu răceală, înainte de a se depărta cu un pretext oarecare. Aşa că, de teama că prietenele mele mă vor respinge, am ajuns să le resping eu pe ele. Santiago a făcut acelaşi lucru cu prietenii săi.

Cu patetismul pe care îl ai numai la douăzeci de ani, am abandonat studiile şi m-am închis în casă să plâng. Vorbeam de una singură, căutând consolări, câteva dintre acestea serioase, aiurea, Sofía, niciodată n-ai fost îndrăgostită de Purice; altele stupide, cel puţin ai scăpat de păduchi, dragă; dar în zadar. Am plâns întruna zile în şir. Am plâns până mi-am stricat ochii.

Şi m-am dus la medic, un moşneguţ chel, cu doar câteva şuviţe de păr de-o parte şi de alta a capului; era tare bun, cu toate că-i plăcea să-şi bage nasul în viaţa pacienţilor săi. Ca toţi medicii, acesta avea o adevărată manie pentru respectarea orelor, dar ca să împace punctualitatea cu curiozitatea, programa vizite foarte lungi şi nu te examina până nu ştia cu exactitate ce făcuseşi de la ultima vizită sau de când te-ai născut, dacă erai un pacient nou.

— Fetiţo, ce faci? m-a asaltat cu obişnuitul său şir de întrebări. De luni de zile nu ne-am văzut! Merge bine cu facultatea? Şi prietenul tău? Unde ai fost în vacanţă?

Eu nu vroiam să vorbesc cu nimeni, nici măcar cu el, care era interlocutorul ideal pentru oricine ar fi dorit să se descarce, aşa că am trecut direct la subiect:

— Am ochii făcuţi praf.

A înmărmurit. A şovăit şi pe urmă şi-a pus nişte lentile ciudate să mă examineze.

— Dumnezeule! a exclamat el. Ce ţi s-a întâmplat?

— Am plâns zile în şir.

Mi-a studiat din nou ochii.

— E adevărat, a dat el sentinţa cu aer grav. Ai rămas fără lacrimi de plâns.

— Vai, domnule doctor! am suspinat, nu-mi mai spuneţi că iar încep să plâng.

Şi nu exageram. Într-adevăr, am început să plâng cu sughiţuri, încet-încet, mi-am acoperit faţa cu mâinile, am încercat să mă opresc, mi-a căzut buza în jos, m-am smiorcăit şi m-am bocit, până când am izbucnit într-un plâns agitat.

— Hai, Sofía, povesteşte-mi ce e cu tine, m-a bătut doctorul pe umăr.

Amabilitatea lui m-a potolit şi mi-am descoperit faţa. Împotrivirea mea de a vorbi s-a năruit. Suferisem atât de mult de una singură încât în momentul acela, după ultimul şi cel mai profund plânset, aş fi fost în stare să-mi descarc sufletul în faţa oricui. Am povestit cele întâmplate, cu toate că, bineînţeles, în multe locuri am făcut povestea mai decentă. Am insistat asupra lipsei de punctualitate. Asta trebuia să-l impresioneze pe doctor.

— Să fie într-un ceas bun! a exclamat el cu afecţiune când am terminat. Prietenul acela al tău nu-mi plăcea deloc. Şi permite-mi să-ţi spun un lucru cu toată francheţea. Dacă e adevărat că ai atâtea lucruri în comun cu flăcăul ăsta... – la vârsta lui îi considera flăcăi până şi pe cei de cincizeci de ani –, cum ai zis că-l cheamă?

— Santiago.

— Aşa e, Santiago, a repetat. Dacă tu şi cu Santiago vă înţelegeţi, păi căsătoriţi-vă şi gata.

Cu vreun an în urmă, mai mult sau mai puţin, medicul o asistase pe mama până în ultimele clipe şi, într-un anume fel, se simţea răspunzător de viitorul meu, ca şi cum ar fi fost naşul meu. Eu aveam pentru el o afecţiune sinceră şi, în acele împrejurări, sfaturile sale părinteşti mă reconfortau. Plânsul mi s-a stins cu spasme întretăiate. Mi-am şters lacrimile şi am rămas uitându-mă lung la doctor.

— Între timp, a adăugat el apucând reţetarul, pune-ţi colirul ăsta de patru ori pe zi şi nu mai mult. Cu asta va fi suficient, a scris reţeta, a smuls foaia şi mi-a întins-o. Hai, acum du-te, sunt tare grăbit, a încheiat, bătându-mă iar pe umăr. E ora cinci şi probabil că aşteaptă doamna Martínez González. Aia chiar că e băgată într-o chestie împuţită, nu ca tine.

M-am ridicat clătinându-mă, în tăcere, buimacă. Am luat-o spre ieşire.

— Sper să mă invitaţi la nuntă, a zis el, înainte să închid uşa. La revedere, fetiţo, şi să nu te pierzi!

Am trecut pe la farmacie să-mi cumpăr colirul. Încă mai eram ameţită, confuză. Am tras totuşi câteva concluzii. Mi se părea că soluţia pe care mi-o propusese doctorul era singura posibilă. La

urma urmelor, îmi ziceam, eu nu eram atât de tânără, să pretextez că trebuia să aştept să fiu mai mare; căsătoria e ceva serios, de acord, dar sentimentele mele faţă de Santiago erau şi ele serioase, îl iubeam, îl doream, mai mult decât iubisem şi dorisem vreodată un alt bărbat. Am simţit că el era dragostea vieţii mele, dragostea pe care o căutasem cu atâta râvnă.

Farmacista era o doamnă cu părul scurt şi mâini delicate, îmi amintea de mama mea. Asta mi-a inspirat tot atâta încredere ca şi vorbele medicului.

Fără să mă gândesc mult, i-am cerut să mă lase să folosesc telefonul. Ea a pus aparatul pe tejghea. Am făcut un efort să-mi amintesc numărul lui Santiago. Pe vremea aceea, el lucra la o agenţie numai de dimineaţă; după-amiezele desena acasă, comenzi de tot felul, planuri, benzi desenate, jurnale de modă, tot ce-i pica. Trebuia să-l găsesc. Am sunat.

— Alo? am auzit la celălalt capăt al firului.

— Să ne căsătorim! am strigat eu pe nerăsuflate.

— Ei drăcie, fantastic! mi-a răspuns. Sper că nevastă-mea n-o să-mi refuze divorţul.

— Sunt Sofía, am îngăimat. Tu cine eşti?

— Încântat, Sofía; un hohot de râs. Numele meu este Jose Maria San Juan.

Am închis. Am încercat alt număr. De data asta am nimerit unde trebuia.

— Sofía, ce surpriză! Ce faci? Santiago părea că se bucură de apelul meu. M-am gândit să te sun săptămâna asta şi...

— Auzi, uite, l-am întrerupt, trebuie să-ţi vorbesc.

— Păi, vorbeşte, te ascult.

— Bine, treaba e că vreau să mă mărit cu tine.

— Mulţumesc, a zis el, un pic perplex. Dar de ce nu ne vedem să discutăm despre asta?

— Chiar acum.

— Acum nu pot.

— Hai, Santiago! trebuie să poţi.

— Dacă nu pot, femeie, nu pot, a replicat el. Iţi spun în două cuvinte: imposibil. Mâine seară sunt liber, dacă vrei.

— Fir-ar să fie! am zbierat eu, îţi propun să ne căsătorim şi tu mă iei că eşti ocupat. Vino chiar acum! Dacă nu vii, uită de mine.

I-am dat adresa farmaciei şi am închis fără să-l salut. M-am adresat femeii care semăna cu mama mea.

— Cât face? am întrebat, arătând colirul.

— Tot o apă şi-un pământ, mi-a zis. O batjocură. Dar ce ne-am face fără?

— La ce vă referiţi? am crezut că vorbea despre diferitele tipuri de colir, cu toate că nu eram sigură.

— La bărbaţi, fireşte, a răspuns. Dacă aş avea voinţă, m-aş face călugăriţă, dar sunt atât de slabă...

M-am limitat să consimt dând din cap.

— Tu ai făcut bine, a continuat. Nu există alt mod de a-i trata. Cu severitate.

— Mă scuzaţi, dar mă grăbesc, am întrerupt-o, nerăbdătoare să mă întâlnesc cu Santiago. Cât vă datorez?

— Fetiţo, nimic! Ia-l ca pe darul meu de nuntă. Şi să fiţi fericiţi.

I-am mulţumit şi am ieşit în stradă. M-am plimbat în sus şi-n jos prin faţa vitrinei farmaciei,

cu hotărârea fermă de a aştepta exact o oră. Pe urmă aş fi plecat. Am refuzat să-mi contemplu reflexia în geamurile luminate de soarele puternic al amiezei. Puţin mai încolo, gura metroului înghiţea şi scuipa mulţimea fără încetare. Mi-am pus câteva picături de colir, care m-au înviorat. După treizeci şi cinci de minute, un taxi a frânat exact lângă bordură. Santiago. Înainte de a coborî, înainte de a plăti călătoria, m-am strecurat în taxi. Şoferul m-a privit uimit.

— Auzi..., a bâiguit; purta nişte ochelari groşi, mari, rotunzi ca farurile maşinii lui.

— La Barajas, i-am comandat; eram pe-aproape de Atocha.

— Dar cel puţin fii bună şi permite-i domnului să coboare, şi pe urmă, dacă poate...

— Sofía..., a intervenit Santiago, încă şi mai deconcertat decât taximetristul, nu înţeleg ce dracu'i cu tine.

— Nimic, mi-am dat eu ifose, fără să-i spun că repetam discursul medicului, tu te însori cu mine şi gata.

— E o nebunie.

— Fir-ar să fie! a exclamat taximetristul, încălcând orice limită a politeţii, de ce nu alegeţi şi numele copiilor!? Da' ce, am toată ziua la dispoziţie ca s-o pierd cu o pereche de porumbei? La urma urmelor, sunt un romantic incurabil.

— Du-ne la aeroport, i-a confirmat Santiago; şi apoi, odată ce-a demarat taxiul, mi s-a adresat: Zi-mi ce propui.

N-am răspuns; nici eu singură nu ştiam unde ducea povestea asta. Mi-am sprijinit capul pe umărul lui, fără a da atenţie văicărelilor pe care le îndruga, că niciodată nu te-am văzut în halul ăsta, că ce

muscă te-a pişcat, fato, se poate şti? doar nu crezi c-o să iau avionul aşa, nitam-nisam.

— Auzi, ce faci? s-a acoperit de parcă era gol şi o pală de vânt îi smulsese frunza de viţă.

L-am pişcat de dosul palmei, o pişcătură mică şi dureroasă, „ciupitură de călugăriţă" îi zicea mama. A scos un urlet şi nu l-am mai ciupit. Taximetristul nici nu s-a sinchisit; era deja avizat asupra comportamentului nostru ciudat.

Am băgat mâna în pantalonii lui Santiago şi i-am scos scula. Se vedea că era foarte contractată, nicio legătură cu miracolul pe care îl avusesem în gură cu atâtea nopţi în urmă. Vai, Sofía, mi-a zis, ce nebună eşti. Am început să i-o mângâi, delicat, parcurgând venele umflate cu degetele, masându-i capul sub pieliţă, un du-te-vino calm, fără grabă, până când am observat că respiraţia i se schimba, i se schimbau şi exclamaţiile de vai, Sofía, şi am simţit că sexul i se învârtoşa între degetele mele; de-acum, ca să urce şi să coboare, mâna mea avea de străbătut o distanţă mai mare, şi tot se mai îngroşa. Am tras de pieliţă şi a apărut un cap roşu, sfidător, un adevărat organ viril, mi-am zis, şi atunci mi-am dus degetele la gură, aveau un gust acid, le-am înmuiat în salivă şi m-am întors, i-am udat vârful penisului, şi el Sofía, Sofi, am observat că îi era deja umedă, transpira, nu mă gândisem că şi sculele transpiră, sau poate că fusese mâna mea, înainte, dar acum, cu umezeala ştoiului şi cu mişcarea taxiului, eu abia dacă mai trebuia să fac şi altceva, decât să-l ţin, restul se făcea de la sine, vai Sofi, Sofi. Părea că delirează de voluptate; eu, în schimb, rezemată încă de umărul său, nu încercam mari plăceri, mai ales din pricina priveliştii pe care o oferea

taximetristul care conducea imperturbabil, dar de îndată ce se uita într-o parte, atent la evoluţia traficului, îi vedeam trăsăturile, nu doar ceafa păroasă şi şapca, şi sărăcuţul era tare urât, avea faţa lungă şi osoasă, cu un nas proeminent din ale cărui nări ieşeau nişte peri negri şi groşi, un spectacol deloc plăcut, era mai bine să privesc cei-lalţi peri, ai lui Santiago, dintre care se înălţa scula lui complet excitată, de se întinsese pielea până la limita posibilităţilor sale.

Şi atunci mâna mea, suind şi coborând rapid pe carnea aceea foarte dură, percepea minuscule puncte granulate, ca un pavaj, atomii ştoiului granitic, iar el şi-a dat capul pe spate, întins pe scaun, şi şi-a pierdut cumpătul cu totul, Sofi, zicea, strânge-l, iar eu i-l strângeam, mai tare Sofi, mai tare, l-am mototolit, l-am strangulat, însă el nu simţea destul, l-a udat, l-a apucat, şi eu i-am prins mâna cu care apucase scula şi el şi-a dat pantalonii puţin mai jos şi mi-a dat penisul înapoi, şi-a înmuiat un deget şi şi l-a băgat în cur, mai tare, Sofi, mai tare, gâfâia, în timp ce-şi apuca ouăle, îşi băga degetul mai mult şi mai mult, iar taximetristul trăgea cu ochiul din când în când în oglinda retrovizoare, fără să zică o vorbă, căci le spunea pe toate Santiago, mai tare, mai tare, atunci am îngenuncheat cum am putut şi i l-am luat cu amândouă mâinile, dar avea o erecţie impunătoare, maximă, ieşită din comun, şi încă aveam loc să sui şi să cobor cu ambele mâini, era formidabil, hai, Sofía, hai, aproape că striga, adâncindu-şi mai mult degetul în cur şi am înţeles că acela era semnalul, l-am strâns cu toată puterea, mi-am înfipt unghiile şi pe urmă am tras în jos o singură dată, cu o lovitură seacă.

A fost o ejaculare demnă de mărimea erecţiei, un şuvoi exuberant, impetuos, care probabil c-a ajuns în plafon, cu toate că n-am văzut, apoi i-a curs pe pantaloni şi pe mâinile mele. Din poziţia în care mă aflam am spionat pe deasupra scaunului să văd dacă taximetristul asistase la acea apoteoză, care cu siguranţă că trebuia să-l enerveze peste măsură, dar nu, din fericire în acel moment nu-l interesa decât autocarul plin cu turişti care bloca autostrada.

Cu o grimasă de durere, Santiago şi-a scos puţin câte puţin degetul din anus. Pe urmă mi-a dat o batistă; ne-am curăţat cum am putut, adică puţin. M-am aşezat iar alături de el, în timp ce-şi ridica pantalonii, cu toate că n-a putut să-i închidă, fiindcă scula nu i se înmuiase. Încă mai era aproape la fel de semeaţă şi de tare ca înainte. Vai, Soft, a zis pentru ultima oară, eşti o stricată. Am deschis geamul; nu mirosea deloc bine înăuntru.

— Şi cel mai rău dintre toate, i-am zis eu în şoaptă, este că n-avem nimic de făcut la aeroport.

— Gata, a zâmbit; înţelesese; şi-a acoperit sexul cu frunza de viţă a batistei sale murdare. Îţi place felul ăsta de-a mă lua de bărbat?

— A fost un truc destul de grosolan, am admis eu, dar fără să-l iau la băşcălie că de fapt îl luasem de altceva. Dar ce părere ai de propunerea mea?

— Am ajuns. In ce parte mergeţi? a zis taximetristul.

Într-adevăr, intram în terminal. Eu nu zburasem niciodată şi pentru o clipă m-a tentat ideea de-a lua un avion la voia întâmplării şi să plecăm pentru totdeauna din Madrid, cum se întâmplă în

filmele americane. Ar fi fost un final fericit, însă nu era decât un gând efemer.

— M-aţi auzit, turturele împuţite?

— Cum îţi permiţi? a făcut Santiago pe supăratul. Drept cine ne iei?

— Nu, omule, nu, nu e nevoie să te prefaci, a răspuns şoferul. Ce-mi pasă mie? Ce vreau eu e să nu-mi lăsaţi tapiţeria într-un hal fără de hal, părea că va arunca o privire la bancheta din spate.

— Auziţi, l-a întrerupt Santiago, m-am răzgândit. Îi vorbea taximetristului, dar ochii îi avea pironiţi în ai mei. M-am răzgândit, şi vă cer să ne duceţi înapoi la farmacia din Atocha.

— Vă priveşte, a zis şoferul ridicând din umeri.

— De acord, mi-a şoptit Santiago pe neaşteptate, după o tăcere prelungită. Când vrei să ne căsătorim?

Avea farmec să discutăm despre nuntă în acele condiţii: lui încă nu i se potolise de tot erecţia şi scula, dreaptă, se legăna sub batistă la zdruncinările taxiului.

— Cât mai repede, am zis. Şi poţi vorbi cu voce tare. După strigătele pe care le-ai tras, nu cred că această conversaţie trebuie purtată în taină.

A zâmbit, lăsându-mă să văd şirul alb şi ordonat al dinţilor săi.

— Cu surpriza, a comentat el, ştii tu, cu ce mi-ai făcut..., Santiago s-a uitat la şofer, roşu la faţă şi s-a luptat să-şi bage scula-n pantaloni. Nu puteam să te privesc în faţă. Aşa că spune-mi.

— Da? l-am îmbrăţişat. M-a îmbrăţişat.

— Ce ai la ochi?

A râs mult de povestea cu doctorul, farmacista şi numitul Jose María.

— Din fericire ai reuşit să-ţi aminteşti numărul meu de telefon, a observat el.

— Acum da, gata! a intervenit taximetristul, în timp ce frâna maşina în faţa farmaciei. Dacă nu vă daţi jos de bună voie, vă dau eu în şuturi. Cum preferaţi?

Până la urmă ne-a costat o avere cursa asta inutilă. Când am coborât am văzut că şoferul îi făcea cu ochiul lui Santiago prin ochelarii lui rotunzi. Batista a căzut lângă bordură.

— Santiago, am spus eu în şoaptă, deja pe trotuar.

— Trebuie să sărbătorim.

— Santiago.

— Lasă-mă să te duc într-un loc. Un loc scump şi elegant. Vom bea şampanie, se vedea că era cu adevărat entuziasmat; entuziasmul nostru de provinciali. Trebuie să termin nişte planuri pentru mâine, dar nu contează. Voi avea o noapte albă. Acum vreau să sărbătoresc!

— Bine, Santiago, am insistat eu. Dar mai întâi trage-ţi fermoarul, că ţi l-ai lăsat deschis.

— E adevărat! a zis el, ducându-şi mâna la prohab; s-a întrerupt brusc: Un moment! Vreau să-i dau o lecţie femeii ăleia cu gura mare; m-a apucat de mână şi a intrat în farmacie. S-a oprit în faţa farmacistei care semăna cu mama mea. Ea şi-a întrerupt treburile să ne privească stupefiată. N-a putut evita ca privirea să-i alunece în jos, spre pantalonii descheiaţi şi murdari. Santiago m-a întrebat: Ea este? Aceasta este femeia căreia tu şi cu mine îi datorăm atâtea?

— Da, am răspuns.

I-a apucat mâna din zbor şi a început să i-o sărute cu ample gesturi teatrale.

— Mulţumesc, doamnă, vă foarte mulţumesc! a strigat el. Datorită sfaturilor dumneavoastră am hotărât să ne căsătorim. Şi nu putem decât să vă păstrăm o veşnică recunoştinţă.

Trecuse de la mână la braţ şi măscăriciul continua să urce, acoperind-o pe farmacistă cu sărutări băloase. Niciodată nu-l văzusem să facă ceva în felul ăsta, căci obişnuia să fie foarte discret. Acum vedeam că era foarte vesel, ca şi mine de altfel, şi l-am iubit mult pentru asta. Anumite prostioare, făcute în compania altei persoane, par să aibă mult mai multă valoare decât au în realitate, pentru că dau iluzia complicităţii, a bucuriei împărtăşite, a încrederii reciproce; ţi se pare că trăieşti episoade de care-ţi vei aminti tot restul zilelor tale.

Farmacista a reuşit să scape şi s-a dat înapoi înspăimântată, în timp ce Santiago continua să strige:

— Vă vom fi mereu recunoscători, doamnă! Vă vom invita la petrecere! Veţi fi naşa copiilor noştri!

— Domnule Cordoba, domnule Cordoba! a ţipat farmacista, fugind în dosul prăvăliei.

Santiago a înţeles că venise vremea să ne cărăm, aşa că am ieşit ca din puşcă.

In noiembrie, când ne-am căsătorit, dacă n-am invitat-o pe farmacistă la petrecere a fost pentru că n-a fost nicio petrecere. Dar am invitat-o la Starea civilă şi, firesţe, a strălucit prin absenţă. Cine nu a lipsit a fost medicul, care a fost martor alături de Manolo, unul dintre puţinii prieteni ai lui Santiago pe care continuăm să-l frecventăm deoarece nu făcea parte din cercul lui Purice. A fost o ceremonie tristă, cum era de prevăzut;

n-am vrut să invităm alţi cunoscuţi în afară de aceştia: încetul cu încetul am ajuns să ne izolăm de tot şi de toţi. Cu toate astea, eu speram să fiu fericită şi credeam că mai devreme sau mai târziu vom da uitării trecutul; când eşti atât de tânăr cum eram eu atunci, crezi că totdeauna va mai fi o ocazie în viitor, până când rămâi cu simple iluzii neîmplinite. Presupuneam că era posibil să inventezi dragostea dacă întâlneai persoana potrivită cu care să o faci şi presupuneam, mă încăpăţânam să presupun, că Santiago era acea persoană. Dacă acum caut motivele pentru care ne-am căsătorit, mi se pare că le găsesc în sentimentul care de bine de rău descrie dragostea: orgoliul. Fără îndoială, Santiago şi cu mine doream să demonstrăm, nu numai celorlalţi, dar şi nouă înşine, că felul în care ne comportasem nu fusese doar capricios, neserios, vinovat. Fusesem neleali faţă de prietenii noştri şi numai supunându-ne orbeşte dragostei puteam justifica comportarea noastră şi ne puteam gândi la iertare.

Însă era inevitabil ca în cele din urmă să se instaleze între noi un resentiment voalat: când ne priveam, faţă în faţă, ne temeam ca nu cumva celălalt să se simtă trădat. Şi asta atârna greu mai ales în sufletul lui Santiago. Atât de mult îl înşelaseră de-a lungul vieţii, atât de incapabil părea să suporte chiar şi o singură umilinţă în plus, încât se simţea excesiv de îndatoritor cu cei care aveau încredere în el, precum câinii ciomăgiţi care mulţumesc celor care îi biciuiesc în loc să-i bată. De aceea şi era foarte gelos. Ai înşelat odată, de ce n-ai face-o din nou?, pe fereastră ai intrat în viaţa mea şi pe fereastră vei dori să ieşi.

Într-un anume fel, ceremonia nunţii ne-a marcat toată căsnicia. Aproape că n-am mai comis pe stradă acele îndrăzneli copilăreşti, ca cea din taxi sau ca cea din farmacie, pe care eu le luasem drept indicii ale fericirii. Chiar în după-amiaza când am hotărât să ne căsătorim, în timp ce beam şampanie într-un bar din Retiro, care s-a dovedit scump cu toate că nu şi elegant, Santiago a început să-mi cânte boleroul acela al cărui nume nu-l ţin minte. Şi-a continuat să mi-l cânte multă vreme. „Iubire, nimic nu ne-a putut despăăăăărţi... Am luptat împotriva oricărei păreeeeri..." Falsa intenţionat şi uneori mă întrebam dacă sarcasmul nu ascundea ranchiuna faţă de mine. Pe urmă, încetul cu încetul, a uitat de bolero şi de la moartea Laurei nu mi l-a mai cântat.

In ce priveşte ranchiuna, latentă la începutul relaţiei noastre, evidentă la sfârşit, ne-a condus spre o succesiune crescândă de excese, al căror rezultat ne-a afectat iremediabil. Am dobândit anumite obiceiuri perverse pe care le reluam în singurătatea noastră de fiecare noapte, ca pe un coşmar.

Ne dădeam seama că lucrurile nu vor putea continua aşa prea multă vreme, dar ne lipsea voinţa necesară să terminăm cu ele. Nu am dreptul să-l acuz numai pe Santiago, nici să mă declar o simplă martiră. Conştiinţa îmi cere să mărturisesc că în setea mea de erotism de atunci preferam să beau din acel tumultuos izvor pe care îl alimentam împreună de la primul nostru act sexual, violent şi încărcat de rivalitate; am consolidat o relaţie nedemnă care se baza pe intersectarea unui aspect parţial al personalităţilor noastre, simple potenţialităţi niciodată realizate mai înainte. De

aceea cer să nu i se impute lui Santiago măcar această parte a nenorocirilor mele. Amândoi am fost călăii şi amândoi am fost victimele relaţiei noastre efemere. Nu-mi mai rămâne decât să alung amărăciunile căinţei mele, pentru că mi-e interzis alibiul inocenţei. Eu i-am impus lui Santiago să meargă şi mai departe decât ajunsesem. Mi se părea că am fi putut încerca orice împreună. Niciodată nu mi se mai întâmplase înainte. Mă socoteam în afara jocurilor perverse şi a pasiunilor cumplite, nici măcar nu întrevăzusem posibilitatea ca durerea să fie una din feţele plăcerii; dimpotrivă, amărăciunile copilăriei mele mă determinaseră să caut mereu seninătatea şi înţelegerea în dragoste. Dar de la acel prim act sexual cu Santiago pericolul a început să mă atragă în mod confuz cu fascinaţia celor care merg pe acoperişurile clădirilor înalte sau îşi pariază toată averea pe un număr la ruletă. Într-un moment trivial ne puteam risca viaţa cu intenţia de a-i da un sens; totuşi, trivialitatea intrinsecă a riscului ne împiedica să ne simţim satisfăcuţi; şi atunci căutam episoade mai compromiţătoare, adevărate fapte memorabile care trebuiau să ne sature, dar nimic nu ne sătura şi ne supuneam la noi probe şi ciclul reîncepea, pornind de fiecare dată dintr-un punct mai imprudent, deja fără cale de întoarcere; iar acestei curse demente i se adăuga sentimentul vinovăţiei: actele noastre ne epuizau, dar în loc să renunţăm la ele ne pedepseam cu noi excese. E greu să te salvezi odată ce roata degradării a început să se învârtă. E nevoie de o catastrofă pentru asta. Santiago şi cu mine ne-am oprit când era deja târziu, foarte târziu, cu preţul vieţii şi al morţii.

Iată de ce nu ne erau de-ajuns insultele, grosolăniile, zgârieturile; obişnuiam să ne privim, nesatisfăcuţi, cu îngrijorare şi cu nelinişte totodată, întrebându-ne în tăcere: şi acum ce?, acum trecuserăm deja de barierele pe care ni le fixasem ca limite maxime ale îndrăznelii, acum aventura nu mai era aventură, devenise obicei. Nu aveam destul, aveam nevoie de şi mai mult.

Prima oară când m-a legat a fost aproape o simplă năzbâtie, un experiment. Stam goi în pat, gâfâind, cu faţa în sus, după ce eşuaserăm într-o încercare de a ne regula într-un mod mai cumpătat. Mi-a propus-o pe tonul şovăitor al celui care conta mie-n sută că oferta lui va fi respinsă, îndeplinind parcă o obligaţie formală:

— Tu nu vrei să te leg, nu-i aşa că nu?

Felul în care fusese formulată întrebarea nu era foarte excitant, dar m-a excitat. Şi atunci am suferit de acel blestemat sentiment de vină care se strecura în tentaţie. Aveam remuşcări că simt dorinţă faţă de o idee nesăbuită şi ca să mă pedepsesc am sucombat în ea.

— Ba da, am zis. Chiar acum.

A şovăit un moment, deşi pe urmă s-a ridicat. A scotocit în şifonier până a găsit două curele din piele. Imediat mi-a legat gleznele de picioarele patului, făcând legăturile suficient de slabe ca eu să mă pot elibera dintr-o simplă mişcare.

— Nu, nu aşa, am zis. Mai tare! Nu fi fricos.

Le-a aranjat. Picioarele mele desfăcute au rămas complet imobilizate. Ne-am studiat, presupun cu speranţa secretă că celălalt va renunţa la această extravaganţă, dar niciunul din noi doi nu a vorbit. Şi aşa am pierdut ocazia de a da înapoi. Santiago a ieşit din încăpere şi s-a întors cu un

cablu electric. A legat un capăt de căpătâiul patului şi celălalt la gâtul meu, cu un nod culisant. Îmi rămâneau libere numai braţele: abia puteam să le mişc fară să mă sufoc. Cablul era scurt, aşa încât nu puteam nici să trag de nod să-l dezleg.

— Ce-aştepţi? i-am trântit-o eu. Fute-mă!

Mi-a strigat că eram o căţea dacă doream să mi-o trag în felul ăla şi mi-a ars una sub bărbie. Când m-a lovit, mi-am tăiat buza de jos în proprii mei dinţi şi am simţit gustul trist şi obscen al sângelui. I-am zis că eram mult mai mult decât o căţea. Am reuşit astfel să-l fac să mă insulte încă şi mai abitir, să mă croiască iar. Cu fiecare lovitură scula lui se excita încă puţin. Mi-am pus o mână pe păsărică şi am început să mă pipăi.

— Îţi place să te atingi, da? mi-a zis el.

— Da, da, da, i-am dat eu replica. Fă-o şi tu.

Şi-a apucat cu cele cinci degete ştoiul excitat. S-a masturbat la numai zece centimetri de faţa mea. Mâna lui dreaptă s-a dus şi-a venit pe sexul înroşit, cu mişcări scurte şi bruşte, în timp ce stânga mă ţinea de păr să mă oblige să-l privesc, să-mi iau ochii de la imaginea propriului meu corp. Pipăie-te mai mult, i-am zis, mângâindu-mi sfârcurile, pipăie-te ca mine şi el m-a imitat, mi-a lăsat părul, şi-a frecat cu buricele degetelor cercul mameloanelor sale ascunse sub desimea părului şi s-a înfiorat din cauza spasmelor ambigue; eram doi câini solitari care nu ştiau să-şi facă plăcere unul altuia şi trebuiau să se satisfacă singuri. Santiago îşi atingea acum muşchii pieptului, ai abdomenului, coapsele şi-şi punea amândouă mâinile pe scula tare.

Era înduioşător să-l vezi trudind aşa, în timp ce în sexul meu pătrundeau propriile mele degete

experte, iar la glezne şi gât legăturile mă ameţeau din cauză că eram o căţea, cum e cu putinţă să te bucuri?, îmi repetam în şoaptă, să-ţi placă asta?, şi reproşul îmi sporea satisfacţia, mă desfătam în necaz, fiindcă sexul meu se umfla şi în interiorul sexului meu punctul celei mai fantastice fericiri era deja tare, foarte tare, ca ştoiul lui Santiago, aspru şi aveam mare nevoie să-l apăs, cu furia potrivită şi să ejaculez, să ejaculez în sfârşit, pentru ca Santiago să vadă ritmul contracţiilor mele şi să grăbească ritmul masturbării lui şi să-şi împrăştie şuvoiul fierbinte al spermei sale pe faţă, aşa.

Am avut doar un moment de descurajare. Dar eram înfierbântaţi ca două fiare în călduri şi doream mai mult. L-am apucat de un braţ şi l-am tras spre mine. S-a urcat în pat, a îngenunchiat de-a călare pe pieptul meu şi mi-a băgat sexul în gură. In timp ce i-l sugeam cu buzele pline de spermă şi de sânge, simţeam cum el încă se scutura sub efectele orgasmului anterior; erau ultimele rămăşiţe, drojdia din sticlă, ecourile întârziate. Întârzia în a-şi recupera erecţia şi excitaţia mea mă presa: mi-am înfipt unghiile în fesele lui şi atunci da, s-a excitat din nou, mai puţin ca înainte, dar suficient cât să mă penetreze. A facut-o, eu eram la dispoziţia lui, prizonieră şi cu păsărica larg deschisă, cu picioarele depărtate, am primit cu tulburare venirea acelei bucăţi de carne moale care, cu toate că nu reuşea să mă umple de tot, mă excita şi, totuşi, l-am ironizat, mi-am bătut joc de Santiago ca să-l aţâţ. Am reuşit. Atât el, cât şi vâna lui au răspuns şi, pe măsură ce ne apropiam de noul orgasm, i-am înfipt mai tare unghiile, în spate şi în umeri, până când l-am rănit. I-am sărutat sângele cu gura mea însângerată şi el mi-a

sărutat faţa, mi-a lins-o înghiţind roua propriei sale sperme. Când am simţit în mine scuturătura ejaculării sale, mi-am întins gâtul astfel încât cablul să mă sufoce, am strâns clitorisul de pelvis şi am ejaculat.

Nu a fost şi o a treia oară. Ca un vrăjitor căruia i-au dat greş trucurile şi, în huiduielile publicului, îşi ia jobenul, iepurele, bagheta magică, tot aşa, cu aceeaşi ruşine conştientă de eşec, Santiago m-a dezlegat în tăcere, ne-am spălat, ne-am tratat rănile, am aranjat cearşafurile şi am dormit îmbrăţişaţi unul cu celălalt, ca şi cum ne-am fi temut să nu cădem în vreo prăpastie imaginară.

A doua zi am făcut-o iar, totuşi; şi foarte curând a devenit indispensabil. Nu ne mai puteam regula altfel.

Spinarea lui Santiago era carne vie din cauza zgârieturilor mele. Dar mă obliga să-mi păstrez unghiile lungi, fiindcă supliciul ăsta îl făcea să se bucure mai mult. Cât despre mine, trebuia să port ochelari de soare să-mi ascund hematoamele, vânătăile de pe faţă, cu toate că era în zadar şi atunci inventam scuzele cele mai trăsnite să justific în timpul zilei acele semne ale vieţii mele nocturne; la început, Santiago a căzut la învoială să mă lovească doar pe corp, ceea ce hainele puteau acoperi cu uşurinţă. Ne căsătoriserăm în căutarea unui modest refugiu de linişte. Ne aflam, în schimb, într-un vârtej de dezlănţuire oarbă a cărei înteţire ne seducea într-un mod bolnăvicios. Cu intenţia de a crea o cale de scăpare, în momentele de luciditate (care erau puţine, căci aproape nu discutam despre acest subiect, ca şi cum n-ar fi fost de datoria noastră) am hotărât să avem un copil, dar nici după ce am rămas

însărcinată nu s-a schimbat nimic. Am continuat mai departe cu iadul nostru, vreau să spun cu ceea ce noi considerăm un iad, căci dacă ne-am fi dedat înclinațiilor noastre cu indiferență, fără să dramatizăm, poate că totul ar fi fost diferit.

Și, fiindcă am executat de prea multe ori același act, figura aceea pe care o începusem ca fiind o noutate a ajuns să devină și ea un obicei. Santiago a făcut tot ce-a putut să nu piară gustul riscului, până la a friza ridicolul. A cumpărat un mângâietor, enorm și plin de țepușe la bază, cu care încerca să mă stimuleze; a fost și mai violent, a înlocuit curelele și cablurile cu sfori potrivite, uneori reușea să mă întindă pe jos sau pe somieră, ca prima oară, ca să mă lipsească de comoditățile saltelei, a sugerat că am putea aduce pe încă cineva să nu fim mereu singuri, făcea rost de îngrozitoare filme video pornografice la care să ne uităm când ne regulam; într-un cuvânt, toată scenografia clasică a erotismului dezamăgit, care nu servea la nimic. Aveam mereu impresia că tot mai lipsea ceva. Situația căpătase o întorsătură de reprezentație teatrală. Exista un singur teren pe care nu-l călcam, printr-un acord tacit: sexul anal. O dată, amintindu-mi de partida din taxi, am vrut să-i introduc lui Santiago un deget în cur, dar el m-a respins de-a dreptul; asta putea să o facă numai el, mi-a zis, și în foarte rare ocazii. Bărbații dau, dar nu primesc, afirma el, pot fi cei ce trag penalti, dar niciodată portari, zău că nu. Poate că îl chinuia amintirea de pe vremea când a trebuit să se prostitueze, nu știu, dar am înțeles că acela era un subiect în care nu trebuia să mă bag. In ce mă privea, mă opuneam mereu să mă sodomizeze, căci din experiență (mai mulți prieteni încercaseră

fără să reușească) eram sigură că durerea va depăși cu vârf și îndesat satisfacția. Iar el s-a resemnat cu refuzul meu în schimbul renunțării mele reciproce.

Când Santiago mă dezlega, mă duceam la baie, încuiam ușa cu cheia, cu trupul îndurerat și sufletul nealinat, și mă masturbam. Poate părea ciudat, dar plăcerea mea sexuală solitară mi se năzărise că era o purificare după acele scene frenetice. Imi înapoia starea bună pe care o căutasem toată viața până la căsătorie. Baia era locul meu de plăcere, iar eu însămi, persoana care cunoștea cel mai bine modul de a o obține. Mă masturbam la duș, pe bideu sau într-un colț, cu ochii plini de lacrimi ori cu un zâmbet de revanșă, în voie. Uneori îmi acopeream tot corpul cu cremă sau mă dădeam cu săpun până îl făceam alunecos și delicat. Atunci mă priveam în oglindă, cu pielea strălucitoare, excitându-mă la vederea formelor mele senzuale, îmi treceam mâinile pe carnea curată, pe carnea fierbinte, îmi sugeam sfârcurile pline de clăbuc, mă mușcam ușor de umeri și devenea irezistibilă dorința de a-mi căuta păsărica cu degetele alunecoase și de a-mi face plăcere în sfârșit, fără bătăi și fără legături, fără scule și fără intruși, eu singură, cu o mână suind și coborând pe picior, iar cu cealaltă în sex, eu singură, eu de două ori, eu cea adevărată în oglindă, iar simulacrul meu acolo în baie, în picioare, cu fața împrospătată din cauza satisfacției și genunchii înmuiați din cauza orgasmului.

Dar fapt e că, într-o dimineață cu furtună, Santiago m-a legat de pat, ca de obicei. Era beat. Petrecuse noaptea în fața calculatorului, bombardând nave spațiale și marțieni, cu o sticlă de

whisky lângă el, în timp ce eu citeam o carte trântită pe sofa. Am crezut că era sâmbătă, pentru că aşa ne petreceam serile când nu trebuia să muncim a doua zi. Whisky-ul i s-a terminat şi mi-a cerut să-i aduc rom.

— Nu mai bea, am îndrăznit să-i spun.

— Taci şi fă cum ţi-am spus! mi-a strigat el.

Mi-am dat seama că avea să se întâmple ceva: el nu obişnuia să strige. In afară de situaţia când porneam maşinăria insatisfacţiei noastre sexuale, nu mă trata aşa: obişnuia să fie chiar tandru. I-am adus romul. L-a terminat şi pe acesta. A cerut vodcă. M-am supus şi apoi am plecat din cameră. M-am dezbrăcat, m-am băgat în pat şi foarte curând am adormit. M-a trezit vuietul ploii, o furtună cumplită şi năvalnică. Santiago îmi lega picioarele.

Nu era prima ocazie în care mă trezea cu ceremonia legărilor, aşa că l-am lăsat să o facă. Luminile erau aprinse şi în lumina aceea clară totul îmi părea mai neaşteptat. M-a insultat, m-a lovit, mi-a smuls chiloţii dintr-o smucitură. Cu toate acestea, ştoiul nu i s-a sculat. Beţia îl făcuse inutilizabil. Ca să-l stimulez, am şoptit:

— Mai loveşte-mă. Loviturile tale nu mă dor.

E adevărat. Asta i-am spus. Eram însărcinată în aproape trei luni, ştiam prea bine că nu trebuia să-l provoc pe Santiago, dar aşa i-am zis. N-am putut evita să nu cad în acea cursă întinsă din propria mea voinţă. Eşecul, alcoolul şi vorbele mele l-au scos din minţi. M-a lovit pe tot corpul, peste faţă şi, de asemenea, peste burtă, făcându-mă vinovată de impotenţa lui, niciodată nu voi mai fi în stare să regulez, m-ai ruinat pentru totdeauna, curvă. M-a altoit până a ostenit.

— Adu-mi mângâietorul, i-am zis eu atunci.

S-a aşezat pe vine peste pieptul meu, întorcându-mi spatele, aplecat peste păsărica mea, gata să mă penetreze cu înlocuitorul virilităţii lui. L-am apucat de şolduri, l-am călăuzit până la mine. Mi-am trecut limba peste fesele lui, le-am frecat de marginea dinţilor mei. Cu toate acestea, el nu s-a plâns. Dimpotrivă, s-a aşezat mai bine, cu curul la înălţimea gurii mele ca să i-l sug. Fără îndoială, asta era o zi cu totul deosebită.

Avea gust dulce; saliva mea s-a umplut cu un gust plăcut, care, în mod curios, mi-a amintit de caramelele cu lapte pe care mi le pregătea mama când eram mică. Dar nu era momentul să mă întreţin cu nostalgii fiindcă sexul lui Santiago începea să se întărească, într-o lentă trezire. Abandonase mângâietorul între picioarele mele şi se dăruia plăcerii sexuale pe care ne-o interziceam. I-am băgat vârful limbii şi el a scos un geamăt de plăcere. S-a relaxat, ca să se deschidă şi mai mult deflorării săruturilor mele, astfel încât i-am băgat limba până unde am ajuns. Nu puteam să-mi înalţ capul mai mult, fiindcă sfoara îmi reţinea gâtul şi mi-l rănea. Santiago s-a lăsat să cadă şi mai mult deasupra mea şi eu i-am mângâiat curul, în vreme ce continuam să-l sug, am ocolit cu vârful degetelor orificiul anal, ca să-i studiez reacţiile. Nu, mi-a zis el, nu, dar eu îi ştiam deja prea bine refuzurile şi era clar că o zicea doar pentru că se simţea obligat şi din teama de altceva. Am continuat. Mi-am înmuiat arătătorul şi în timp ce limba mea lingea marginile întărite, i l-am băgat încet, până la primul nod, până la al doilea, până la bază.

Erecţia era acum completă. I-am apucat scula cu mâna stângă, i-am strâns-o şi i-am mişcat-o

ritmic, în timp ce-i băgam şi-i scoteam arătătorul din anus, deja acoperit de o materie lipicioasă. Mi-a strigat că acum da, acum vrea mai mult. Aşa că i-am adăugat arătătorului şi mijlociul, şi apoi inelarul, dar încă nu era satisfăcut. Dorea să-l penetrez şi mai adânc, să-i umplu în întregime acea gaură deschisă spre orice.

— Dă-mi mângâietorul, i-am ordonat.

A stat la îndoială. Respiraţia lui agitată continua ritmul mâinilor mele care, la rândul lor, repetau înnebunitorul ritm al ploii zgâlţâind ferestrele. Până la urmă, Santiago s-a hotărât să-mi dea mângâietorul. A urlat când l-am tras în ţeapă.

În fiecare mână ţineam o sculă, una adevărată şi alta falsă; le-aş fi putut deosebi cu ochii închişii după felul în care a crescut penisul de carne. Între coapse am simţit propriul meu sex umezindu-se. Mă înnebunea să-l văd aşa, dăruit capriciilor mele, înrobit, la cheremul tiraniei mele; puteam să-l maltratez, să-l degradez, să-l fac să se bucure. Am băgat cât am putut scula falsă şi el s-a răsucit de satisfacţie. N-a trebuit să-i agit mângâietorul în cur, fiindcă a ejaculat pe dată, necontrolat, mai ceva ca în taxi. S-a scuturat de mai multe ori şi la urmă a rămas ca mort pe burta mea. Apoi s-a plâns că-l durea. M-am gândit că nu trebuia să-i prelungesc prea mult suferinţa, aşa că i l-am smuls dintr-o mişcare. A urlat iar şi s-a prăvălit cu lacrimi în ochi.

— Sunt ameţit, a îngăimat. Mă simt rău.

A avut o icnitură bruscă care l-a luat prin surprindere. N-a reuşit să se îndepărteze şi a vomitat pe păsărica mea. A căzut iar, cu faţa în propriile sale dejecţii.

— Ce mi-ai făcut? s-a plâns el. Ce mi-ai făcut?

— Hai mă, omule, i-am zis. Să nu-ţi pară rău, că ţi-a plăcut de te-ai căcat pe tine. S-a ridicat cu mare încetineală; abia mai putea merge. In schimb pe mine mă ţii pe jăratic.

Cu gesturile lui ameţite de beţiv violat, mi-a băgat delicat mângâietorul în păsărică, dar nu avea destulă vlagă să-l şi mişte. Probabil că a observat deziluzia de pe chipul meu fiindcă m-a întrebat:

— Şi tu vrei mai mult, nu-i aşa?

Am consimţit. S-a dus în sufragerie bălăbănindu-se. Am rămas singură, ascultând ploaia, legată, cu degetele murdare şi acoperită de sperma şi de vomă: ar fi trebuit să înţeleg enormitatea acelei condiţii. Cu toate acestea, eram mai excitată ca niciodată; mi-am dat la o parte părul de pe păsărică, mi-am depărtat labiile, am izolat umflătura contractată a clitorisului; i-am mângâiat marginile, l-am apăsat; unicul meu gând, unica mea obsesie era să reuşesc un orgasm nou, să mă scape de plictiseala ce mă cuprinsese.

Santiago îmi ghicise gândurile; s-a întors cu unul din tuburile alea mari din plastic rigid în care ducea la agenţie desenele făcute acasă. Să fi avut vreo cinci centimetri în diametru şi pe puţin patruzeci lungime. Inima îmi bătea în piept, agitată. Santiago părea să-şi fi recăpătat acum puterile; a schiţat un rictus ironic. Trecuse satisfacţia; era timpul răzbunării.

— Asta-i prea mult, am îndrăznit să murmur, văzând dimensiunile tubului de plastic. Fute-mă-n cur, dacă vrei, dar să nu-mi bagi aia.

Mă temeam de consecinţele frenezie noastre şi eram dispusă să fac orice concesie să le evit, dar

totodată, în mod secret, jinduiam ca niciun fel de scrupule să nu-l oprească pe Santiago. M-a plesnit peste gât. Am vrut să mă ridic, uitând de legături, şi sfoara m-a sufocat cu o lovitură seacă care m-a aruncat înapoi pe pat. În momentul în care cădeam, Santiago mi-a dat iar un pumn, de data asta în nas, inundându-mi faţa în sânge.

— Stai cuminte! a răcnit el.

Niciodată nu-mi mai dăduse vreun pumn, doar palme. L-am implorat să-i fie milă şi asta l-a aţâţat şi mai rău. M-am încurajat cu ultima dintre speranţe: că un orgasm furios va justifica totul.

Şi-a sprijinit o mână pe burta mea şi cu cealaltă a început să-mi bage tubul în păsărică. Durerea era nimicitoare. Am vrut să strig, dar glasul mi s-a înecat într-un suspin care nu a trecut de gât.

Santiago a continuat. Îmi introdusese deja jumătate din tub. Îmi dădea impresia că un tuş îmi carboniza carnea şi că oasele se depărtau, dislocate. În situaţia asta era evident că nu voi putea să ejaculez. Mi-am mângâiat clitorisul, să încerc să-l izolez de lumea înconjurătoare, de durere, să mă consolez. Am simţit gustul sângelui care continua să-mi curgă din nas. „Orice mi-ai băga, tot n-o să-mi placă. Numai eu, eu singură, pot să mă fac să juisez", am spus sau am gândit; nu ştiu exact. Penetrarea nemăsurată mă arunca într-un fel de delir în care între coşmar şi starea de veghe nu mai era nicio limită, între limbaj şi halucinaţie, între memorie şi prezent. Tubul mă străpungea, era mai rău ca o lamă de cuţit şi îmi imaginam că îl aveam deja în gât, trecând prin şira spinării, prin rinichi, în creier. Nu mai putea intra, nu va avea cum să-l facă să treacă.

Şi atunci, totuşi, Santiago l-a lovit cu dosul palmei, să intre cu totul, dincolo de sexul meu şi de mine însămi, de corpul meu şi de alienarea noastră. Mi-am recăpătat cunoştinţa cu vaginul şi cu picioarele înecate într-o baltă de sânge care înroşea cearşafurile şi uda salteaua. Santiago plângea în hohote peste propria lui vomă. Nu mă puteam mişca. Simţeam împunsăturile durerii în tot corpul. Afară încă ploua cu găleata. Am înţeles motivul hemoragiei.

— Imi curge sânge! i-am strigat lui Santiago, dar el n-a reacţionat. Repede!

Nu mă puteam ridica, fiindcă eram încă legată şi fiecare clipă pierdută era preţioasă. L-am apucat de păr şi l-am scuturat, disperată. A deschis ochii.

— Repede! Du-mă la doctor!

M-a dezlegat. Mi-a acoperit trupul însângerat cu o jachetă de-a lui şi m-a dus pe sus în stradă. Ploaia cădea peste noi ca un reproş. Am urcat în maşină poticnindu-ne. Nu mi-am pierdut cunoştinţa, dar nu sunt în stare să-mi amintesc ce a făcut Santiago să conducă în halul acela, nici pe unde am mers, nici la ce spital. Şi pe urmă totul s-a întâmplat cu repeziciune: promptitudinea infirmierelor, scuzele lui Santiago şi medicul cu accent de Extremadura (ciudată mai e şi memoria: nu-mi amintesc faţa lui, dar îmi amintesc accentul), medicul acela care-l ameninţa pe Santiago că anunţă poliţia până când am reuşit să bâigui că iau toată vina asupră-mi, n-a fost el, a fost alt bărbat, insultele lui, lampa puternică din sala de operaţie, anestezia. După vreo câteva zile m-am întors acasă. Santiago schimbase cearşafurile, dar uitase să scoată sforile de la picioarele patului.

Îmi pare rău. Nu e ceva neruşinat să povestesc faptele acestea. În zilele noastre dezolarea s-a perimat, nu se mai poartă; e suficient ca pe chipul tău să se rostogolească două lacrimi că te şi acuză că faci trafic de patetism. Aş prefera să omit această nenorocire şi cea care a venit mai apoi, Marina, să scriu o carte lipsită de griji şi frivolă, să vorbesc despre dragoste şi despre moarte cum se vorbeşte despre gustarea în parc, adică aş prefera ca aceste lucruri să nu se fi întâmplat. Dar s-au întâmplat. Şi de asta îmi pare atât de rău. N-a fost prima oară că am avortat. Doar că în trecut o făcusem din propria mea voinţă. Acum era altceva; îmi pusesem mari speranţe în acea naştere care n-a mai venit niciodată. Presupuneam că mă puteam întoarce la o viaţă liniştită, fără spaime, care mi-ar fi permis să îndrept prin fructul pântecelui meu, ca un fel de reparaţie istorică, nedreptăţile pe care eu însămi le-am suferit în copilărie. În ciuda acestui lucru, totul s-a terminat înainte de a începe. Mi-am închipuit că fetusul mort era o fetiţă. I-am zis Laura. Niciodată nu i-am mângâiat părul, nici n-am îmbrăcat-o după baie, nici n-am dus-o la şcoală. Şi-a sfârşit viaţa neînceputâ în gunoiul spitalului al cărui nume nu-l ştiu.

Santiago plângea cerându-mi iertare. Dar nu era el cel care să se simtă vinovat de moartea Laurei. Era o fatalitate la care participaserăm amândoi, în mod egal, târâţi de patima noastră fără măsură. În continuare am încercat să ne purtăm de grijă, păzindu-ne unul pe celălalt să nu ne prăbuşim iar în prăpastia creată de noi înşine.

Doar o singură dată avea să mă mai lege, după mult timp, deja prea mult.

Am renunţat la emoţii, la ideea de-a avea alt copil, de-a fi fericiţi. Am abandonat violenţa pentru o cordialitate indiferentă, vechile remuşcări pentru noile tristeţi. Dragostea fizică a devenit la noi sporadică şi fără chef, ne osteneam mult să ajungem la orgasm, osteneală pe care de puţine ori eram dispuşi să o facem.

Din ostenelile acele inutile îmi amintesc transpiraţia lipicioasă a interminabilelor încercări, sexele noastre iritate şi străine ca într-un vis, agitaţia lui Santiago, gâfâielile lui, licărirea îndepărtată a unei plăceri care se pierdea în labirinturile unei răceli de neînţeles. Şi apoi, când corpul meu deborda de-atâta patimă fără alinare, evadam în baie să mă bibilesc precum Narcis şi apatia mea se risipea ca prin farmec la primul contact uşor între o fracţiune a mâinii mele şi o fracţiune a păsăricii mele. Aşa s-au scurs anii.

In acei ani nu ne-am certat niciodată. Santiago a fost foarte gentil cu mine, obiectiv ireproşabil, si-mi tolera fiecare din tăcerile şi refuzurile mele cu o răbdare de care niciodată nu l-aş fi crezut în stare. Dacă-l jigneam, chiar şi indirect, el amuţea câteva secunde, ca şi cum şi-ar fi repetat că nu trebuia să comită vreo violenţă, ca şi cum s-ar fi obligat să-şi potolească propriile instincte brutale, mereu gata să izbucnească şi apoi îmi răspundea cu o frază tandră, îmi atingea faţa, mă întreba dacă mă durea ceva. Azi ştiu că în fond jignirile mele, una câte una, n-aveau alt rost decât să-i alimenteze vechea lui ranchiună, reînnoită şi multiplicată, pândind momentul potrivit să se răz-

vrătească. Dar, în discuţiile noastre, nu-mi zicea nimic şi încerca să evite orice referire la trecut.

De aceea, după avort, niciodată nu mi-a mai cântat boleroul care acum se difuza la radio, în timp ce maşina mea alerga spre piscină, sub soarele sufocant de mai.

Poate că această modestă fugă de viaţa mea obişnuită şi de Madrid nu era decât o încălcare minimă a rutinei cotidiene, năzbâtia copilărească şi secretă a unei femei măritate, dar îmi trece prin minte un eveniment extraordinar, a cărui origine data din timpul exaltărilor visului meu de dimineaţă. Lumina zilei, pe care în general eu n-o vedeam la orele acelea neobişnuite decât prin geamurile cârciumii infame sau a galeriei, strălucea clar şi reconfortantă, promiţând să-mi spele ceaţa din privire, obosită de atâta scrutat în zadar primprejur în căutarea fericirii. Prin fereastra deschisă a maşinii intra briza proaspătă a vitezei, de care mam bucurat cu acea recunoştinţă aproape fizică pe care o simţi numai înaintea desfătărilor elementare ale lumii.

Aveam certitudinea că în viaţa mea lipsise dintotdeauna ceva. Era în mine un fel de aşteptare nedefinită, pe care nu o putuse satisface niciunul dintre bărbaţii cu care fusesem înainte de Santiago, şi nici chiar Santiago, nici iubirile noastre violente, nici munca mea, nici orice altceva aş fi putut bănui atunci. Nopţile de sex solitar în care mă masturbam în faţa oglinzilor şi, poate, sarcina abia îmi domoliseră dorinţele, ca o sclipire fugară şi de neprins. Erau senzaţii intime, de necomunicat, cum era cea pe care o simţeam chiar atunci, în maşină, rulând pe şoseaua însorită, în loc de altceva ce ignoram şi doream.

Piscina se afla mai departe decât apreciasem eu. Mi-a fost teamă că am greşit drumul, fiindcă rareori conduceam în afara oraşului şi de obicei mă orientez foarte prost. M-a încurcat faptul că nu mai era şatra de ţigani pe care o văzusem, şters, în fotografiile lui Santiago. Până la urmă, când încrederea începea să mi se spulbere, am văzut după un anunţ pe care scria cam aşa „Camping Aterpe Alai 8 km", altul mai mic şi ruginit: „Piscina Toridul Tropice, 200 m", şi o săgeată care arăta spre dreapta. Mi-a sărit inima în piept. Am întors pe drumul lateral, am trecut de câteva căsuţe şi am ajuns la un fel de colibă construită în stil caraibian, de pe acoperişul căreia era pe punctul de a se prăvăli din clipă-n clipă un afiş incomplet:

TORID TRO IC

Alt anunţ mai recent, lipit pe geamuri cu o ventuză, informa că piscina era deschisă de la 1 mai la 30 septembrie, între orele 9 şi 19. Nu era un loc foarte atrăgător. Ocolind pe o alee de pietriş am parcat la umbra unui tei. Am oprit motorul şi am rămas câteva secunde nemişcată, cu mâinile pe volan, întrebându-mă dacă nu cumva speranţa mea fusese din nou înşelată. Dar n-am fost victima dezamăgirii, nici nu m-am îmbolnăvit, cum se temea Manolo. Pentru că acolo te-am cunoscut. Acolo mă aştepta iubirea ta, Marina.

Cum să zic că în ziua aceea ne-am văzut pentru prima oară, dacă ne văzuserăm dintotdeauna? Ne văzuserăm în fiecare dimineaţă în oglindă şi în

fiecare noapte în visele fericite şi în coşmarurile halucinante şi mereu în fotografiile defecte şi în portretele profetice, în speranţă şi în spaimă, în pasiunea iminentă, în aleanul de neconsolat că trăiam despărţite. Cunoşteam fiecare dintre bătăile inimii tale, Marina, înainte să le simt palpitând sub degetul meu musafir al sexului tău. E chiar această inimă din carne care se încăpăţânează încă să măsoare perioada absenţei tale. O bătaie de inimă şi te întorci în mine, altă bătaie şi fugi, altă bătaie şi te îndepărtezi, te îndepărtezi şi mai mult, altă bătaie şi dispari în mlaştinile sălbatice ale timpului, altă bătaie, altă bătaie, altă bătaie a inimii mele muribunde.

Funcţionara cu braţe durdulii mi-a dat o cheie şi o plăcuţă de alamă cu numărul cinci. Pe urmă, fără măcar să mă privească, m-a supus unui exhaustiv examen medical, al cărui rol era să mă liniştească cu privire la igiena piscinei, cu toate că, de bună seamă, a avut tocmai efectul contrar.

— Suferiţi de micoză, ftiriază, boli venerice, tetanos...? s-a întrerupt, ca un aparat electric căruia i se taie curentul; îi era greu să dea drumul la lista aceea lungă pe care, fără îndoială, o obligau să o repete în faţa fiecărui client. Tetanos..., herpes..., s-a gândit iar, sau orice altă boală? a scurtat la final.

— Nu.

— Aşa ziceam şi eu! mi-a dat foaia medicală. Haideţi, intraţi.

Am intrat într-un vestiar încins ca la tropice. M-am dezbrăcat şi mi-am pus hainele într-un

dulăpior metalic deşelat, al cincilea din rând. Pe urmă mi-am pus costumul de baie, care răspândea încă miros de naftalină. Este proba decisivă ca să afli dacă ești grasă, evidenţa de necontestat, aproape ca o radiografie. Nu contează că te-ai uitat de-o sută de ori în oglindă, goală sau îmbrăcată; până ce nu-ţi pui costumul de baie pentru prima oară într-un sezon, nu ştii care au fost cuceririle obezităţii asupra corpului tău în timpul iernii. Nu m-am plâns, putea fi mai rău. Am luat geanta şi am ieşit în aer liber, în zona piscinei.

Lumina intensă a soarelui mi-a orbit ochii deja obişnuiţi cu întunericul din vestiar. Am mers încet, simţind mângâierea ierbii sub picioarele mele goale. Piscina avea forma unui rinichi cam deformat. Într-o latură, printre palmieri pitici şi stânci cenuşii, exista un fals izvor care se vărsa într-o falsă cascadă, al cărei şipot părea să aducă un pic de linişte în ambianţa neprielnică datorată unui cântec sud-american prea înfocat. Am parcurs poteca de piatră; m-am eschivat de la baia pentru picioare, în ale cărei ape tulburi pluteau fire de iarbă uscată, un chiştoc pe jumătate fumat, scarabei morţi şi un leucoplast folosit care-şi pierduse stăpânul, dar care păstra forma unui cerc. În fund, la vreo treizeci de metri depărtare de vestiar, se vedea vitrina unui bar, nu mult mai mare decât un chioşc, acoperit cu mare greutate cu un acoperiş conic din paie. Nu dădea impresia că acesta ar fi cel mai bun loc pentru a căuta răspunsuri decisive. Toate elementele piscinei afişau un aspect vulgar şi artificial; intenţia de a crea o veselie forţată era mai degrabă deprimantă. Mie mi-a tăiat pofta de mâncare. Astfel încât,

aşezându-mă la tejgheaua barului, după ce am traversat parcul, am cerut doar o bere.

Chelnerul se deplasa cu abulia funcţionarilor publici şi transpira ca un ocnaş pe galeră. Bietul de el, era foarte mare şi foarte chel pentru acea orbitoare cămaşă înflorată, care se pare că era una dintre regulile firmei, ca şi lista de boli a lucrătoarei de la vestiar. Vina lui era că îşi strânsese pantalonii mult mai sus de talie, fără îndoială cu intenţia de a evidenţia o umflătură la a cărei vedere noi, femeile, trebuia să cădem pe spate. N-am căzut pe spate. Am băut o gură de bere; era caldă şi mi s-a năzărit că mirosea ca transpiraţia chelnerului.

În toată piscina nu eram mai mult de şapte persoane, ruşinate şi izolate, încercând să îndurăm, anonimi şi cum puteam mai bine, decizia noastră eronată de a fi aterizat la Toridul Tropice. În colţul cel mai îndepărtat al terenului, erau doi indivizi jucând cărţi sub o umbrelă; Manolo le-ar fi imputat pe nedrept, poate, grava slăbiciune de a fi dentişti. Un băiat şi o fată, întinşi pe pământ nu foarte departe de falsa cascadă, se sărutau fără să facă vreo pauză decât cele necesare să respire şi să-şi şoptească tandreţuri la ureche. Un bărbat dormea sub dogoarea soarelui, plutind în derivă în rinichiul de apă pe salteluţa umflată cu aer. O fată cu un urcior enorm la ochi se lupta cu nişte cuvinte încrucişate, rezemată de bar, trei scaune mai încolo. Toţi aveam pielea palidă din iarnă, obosită din cauza razelor solare ale acestei înăbuşitoate călduri premature de mai.

Chelnerul s-a dus la vestiare, mărindu-şi putoarea sub căldura arzătoare şi, după un timp,

s-a înapoiat cu o pungă cu gheaţă, care şiroia pe iarbă.

Atunci m-a anunţat că sosise şi sora mea.

Am crezut că încerca să mă agaţe, începând o conversaţie siropoasă, aşa că m-am limitat să consimt cu capul şi nu i-am zis nici că se înşela, nici că nu-mi dădusem întâlnire cu nimeni şi nici că eram singura fată la părinţi.

Dar câteva minute după aceea, într-adevăr, am putut vedea de departe două femei care ieşeau din vestiar şi se-ndreptau spre piscină. Prima dintre ele era de vârstă mijlocie, mai degrabă măruntă şi robustă, cu genunchii uşor răsuciţi în afară, de parcă mergea pe cal; purta un halat parcă de boxer, întredeschis. A doua părea mai tânără, cu toate că nu puteam să-mi dau seama câţi ani avea, căci purta o rochie lejeră roz-pal până la glezne şi o pălărie mare, galbenă şi rotundă care-i ascundea în întregime faţa.

O neobişnuită curiozitate m-a cuprins. Mi-a fost imposibil să-mi iau ochii de la cea de-a doua femeie. Ce o putea lega de cealaltă? m-am gândit eu. Înfăţişarea lor dezvăluia că proveneau din medii diferite; mi-am închipuit că erau prietene. Am exclus de asemenea posibilitatea că le-ar uni un grad de rudenie. În lipsa altei explicaţii mai bune, mi-am zis că erau colege de serviciu.

In mod neclar, femeia mai tânără mă atrăgea şi-mi doream să o cunosc; nu neapărat în acel moment, dar s-o cunosc oricum, să-i cunosc viaţa de la un cap la altul. Pălăria ei galbenă nu se asorta cu rochia roz. Pe deasupra, am observat că o potrivea cu insistenţă, cu un fel de jenă; am presupus că i-o împrumutase cealaltă să o protejeze de soare.

Aşa, în linii mari, avea un aer care amintea de mine, cu toate că distanţa si hainele ei mă împiedicau să ştiu exact până unde mergea asemănarea.

În timp ce ea întindea un prosop pe iarbă, lângă piscină, cealaltă şi-a scos halatul de boxer, dezvelindu-şi pielea bronzată, lucru neobişnuit în luna mai.

Femeia mai tânără îmi semăna, dar mişcările ei erau diferite de ale mele. Umbla şi gesticula cu mai multă stăpânire de sine. Precum lovitura neaşteptată a valului pe plajă, mi-am amintit imaginea trupului meu gol în oglindă, arzând de fericire sub stimulii mâinii mele iubitoare. Mi-a fost silă de mine însămi.

— Nu m-ai auzit? m-a întrebat o voce în spatele meu.

— Ce zici? am bâiguit eu. M-am întors ca cineva care-şi revine dintr-un leşin. Cel care-mi vorbea era barmanul.

— Ţi-am pregătit asta.

Ţinea între degete o cupă uriaşă plină cu fructe şi îngheţată, cu un lichid de culoare verde strălucitor.

— Nu vreau, am bâiguit. N-am cerut nimic.

— Hai, femeie, e cadou. Să fim pe placul clienţilor e prima regulă la Tropice.

— Mulţumesc mult, dar n-am chef.

— Hai, tu! m-am dus să iau gheaţa special pentru tine.

— Puţin îmi pasă, i-am spus. Nu mi-e sete.

A insistat. Am presupus că cea mai bună modalitate de a mi-l lua de pe cap era să accept poşirca lui respingătoare. I-am luat-o din mână şi am pus-o pe tejghea. Dar era un individ tenace. Mi-a aruncat o altă frază de-a gata şi mi-a arătat-o

pe cea pe care o credea sora mea, crezând că eu nu o văzusem.

Se numeşte *Zecele lui Richter*, şi-a ridicat pantalonii şi mai mult.

— Cine? încă nu ştiam că Marina era numele acelei femei, Marina.

A arătat cupa uriaşă.

Păi, fato, ce să fie? Un *drink*, fireşte, a zis el cu infatuare. În mod sigur îşi zicea *barman* în loc de chelner. E trăsnet. Eu l-am inventat. S-a apropiat de mine, făcându-mă să-i inhalez respiraţia irespirabilă; pe urmă a coborât vocea şi, afişând o moacă de şmecher, mi-a şoptit: Are virtuţi afrodisiace.

— O, da' taci odată, l-am repezit.

M-a lăsat în pace. Când m-am întors să le privesc, cele două femei conversau cu însufleţire, aşezate pe prosop, una în faţa celeilalte. Cea măruntă şi grasă rămăsese cu faţa spre mine; cea mai tânără era cu spatele, deja fără rochie. Purta un bikini mic, mustariu. Cu toate că nu-i puteam vedea chipul, forma delicată a picioarelor ei mi-a provocat un fior pe care în acel moment l-am considerat lipsit de onestitate şi ruşinos. Involuntar, totuşi, mi-am trecut mâna peste ale mele, aproape mângâindu-le. Mă excitam fără să vreau, fără să ştiu de ce.

Uitând de fata care rezolva cuvinte încrucişate şi de chelnerul insuportabil, mi-am întins pe-ascuns un deget până ce am atins materialul sintetic şi alunecos al costumului meu de baie, simţind forma dorită a crăpăturii sexului meu, care palpita la fel ca şi inima mea nestăpânită.

Ea şi-a scos pălăria incomodă şi a aruncat-o într-o parte cu un gest distrat. Era brunetă ca şi

mine şi, tot ca mine, se aşeza cu spinarea în mod evident aplecată înainte, poate mai mult din pudoare decât din cauza vreunei devieri a coloanei vertebrale. Purta părul foarte scurt şi vederea cefei ei mi-a dat un frison care mi-a străbătut nervii cu iuţeala fulgerului. Ce avea ea, oare, de mă împingea spre această stare nouă pentru mine? Era simpla probabilitate că semănam fizic sau evenimentul transcedental al vieţii mele pe care, fără să bănuiesc, îl aşteptasem atâta? Niciodată nu dorisem o femeie, nu-i uram şi nici nu mă temeam de bărbaţi, totdeauna fusesem în stare să mă bucur de ei; şi, cu toate astea, eram acolo, tulburată de imaginea îndepărtată a unei femei căreia-i vedeam doar spatele şi picioarele. Lunsoarea ei sfârşi prin a mă atâţa.

Dacă îi priveam doar părul, acel triunghi răsturnat şi trunchiat, acel trapez precis pe ceafă, aveam impresia că am în faţă un bărbat, aproape un soldat, însă era de-ajuns doar să-mi deplasez privirea şi apăreau incontundabilele trăsături ale unei femei frumoase, marginile obrajilor cizelaţi, mandibula suplă, umerii fragili, începutul sânilor, mijlocul care-şi începea arcuirea spre şolduri, coapsele şi din nou ceafa, trăsătura virilă a părului ei scurt, obrajii.

Mi-am apăsat şi mai mult degetul în păsărică, la limita necuviinţei, aprinzându-mă sub căldura zilei. În oglinzi, în voluptăţile singurătăţii, mă vedeam mereu din faţă; în schimb acum, uitându-mă la ea, puteam să-mi ţin ochii întredeschişi, să o decupez din lumea înconjurătoare şi să mă ghicesc din spate, să-mi descopăr cu coada ochiului cealaltă latură a mea, latura diafană, cea care mă putea elibera de umbre ca să mă scoată la lumină,

la claritatea pe care niciodată nu o cunoscusem. Trupul îmi tremura şi mi-a venit să plâng. De fericire, de neputinţă, de teamă. Starea de excitaţie în care mă aflam mi-a revoluţionat toate facultăţile. Simţeam că săvârşeam o greşeală privind-o pe ea, dar şi că aş fi săvârşit una şi mai mare dacă n-aş mai fi privit-o. Îmi venea să mor că-mi trecea prin minte posibilitatea unei iubiri care să nu-mi fie la îndemână. Şi mă desfătam cu furie de închipuirea ei intimă, cu profilurile şi contururile sale, cu mâinile mele care, pentru prima oară, nu erau de-ajuns doar pentru mine şi ceream, imploram un trup străin. Trupul unei femei. Trupul tău, Marina, trupul tău la fel ca al meu.

— Vezi cum te exciţi cu poţiunea mea magică?

Era tot chelnerul.

Nu mă privea în ochi; îmi privea mâna dintre picioare. Altminteri, îmi văzuse lacrimile. Pe tejghea, îngheţata se topise, albind poşirca verde în care pluteau bucăţi de fructe coapte, fără ca eu să fi băut o picătură. Mi-a fost o ruşine groaznică. Innebunisem. Din fericire, m-am gândit eu, stupizenia chelnerului m-a ajutat să-mi recapăt buna judecată. Îmi era teamă să nu se întâmple ceva de la care mi-ar fi fost imposibil să mai dau înapoi. Trebuia să plec de acolo, să o uit pe femeia aceea, să-mi continui viaţa şi aşteptarea, să mă întorc la normalitate.

Când m-am ridicat, am lovit cu cotul, fără să vreau, cupa şi tot conţinutul *drink*-ului chelnerului s-a vărsat pe cămaşa lui înflorată. Am bâiguit nişte scuze şi am sărit de pe taburet. Am străbătut drumul spre vestiare, hotărâtă să plec. Mă gândeam

să dau roată piscinei prin partea opusă, să evit astfel să trec pe lângă cele două femei.

Tocmai atunci s-a întâmplat: evenimentul pe care prevestirile, visele, coincidenţele îl anunţau încă din dimineaţa acelei zile cruciale pentru viaţa mea. Existenţa mea se desfăşurase fără nicio alternativă, trezindu-mă în fiecare binecuvântată dimineaţă în aceleaşi condiţii ca în ajun, până când s-a ivit o zi inedită, în stare să răvăşească totul. Am trăit doar două zile ca aceasta, două zile care mi-au schimbat în mod esenţial destinul. Prima, Marina, m-a adus la întâlnirea cu tine şi eu nu eram pregătită, în ciuda faptului că primisem atâtea semne clare. M-am încăpăţânat să le citesc doar cu ajutorul raţiunii, dar nu am reuşit să le înţeleg atunci, fiindcă limbajul cifrat al auspiciilor este accesibil doar inocenţei îndrăgostiţilor, inspiraţiei poeţilor şi nebuniei vizionarilor. A doua a venit pe neaşteptate să mă smulgă din propriile mele mâini şi să mă alunge din rai. Îmi era teamă de sosirea acelei zile, eram în gardă, dar asta nu a reuşit să mă consoleze; o durere anunţată poate fi mai groaznică decât o durere neprevăzută. Soarta îmi lua ceea ce-mi dăduse şi eu nu ignoram faptul că, în fond, nu se va schimba nimic, că voi continua să o iubesc pe Marina pentru totdeauna, orice-ar fi. În schimb, în ziua de la piscină am ştiut imediat, de cum s-au văzut chipurile noastre, că nimic nu va mai fi ca înainte, chiar de-aş fugi pe şosea în acea clipă, de-aş renunţa să mă înfrunt cu femeia pe care o spionasem de departe şi pe care nu o voi mai vedea. Simpla ei prezenţă pe lume era suficientă pentru ca viaţa mea să înceteze să mai fie ceea ce fusese. Certitudinea mea nu se datora doar posibilităţii unei uimitoare

asemănări fizice, ci şi seducţiei care-mi paralizase respiraţia, umplându-mi pieptul de extaz. Ţii minte, Marina, că eu îl detestam pe Borges? Era unul dintre autorii tăi favoriţi. Am început să-l citesc doar fiindcă tu mi-ai cerut-o, dar am ajuns să-l iubesc într-o dimineaţă, în piaţa Campidoglio, când am găsit un pasaj care explica încrederea mea deplină de atunci: „Orice destin, oricât de lung şi de complicat ar fi, constă în realitate *dintr-un singur moment*: momentul în care omul ştie pentru totdeauna cine este". Eu *am ştiut* cum niciodată nu o ştiusem. Am început să fiu mai bună decât eram. Tie ţi s-a întâmplat acelaşi lucru. Ai devenit o parte din mine, viaţa mea a însemnat viaţa ta. Am ştiut-o cum niciodată până atunci nu mai ştiusem ceva.

Şi atunci s-a întâmplat.

Ea, Marina, femeia care îmi semăna mie, sora mea, cum mă anunţase chelnerul de la piscină, s-a ridicat şi ea. I-a zis ceva celeilalte femei, în timp ce-şi mişca picioarele să şi le dezmorţească. S-a întors pe jumătate şi s-a îndreptat spre bar.

Spre mine.

Partea a doua

Aveam să ne întâlnim, una cu cealaltă, pe marginea piscinei, şi fiecare pas pe care-l făceam ne umplea de tulburare.

Marina nu doar că semăna cu mine; era identică; nicio soră nu mi-ar fi semănat atât de mult.

Mersul mi se încetinise şi aveam impresia că mă aflu în faţa unei oglinzi uşor deformate, în faţa unei fotografii dintr-o perioadă uitată din trecutul meu, în faţa unei vrăji. Ca atunci când te îmbraci cu o rochie nouă sau tocmai îţi tai părul şi te surprinde când te vezi prima oară în oglinzi, sau când vezi fotografii care ţi-au fost luate pe nepregătite astfel că nu ai putut să imprimi trăsăturilor tale marca voinţei. Există o discordanţă între realitate şi miturile personale, între imaginea recentă şi cea de demult, pe care nimic altceva nu reuşeşte să o salveze decât obişnuinţa.

Exact acea senzaţie de minim dezacord am încercat-o şi eu recapitulând, chiar aşa superficial şi în mare grabă, detaliile exterioare care mă deosebeau de Marina, trăsăturile aproape imperceptibile pe care doar un ochi atent era în stare să le observe. Dincolo de ele, firește, esenţialul era că descoperisem dublura mea perfectă.

Am înaintat una spre cealaltă cu paşi înceţi şi şovăitori, ne-am oprit, în sfârşit, faţă în faţă.

Niciun cuvânt nu mi-a ieşit din gura ce-mi tremura. De altfel, nu era nevoie să vorbesc. Geanta mi-a alunecat de pe umăr şi a căzut pe iarbă.

Abia ce am ridicat braţul stâng şi am întins palma spre Marina, să constat realitatea vedeniei mele, că în acelaşi moment îşi întinse şi ea mâna dreaptă spre mine. N-am reuşit să ne mai atingem. Am privit-o în ochi şi mi-am văzut ochii privindu-mă. M-am răsucit, ne-am răsucit. Ne-am privit în repetatele licăriri sparte ale apei şi pe deasupra ei şi eram patru Narcişi şi unul şi doi, ne-ai privit, m-am privit în văluririle piscinei să caut chipul nostru adevărat şi numele nostru scris pe apă şi un impuls m-a îndemnat să scap de visul acela aruncându-mă în piscină, pe când Marina făcea şi ea acelaşi lucru.

Atunci oglinda s-a spart, mi-am întâlnit umbra, reflexul, pe tine, pe tine însăţi, în veghea limpede a apei şi lacrimile mele de până atunci s-au dizolvat în ea, s-au pierdut pentru totdeauna în piscină împreună cu mirosul de naftalină al iernilor trecute, iar iubirea a fost precum apa care ne învăluia fără fisură, iar lumea, reflexele noastre sinuoase multiplicate; am deschis ochii şi am văzut mai clar ca niciodată, fiindcă te-am văzut, iubirea mea.

Ne-am atins, cu teamă, abia ne-am atins şi acel uşor contact m-a făcut să-mi pierd capul, am uitat de tot ceea ce însemnam eu, de ruşinea mea, de prudenţa mea, a fost ceva atât de extraordinar că nu se putea măsura în parametrii obişnuiţi, nici nu putea rămâne în ritualurile politeţii obişnuite, îmi placi, mă mai gândesc, caută-mă săptămâna viitoare, nu o lua atât de repede, avem nevoie de timp să ne cunoaştem şi tot ce mai urmează. Nu,

asta era ceva ce trecea dincolo de experienţă şi de tradiţie, de cochetărie şi de tipicuri.

M-am dăruit ei. Există acte pe care le execuţi dintr-un impuls neaşteptat, fără să le gândeşti mai mult de o fracţiune mică, cea mai mică, a unei fracţiuni de secundă, pe care apoi le vei regreta sau pentru care vei mulţumi tot restul vieţii tale. Sunt momente unice, rare, perfecte.

Ne-am îmbrăţişat şi prima îmbrăţişare în acele adâncuri infinit de îndepărtate ne-au despărţit de trecut şi ne-au unit, Narcis s-a îmbrăţişat cu Narcis, ne-am strâns puternic printre bulele elanului şi spuma luminii, ne-am mângâiat sub apă până la limita rezistenţei plămânilor noştri gata să explodeze şi atunci am urcat, ne-am întors din nou pe lumea asta, dar nu mai eram aceleaşi, traversasem râul uitării noastre, trecând pragul oglinzilor, după ce ne lepădasem de pielea veche, ne iniţiasem în tainele identităţii care se divide pentru a se regăsi, botezată cu un neobişnuit ritual senzual, iar acum că părul nostru ud se lipise de cap, dispăruseră amănuntele nesemnificative ale deosebirii şi eram egale, eram ascunse lângă marginea piscinei, dar vizibile în miezul miezului fiinţei.

La început, am refuzat să o sărut, fiindcă nu reuşeam să înţeleg în întregime miracolul ce mi se dăruia, dar mi-a fost de-ajuns să privesc buzele pe care de atâtea ori le sărutasem pe suprafaţa rece a oglinzilor, lăsând urma deziluzionată a gurii mele solitare, să mi se risipească toate îndoielile şi am sărutat-o, am sărutat-o cu disperarea cu care plămânii mei încercau să respire, am căutat în gura ei aerul pentru gura mea, am apucat-o de obraji, i-am mulţumit pentru ofranda buzelor ei şi a limbii sale dulci pe a mea, fără să mă gândesc că eu

eram o femeie, iar acela era sărutul altei femei, fiindcă trecusem graniţele care despart dragostea de scrupule, scăpându-mă, totodată, de ţăndările oglinzii sparte şi mi-a fost frică, dar asta a durat doar o clipă sau nici măcar atâta, poate că doar am crezut că-mi va fi frică şi, într-adevăr, nu mi-a fost, şi în apa rece sfârcurile mele tari au intrat pentru prima oară în contact cu alte sfârcuri şi am atins o păsărică ce nu era a mea, dar care totodată îmi aparţinea dintotdeauna, în timp ce o mână uşoară de femeie îmi căuta sexul sub costumul de baie, totul a fost fulminant, ca un impuls electric care a străbătut apele piscinei aprinzându-ne, totul s-a precipitat, n-am mai putut rezista acelei frenezii necugetate, nu am fost în stare să mă gândesc la nimic, să mă ruşinez sau să simt remuşcări, m-am dăruit acelei plăceri urgente de douăzeci şi opt de ani de abstinenţă, am văzut din nou dragostea a două trupuri identice care ajung în acelaşi timp la un unic orgasm, îmbrăţişate şi scufundate în apa a două guri unite într-un unic sărut cu adevărat iubitor.

Cred că nimeni nu ne-a văzut sărutându-ne pe marginea îndepărtată a piscinei, cu excepţia chelnerului, care se ducea spre vestiare înjurând, cu cămaşa în mână. Stupefiat, s-a oprit să ne spioneze din spatele trambulinei. Dar nu i-am dat atenţie. Ne-am depărtat doar un moment buzele, ne-am privit şi atunci sărutul a revenit, dulce, umplându-ne gurile cu apă, limbile noastre pofticioase aveau acelaşi gust, s-au căutat fără grabă, s-au recunoscut

ca doi îngeri pierduţi printre acoperişurile oraşului ostil şi s-au bucurat alene de dragostea găsită.

Un vizitator neaşteptat s-a amestecat în treburile noastre în acest punct: bărbatul ce dormea cu un picior atârnându-i de pe saltea. Mişcările apei din piscină l-au adus până la noi, dar el nu s-a trezit şi a continuat să sforăie. Era mai bine aşa, în seara aceea nu va putea închide un ochi, căci deja pielea-i era numai carne vie. Oricum, Marina şi cu mine am renunţat la sărut şi am ieşit din piscină, cu toate că am fi dorit să rămânem acolo pentru totdeauna.

Stropind pământul cu picături mari, în care se vărsa şi ceva din saliva primului nostru sărut, ne-am dus lipite una de alta la marginea piscinei, fără să dăm nicio explicaţie chelnerului, care continua să ne spioneze, împietrit. Ceea ce părea o culme a neobrăzării – homosexualitatea şi incestul – trebuia să întreacă orice limite ale minţii lui înguste. Uluirea lui a făcut ca teama să pună stăpânire pe mine.

Nu ne-am spus niciun cuvânt, dar nu reuşeam să ne dezlipim. Braţele noastre ude veneau în contact cu căldura soarelui de mai într-un fior şi parcă fiecare dintre peri noştri zbârliţi intrau într-un contact reciproc. Am ajuns amândouă la femeia scundă şi robustă care venise cu Marina la piscină. Am îngenuncheat pe prosop.

— Nu pot să cred..., a îngăimat ea văzându-ne. Sunteţi una şi aceeaşi persoană!

Marina m-a privit în ochi.

— Pentru Dumnezeu! Să fie într-un ceas bun! a exclamat femeia. E banal ce spun eu, dar păreţi surori. Sunteţi aceeaşi persoană!

Aşa era. Abia după câteva săptămâni vom căuta deosebirile; erau atât de puţine, încât

subliniau şi mai mult asemănările. Ea avea sternul ceva mai bombat, gâtul mai lung, vocea uşor mai răguşită, picioarele şi braţele mai fine, gesticula mult mai puţin decât mine când vorbea şi făcea gropiţe în obraji când râdea. La rândul meu, eu aveam oasele de la şolduri mai proeminente, urechile mai mici, umerii mai puţin laţi şi ochii mai distanţaţi, vorbeam mai tare şi clipeam mult mai des. Au fost lungi nopţi intime de descoperire pentru simţurile noastre nebune de bucurie. Îmi voi aminti mereu cum, goale în după-amiaza de la Siena, înconjurate de zgomotele oamenilor care se întorceau dintr-o viaţă modernă să intre pe străzile medievale, şi de dangătele clopotelor catedralei care chemau la rugăciune, în întuneric, în faţa oglinzilor tăcute, ne comparam ombilicurile, abia atingându-le cu arătătorul, cu un gest mai senzual decât o penetrare, ghicind pe bâjbâite diferitele cicatrici, a mea arcuită în afară, a ei în formă de stea concavă, şi deschizând astfel lungul drum care ne ducea la desfătare, căci pe urmă eu îmi treceam limba peste ombilicul ei pe îndelete, iar ea, în patru labe deasupra mea, făcea la fel, buricele ardeau sub buzele palpitânde într-o sincronizare impecabilă, ca şi trupurile noastre, la fiorul de a mă extazia îmbrăţişându-ţi picioarele şi respiraţia ta agitată pe pielea mea şi clopotele care acum salutau plăcerea noastră. Pentru că fiecare confruntare ne epuiza de voluptate, cu uimire reînnoită şi cu devoţiune în creştere. Am învăţat repede să ne pieptănăm şi să mergem la fel. Ne lipseau, într-adevăr, acele gesturi comune care îi identifică pe toţi membri unei familii. Spaima oamenilor ne va despărţi înainte ca mimetismul să devină involuntar.

În timp ce o priveam pe Marina lângă piscina în care ne sărutaserăm în tăcere, am înțeles că era ea, și nu eu, cea pe care o văzusem în visul din noaptea trecută.

Plec, a adăugat cealaltă femeie în acel moment. Ar fi mai bine să vă las singure. Ai mașină? m-a întrebat.

Am confirmat din cap. Femeia și-a adunat lucrurile și înainte de a pleca i-a spus Marinei:

Pălăria ți-o dăruiesc și asta e! chiar dacă nu-ți place, a zâmbit. Va fi în amintirea acestei zile.

Am rămas singure, Marina și cu mine, pentru prima oară. Amândouă eram neliniștite și înspăimântate. Cum se va termina toată povestea asta? Cu toate că nu ne spusesem un singur cuvânt. Nici măcar nu știam cum o cheamă. M-am gândit că trebuia să ne prezentăm, ca doi tineri care se îndrăgostesc la o petrecere. Dar ea a vorbit înainte:

Mergem? a șoptit. Glasul ei avea un ton grav, răgușit, dar dulce.

Logica îmi spunea ca era imposibil, absurd, sa iubești o persoană cu care, literalmente, nu schimbasem mai mult de un cuvânt, dar era adevărat. Îmi dădeam seama că niciodată nu mai puteam iubi pe nimeni așa cum o iubeam în clipa aceea pe acea necunoscută.

Umbra chelnerului ne-a acoperit chipurile. Se afla lângă noi, în picioare, cu brațele pe șolduri, acum cu o cămașă curată imprimată cu palmieri și papagali, plin de curiozitate. Ținea între degete poșeta mea, care-i servea drept scuză să se apropie. I-am mulțumit fără efuziuni și am așteptat să plece.

Să mergem, am repetat, punând grăbită o mână pe părul scurt al Marinei ca să-i mângâi pe

furiș ceafa. N-am rezistat tentației și m-am simțit ciudat de fericită să o fac.

Nu știu cum am ajuns la vestiare să ne schimbăm. Dintr-o inexplicabilă pudoare, m-am îmbrăcat cu spatele la Marina; ea nu avea nimic pus în dulăpioare și i-a fost suficient să-și arunce o rochie peste bikini; nu și-a pus pălăria. Angajata cu brațe durdulii privea fix la vitrină. Ne-am dus la mașină. Am demarat și am ieșit pe șosea. Au trecut câteva minute bune înainte să îndrăznim să vorbim. Pe rochia Marinei a apărut prin țesătură urma umedă a bikinilor.

— Mă numesc Sofía, am șoptit în cele din urmă.

Doar când a spus că se numea Marina, am băgat de seamă că nu era spaniolă, ci sud-americană. Marina, am repetat în sinea mea; poți să mă crezi? numele acela încă nu însemna nimic pentru mine.

— De unde ești? am întrebat-o.

— Ce-ar fi să ghicești? a glumit și am înțeles că încerca să atenueze spaima care ne ținea în tensiune.

Columbia, am zis. Nu, a răspuns. Chile. Nu. Mexic. Nu. Am continuat să enumăr țările în neștire fără să nimeresc. Marina și-a pus buricele degetelor pe picioarele mele descoperite, pe fața dinăuntru a coapsei. Soarele amiezei îmi pârlise pielea, așa că atingerea mâinii sale m-a răcorit. Venezuela. Nu. Nicaragua. Nu. Mângâierea Marinei mă împiedica să gândesc limpede.

— Dar e în America de Sud?

— Da, a râs ea, să zicem că da. Să lăsăm la o parte America de Nord și America Centrală.

— Dar nu mai sunt alte țări, am capitulat eu.

— Văd că bătrânele colonii nu sunt punctul tău forte, a observat, în timp ce-mi ridica rochia până la mijloc.

Am redus viteza. Mâna ei îmi răvăşea părul sexului pe lângă marginile chiloţilor, producându-mi o infinită stare de bine, care mă apăra de frică şi astfel îmi iertam ceea ce-mi păreau necuviinţe ale gândurilor şi faptelor mele. În acel moment nu încercam, aşa cum făceam cu Santiago, nevoia de a fi pedepsită pentru îndrăzneala mea, ci dimpotrivă: mă aflam într-o stare de fericire senină care vedea în pasiune un scop în sine şi nu ispăşirea unei remuşcări.

— Cum nu mai sunt ţări? a şoptit ea. Ai uitat de Ecuador, Argentina, Uruguay, Paraguay...

M-am oprit pe acostament, pentru că ştiam că n-aş fi putut să mai conduc în siguranţă. A zis că era uruguaiană, dar n-am mai discutat despre geografie căci buzele noastre se uneau iar. Am avut impresia că ne dădeam un sărut unic, acelaşi pe care-l începusem la piscină şi care trebuia să dureze veşnic. I-am mângâiat sânii, mai întâi şovăielnic şi pe urmă cu nestăpânită bucurie. Claxonul unui camion ne-a speriat. Mi-am sprijinit capul pe umărul ei şi i-am sărutat gâtul pe vena jugulară. Am rămas multă vreme aşa. Inima încă îmi bătea nervos din pricina zgomotului claxonului şi umărul acela era refugiul meu, tihna mea. Pentru prima oară în viaţă nu mi-a cerut nimeni socoteală pentru tăcerea mea: Marina m-a lăsat să prelungesc armonia liniştii, îmbrăţişându-mă, desenând calm cu unghiile liniile urechii mele. Soarele se grăbea spre amurg, dar nu m-am mişcat. Am lăsat ziua să se risipească în umbre.

Era pe la asfinţit când am abandonat adăpostul pe care mi-l oferea umărul Marinei şi am simţit neaşteptata dorinţă de a-i oferi plăcere. M-am aplecat spre sexul ei. L-am lins, l-am lins până a ejaculat, o dată şi încă o dată, simţind gustul nou al unei păsărici, savurând ceea ce înainte doar atinsesem, strângând ce se afla între picioarele ei şi nu-mi aparţinea, adâncindu-mi degetele într-o moliciune necunoscută, excitându-mă de iniţierea mea în pasiunea blestemată, interzisă, dulce, urcând pe laturile acelui triunghi excitant al sexului ei până la vârf, un triunghi ce era reflexul invers al cefei sale râvnite, căutând să-i dau Marinei bucuria dorinţei mele pentru ea, s-o fac să simtă recunoştinţa mea, refugiul meu pe umărul său, nepăsarea mea faţă de timp.

Maşinile treceau pe şosea şi ne luminau în rafale cu farurile lor. Niciun claxon nu ne-a mai facut să tresărim. Mai încolo, s-a aprins reclama de neon a unei fabrici de mobilă, ale cărei litere luminoase alternau verdele cu roşul şi cu întunericul, la intervale regulate. Atunci Marina mi-a cerut să las scaunul pe spate şi m-a dezgolit, acolo, într-un loc sordid care în ochii mei părea un paradis, acolo, la marginea fluviului de maşini indiferente şi rapide, acolo, în împrejurimile unui oraş îndepărtat, unde o rutină ce nu-mi aparţinea se putea desfăşura fără mine. Am privit-o, în întuneric, în licărirea farurilor, în culoarea roşie şi în culoarea verde; era reflexul meu, care se înălţa din moartea oglinzii să existe, să respire deasupra trupului meu, să-mi prindă sfârcurile cu buzele, să-mi ia mâinile într-ale ei, să-mi cutreiere pielea zbârlită şi arsă de soare, să ducă cele patru mâini identice la sexul meu şi pe el şi în el şi în afara lui,

acoperindu-l, penetrându-l, sărutându-l cu propria mea gură, cu o altă gură identică ce-i permitea gurii mele să ajungă până la ceea ce până atunci îi fusese inaccesibil şi îmi părea că eram gata să ejaculez, dar nu, n-am terminat, orgasmul era lung, era inepuizabil, mă tulbura ca niciodată, mă ridica până la punctul maximei desfătări, unde eu nu mai ajunsesem niciodată, dincolo de care nu mai putea fi nimic, dar mai era, mereu mai era ceva, încă o limită pe care foarte curând o lăsam în urmă, lumina verde, roşie, noaptea şi acela a fost momentul în care Marina a eliberat talazul de maini şi şi-a băgat arătătorul în vaginul meu, apăsând pe peretele superior, pe insula mea aspră şi sensibilă, în timp ce degetul său mare se sprijinea pe clitoris, era aproape o pişcătură şi insula s-a întărit ca nicicând, am simţit o plăcere neobişnuită, care mi se împrăştia în tot corpul, de-am crezut că-mi venea să mă piş, şi i-am spus.

— Dă-mi tot, a răspuns ea, nu-i pipi; şi nu era, am aflat asta pentru prima oară, a trebuit să aştept douăzeci şi opt de ani să aflu că şi noi femeile putem ejacula şi m-am golit, şi nu era pipi, nici umezeala obişnuită a păsăricii mele excitate, ci un lichid uşor şi limpede care a inundat scaunul; a trebuit să mă uit, să-l ating, în ciuda faptului că-mi curgea din abundenţă şi am râs şi am strigat cu râsul schiţat dinăuntrul strigătului meu, Marina, şi fiorul de a mă vedea multiplicată în acea oglindă mişcătoare, frumoasă, agitată de luciri şi plăcere, farurile iuţi, oraşul îndepărtat, apa, apa mea, reflexul meu.

Era aproape unsprezece când am intrat în Madrid. Pe traseu n-am mai schimbat nicio vorbă. Marina mi-a cerut să opresc maşina aproape de Glorieta de Bilbao. Mi-a zis:

— Locuiesc aproape. Pot să mă duc pe jos; poate că a ghicit iminentul meu reproş, pentru că a adăugat: Nu vreau să mă duci.

Acum că mă aflam din nou în Madrid, în lumea mea obişnuită, îmi părea că se clătinau convingerile dobândite cu câteva ore înainte, ca şi cum Marina ar fi fost o vrăjitoare ale cărei puteri magice îşi pierdeau efectul când erau smulse din mediul lor. M-a năpădit toată ruşinea acumulată. Cum de-am putut fi atât de nebună, atât de nechibzuită?

La câtva timp după aceea, Marina avea să-mi spună că şi ea văzuse prăbuşindu-se toate certitudinile vieţii sale. Intuiam amândouă că nu va fi uşor să ne dăruim în întregime acelei iubiri fulgerătoare. Nimic din ce merită osteneala nu poate fi uşor, acum ştiu, am ştiut-o şi atunci. Şi, cu toate astea, ceva mă paraliza. Nu că am fi dorit să ne punem dinainte greutăţi sau fandoseli; legătura noastră începuse mult mai înainte de obişnuitele ceremonii de seducţie. Nu, mai degrabă ne simţeam de parc-am fi profanat un templu sacru, ca şi cum am fi uzurpat sfinţii de pe tronurile lor sau ca şi cum am fi invadat tărâmurile visului; ne intimida importanţa actelor noastre, incertitudinea că ne aflam în faţa unui viitor definitiv, care punea în joc toată viaţa noastră, de la început şi până la sfârşit.

— Mi-e frică, i-am mărturisit. Că te voi vedea iar şi că te voi pierde, am stins, am aprins, am stins luminile de poziţie ale maşinii. Până acum n-am mai fost niciodată cu o femeie.

A trecut o mașină ale cărei faruri mi au amintit dragostea noastră nebună pe șosea.

— Eu da, de multe ori, a răspuns Marina. Întotdeauna mi-au plăcut femeile și niciodată n-am fost cu un bărbat, dar nu asta-i problema. Acum și mie mi-e frică.

Mașina a frânat brusc în spatele unui camion al gunoierilor, care întrerupea traficul redus al acelei ore.

Deci și ea e paralizată de frică, m-am gândit. Atunci nu va fi nimeni care să ne recupereze din puțul acesta, din acest dialog aproape fără cuvinte pe care îl purtăm, de care suferim. Totul a fost o nebunie, mi-am zis. Mirajul de a trece dincolo de oglindă, lucruri care nu se întâmplă în realitate, care nu trebuie să se întâmple. Am încercat să mă conving că până dimineață voi fi uitat deja toată povestea aceea. Cu toate acestea, știam că nu era adevărat și neliniștea nu mă părăsea.

A trecut un grup de tineri exaltați, care-și dădeau pumni și ghionturi, dar nici măcar nu s-au uitat la mașină, de unde Marina și cu mine priveam cu amărăciunea călăului care trebuie să execute tocmai ființa iubită.

Am pus ambele mâini pe volan, ca și cum aș fi condus, cu privirea pierdută dincolo de geam.

Nimic din ceea ce-am trăit noi până atunci nu va mai avea sens. Era o naștere, dar și o moarte. Cum să faci să ștergi dintr-un condei toată existența? Erau prea multe schimbări deodată pentru mine și nu-mi era indiferent că, în același timp, Marina se scufunda în preocupări asemănătoare.

Noaptea era senină. Domnea seninătatea răcoroasă care urmează după zilele cu căldură mare. O briză ușoară mișca plantele dintr-un balcon.

Mi-e frică, am repetat în sinea mea, mi-e frică să rămân iar singură, să-mi încep iar viaţa de la nimic alături de persoana greşită.

Mi-am văzut reflectarea în parbriz şi mi-a fost greu să mă recunosc în imaginea aceea distorsionată şi abătută.

Singură, din nou singură. Poate că am ajunge să ne strângem de gât, să ne rănim între noi, ca două fiare închise într-o cuşcă, ca Santiago şi cu mine, şi iubirea noastră s-ar degrada.

Am simţit o oboseală de neînvins, asemenea acelora care şi-au pierdut credinţa în ceea ce crezuseră mereu.

Poate o să ne revedem, am încercat să mă consolez. Şi dacă întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare, de ce nu ne-ar reuni atunci destinul iară?

Marina mi-a pus un deget sub bărbie şi mi-a ridicat faţa să mă uit la ea.

— Nu vreau să-ţi fac rău, a şoptit.

Pe urmă a plecat tăcută, iar eu am lăsat-o să plece.

— Te iubesc, am zis când am rămas singură.

O pisică venea cu eleganţă, spre mine, în josul străzii. A mirosit indiferentă resturile de gunoi care căzuseră din camion. Atunci, s-a apropiat cu mare viteză o altă maşină.

— Te iubesc.

Luminile maşinii grăbite au orbit pisica, iar ea a rămas paralizată în mijlocul străzii. Maşina a frânat, dar nu la timp. A făcut un salt peste corpul animalului şi şi-a văzut de drum fără să oprească. Pisica a rămas moartă pe asfalt, în timp ce din botul ei începuse să curgă un firicel de sânge care a ajuns încet până la bordură.

Nu m-am întors acasă imediat în noaptea aceea; am rămas multă vreme în mașină, dezolată. Imi era greu să mă prezint în fața lui Santiago după tot ce se întâmplase, să-l mint, să mă prefac, să-l ofensez cu mutismul meu vrednic de milă, dureros. In minte mi se amestecau dezordonat imagini cu Marina, visul, groaznica moarte a pisicii, anunțul de neon, chelnerul, apa din piscină. Cum să-mi reiau viața de zi cu zi? Precum orașele rase de cutremur, aveam în fața ochilor două ieșiri imposibile: sau abandonam resturile catastrofei și clădeam un oraș nou, departe de cel vechi, sau scormoneam printre ruine să recuperez ce se salvase și începeam cu răbdare reconstrucția. O clipă, înclinam spre prima și mă blestemam că o lăsasem pe Marina să plece; în clipa următoare, apreciam mai mult a doua dintre posibilități și-mi repetam că decizia mea fusese corectă. Pe urmă, îmi schimbam iar părerea, și așa oscilam grăbită între cele două extreme.

Am coborât din mașină. M-am îndreptat spre cadavrul pisicii. Aș fi vrut să-l iau și să-l îngrop undeva, dar îmi lipsea curajul. M-am întors la volan. Am pornit motorul și am hoinărit pe străzile pustii ale Madridului. M-am simțit mai străină ca niciodată. Vedeam totul fără nostalgie și fără pasiune. Singurul lucru care mă lega de oraș, mi-a trecut prin minte pe neașteptate, este Manolo.

Mi-am amintit tabloul pe care mi-l dăruise în dimineața aceea la galerie; parcă trecuseră luni de zile de atunci. Poate că el ar ști să-mi dea un sfat sau să-mi ofere răbdarea lui pentru a depăși confuzia, ori cel puțin să-mi țină companie ca să evit singurătatea; poate că acesta era momentul de început al unei prietenii mai profunde de atâtea

ori amânat. Am accelerat, cu intenţia de a ajunge cât mai repede la studioul său.

În timp ce conduceam, am cumpănit posibilele moduri de-a începe o conversaţie atât de spinoasă: melodramatic („Mi-am pierdut capul"), discret („Sunt descumpănită"), intrigant („Am petrecut o zi grozavă"), categoric („M-am îndrăgostit de altă femeie"), grosolan („Mi-am pus-o mişto") şi, ca să pară mai persuasive, am ajuns chiar să le spun cu glas tare, stârnind ilaritatea unei perechi care aştepta la semafor în maşina lor, oprită lângă a mea. Aş fi preferat să existe o formulă fixă cu care să încep să dezvălui intimităţile scandaloase, ca-n adolescenţă, când eram obligată să mă confesez.

Pe măsură ce-mi repetam discursul, încercând diverse variante, înţelegeam că niciun glas, în afară de al meu sau de cel al Marinei, n-ar fi putut să formuleze sfatul corect, cuvântul de neînlocuit, explicaţia care să dezvăluie fiecare dintre nenumăratele nuanţe ale stării noastre de spirit. Această certitudine, adăugată ridicolului posibilelor introduceri repetate ale destăinuirii mele, n-am să spun că m-a distrat, dar mi-a oferit o paranteză de senină resemnare, asemenea acelora ale armatelor care stabilesc un armistiţiu ca să-şi numere pierderile şi să-şi măsoare forţele în vederea viitoarei bătălii.

Am ajuns la casa lui Manolo, care locuia vizavi de o vilă în Salamanca. Dărâmase toţi pereţii interiori ca să dispună de o imensă şi unică încăpere, unde se îngrămădeau şevalete, pânze şi pensule; într-un colţ, aproape ascuns, se afla patul, de obicei răvăşit, în care Manolo dormea când îl prindea oboseala. Am împins portiţa cu grilaj şi

am intrat. Fereastra era deschisă. L-am spionat discret de afară. De undeva, din cameră, se auzea opera preferată a lui Manolo: *Misa Sfintei Cecilia* de Haydn, pe care o putea asculta iară şi iară, fără pauză. Deşi se declara, ca noi toţi, ateu, obişnuia să lucreze în ritmul auster al muzicii religioase. Dar îi era ruşine să ştie ceilalţi. Fusesem de multe ori să-l vizitez şi de cum suna soneria, el înlocuia misa sau oratoriul de serviciu cu cântece uşoare, presupun eu, cu intenţia de-a ascunde o atitudine ce putea fi considerată afectată. Niciodată nu i-am dat de înţeles că ştiam asta, nici măcar acum. Am rămas privindu-l prin fereastră, uitându-mă cum picta. Poate că, sugestionată de vraja muzicii în liniştea nopţii, am avut impresia că Manolo era transportat într-o dimensiune ciudată, paralelă cu lumea aceasta, sau în miezul ei cel mai de nepătruns, dimensiunea aceea la care se ajunge rareori şi cu mijloace mereu schimbătoare, precum parfumul iasomiei, ceaţa zorilor pe străzile unui oraş necunoscut, urmele unui val pe plajă, foşnetul vântului printre copaci, gustul primului sărut al persoanei pe care ai aşteptat-o toată viaţa.

Mi-am dat seama că nu trebuia să mă amestec în viaţa lui Manolo, nici el într-a mea. Trebuia să continuăm fiecare în acea realitate marginală, perfectă, care ne unea şi, totodată, ne despărţea. Am urcat în maşină. Am hoinărit fără ţintă până s-a făcut două. Atunci am hotărât să mă întorc acasă.

Am băgat cheia în broască cu o ruşine neobişnuită. Santiago mă aştepta treaz.

— Eşti nebună sau ce? mi-a zis de cum am trecut pragul ce mă reda oarbei monotonii dintotdeauna. Te-am căutat peste tot.

N-am răspuns. Am aruncat geanta pe un fotoliu şi am rămas în picioare.

— Şi ştiu că ai plecat cu maşina ta! a continuat.

M-am întors cu spatele la Santiago să nu-mi vadă îmbujorarea. Mă simţeam blocată, transparentă, goală, dată de gol, ca cineva care iese pe stradă după ce şi-a făcut o operaţie estetică şi înţelege că toţi clevetesc pe seama noii sale înfăţişări. Îmi părea că ar fi putut să-mi observe moleşeala picioarelor mele obosite, satisfacţia corpului meu şi, mai ales, transformarea sufletului meu.

— Patroana galeriei a sunat de patru ori, era tare şucărită pe tine, a zis. Iar tu trebuia să-mi răspunzi dacă voiai să mergi la cinema sau nu. Unde dracu' ai fost?

— La plimbare, am răspuns.

— Şi unde, dacă se poate şti?

Am enumerat toate locurile pe unde trecusem de dimineaţă. Aveam un avantaj: purtările mele ciudate începuseră de foarte de dimineaţă, astfel încât Santiago nu putea ghici că starea mea actuală se datora mai degrabă vizitei la piscină şi acelei opriri, şi nu peregrinărilor mele. Cum era firesc, am omis să o menţionez pe Marina. Totuşi, am încercat tentaţia aceea perversă a asasinilor, care oferă piste ascunse poliţiei pentru a lansa o provocare sau dintr-o dorinţă inconştientă de a fi prinşi. Am scotocit în geantă până am dat de poze. I le-am întins lui Santiago. În timp ce el privea imaginile repetate, l-am întrebat:

— Auzi, ce-ai face dacă ar exista o altă femeie ca mine? O persoană identică mie, vreau să spun.

— Ştii, nu vreau nici să-mi închipui, tu mi-eşti de-ajuns! a răspuns, zâmbind, ca să arate că era

dispus să uite de supărare. O singură Sofía îmi dă bătaie de cap; două m-ar face să-mi pierd capul.

L-am lăsat privind cu satisfacţie oribilele poze pe care le făcuse ţiganilor şi mării. I-am dat o sărutare pe frunte şi m-am dus să mă culc. În timp ce mă dezbrăcam, am avut o percepţie diferită a corpului meu gol. Dobândisem un fel de plenitudine multiplă, în care fiecare gest avea un ecou precis, distanţat, dar viu, nu ca în oglinzile fără viaţă, sclavele acelea uniforme ale capriciului. Să ştiu că nu eram unică mă făcea să mă simt de două ori unică, complicea Marinei într-o conjuraţie împotriva plictiselii singurătăţii. M-am întins în pat. În noaptea aceea mi-a fost greu să adorm.

Totuşi, când a intrat Santiago, am închis ochii şi am respirat regulat prefăcându-mă adormită. El s-a trântit lângă mine. Am presupus că nu-şi lua privirea de pe mine, dar am rămas neclintită. Câteva minute mai târziu i-am simţit mâna între picioarele mele şi mi-am dat seama că-mi adulmeca păsărica.

Mă mirosea să afle dacă fusesem cu altul.

Vreau să te visez în noaptea asta. Vreau să te întâlnesc în lumea aceea care-i asemenea morţii, şi nu-i moartea, care ne dăruieşte viaţă, şi nu-i viaţa; acea realitate inconstantă cu logică proprie, unde ceva poate să însemne lucruri diferite, în acelaşi timp, unde chipurile pot avea două feţe, iar timpul nu există. Vreau să visez că eşti lângă mine, că eşti Sofía şi Marina, Clara sau Laura, că te îmbrăţişezi cu mine, că văd gropiţele zâmbetului tău şi aud gâdilatul glasului tău în ureche. Vreau să visez fericirea completă, cu balansul seducător al sânilor tăi apăsaţi peste ai mei, cu dragostea care durează şi nu a murit.

Ziarista care îl sâcâise pe Manolo se numea Maria del Carmen Chazarreta. Era o fată destul de smiorcăită, care avea un breton lung, vopsit blond și care purta haine bărbătești. Am revăzut-o la următorul vernisaj al galeriei, cu toate că o evitasem deliberat. Dar una din îndatoririle mele era tocmai de a mă ocupa de ziariști, să nu ne ignore când scriau articole. Pe deasupra, trebuia să fiu cu băgare de seamă, căci patroana galeriei încă nu-mi iertase lunga mea după-amiază de vacanță la piscină împreună cu Marina și, în mod sigur, căuta vreun motiv să mă arunce în stradă.

M-am apropiat să o salut pe ziarista cu breton blond și i-am înmânat catalogul care îl prezenta pe pictorul de serviciu ca pe cea mai mare revelație din toate timpurile. In jurul nostru, o mulțime de invitați și curioși păreau că înoată în marea de corpuri înfierbântate. Mirosul de loc închis era de nesuportat. Maria del Carmen a vorbit mult, despre artă, despre pictori, despre galerii, despre „politica culturală", despre guvern și despre alte lucruri de genul ăsta.

Eu o ascultam distrată, prinzând numai ce-mi era indispensabil, cuvintele-cheie, de cumva ar fi ajuns să mă întrebe ceva și să fiu pusă în situația să trebuiască să-i răspund. Dar, nu știu cum, glasul Mariei del Carmen m-a smuls din gândurile mele cu un reproș care nu avea nicio legătură:

— Vii târziu...

Am înțeles că nu mi se adresa mie, ci unei alte persoane care tocmai sosea, cu care, fără îndoială, își dăduse întâlnire.

— Vă las singure, am bâiguit, prinzând din zbor această ocazie de a scăpa de acolo.

M-am uitat la cealaltă persoană. Era o femeie. Femeia măruntă şi robustă cu care se dusese Marina la piscină. Am recunoscut-o imediat după genunchii ei întorşi în afară şi după pielea bronzată. Fără doar şi poate era iubita ziaristei, am înţeles printr-o neaşteptată revelaţie. În doi timpi şi trei mişcări m-am repezit la ea.

— Tu eşti, tu eşti..., am îngăimat.

— Da, eu sunt, a răspuns.

Şi ea rămăsese surprinsă să mă vadă. Probabil că-i fusese greu să discearnă că eu nu eram prietena ei, Marina, fiindcă îmi tăiasem părul foarte scurt.

— Ia te uită, văd că vă cunoaşteţi! a exclamat María del Carmen, vizibil contrariată.

— Ne-am văzut numai o dată, şi în trecere, a informat-o femeia.

— Ea este Emilia, mi-a spus ziarista, arătându-mi astfel că avea prioritate asupra prietenei sale. Pe urmă, a vrut să-mi arate că ştia *totul* despre ea: Emilia Faustina Gesualdo Cortes, şi, în final, fără entuziasm, m-a arătat pe mine: Ea este... Cum te numeşti?

Nu cred că nu ştia; s-a prefăcut doar, ca să mă umilească, să-mi înfigă ultima împunsătură a dispreţului său. Dar n-am vrut să-i fac pe plac şi am spus cum mă cheamă (Emilia probabil că ştia deja). Am crezut că destinul făcea totul să mă ducă iar spre Marina, prin intermediari nebănuiţi; înainte Carranza, acum María del Carmen. Fără să-mi pese de intrigi sau de neplăcerea ziaristei, am apucat-o pe Emilia de braţ şi am târât-o în spatele unui birou, unde lumea nu se aventura.

— Spune-mi, unde o pot întâlni, am întrebat-o.

— Pe cine? m-a întrebat la rândul ei.

— Hai, nu face pe proasta!

A şovăit.

— Păi... nu pot să-ţi spun.

Lumea circula înghiontindu-se de cealaltă parte a biroului, indiferentă la dialogul nostru.

— Ce e? am pufnit, făcându-mă de râs, mai ales în faţa mea însămi. Eşti geloasă pe mine?

Ca să mă liniştesc, ea mi-a apăsat uşor umărul cu mâna stângă, în ciuda faptului că eu o ţineam încă de braţ. Mi-a zis cu glas prietenos:

— Trebuie să ştii că dacă a existat ceva între Marina şi mine, asta s-a întâmplat demult, a schiţat un zâmbet. Acum suntem prietene şi-i doresc să fie fericită.

— Faptul că tu şi cu mine ne-am întâlnit, am spus nu fără solemnitate, e un semn al destinului.

— Şi mai de necrezut e că nu ne-am întâlnit înainte, a replicat ea. De obicei o însoţesc pe Maria del Carmen la expoziţii. Şi-ţi jur că nu mă te-am văzut.

— Ce mai contează asta acum?

— Ştii? a continuat, ca şi cum nu m-ar fi auzit, cât pe ce să vină şi Marina cu noi. Eu doresc să iasă; e tare deprimată.

Am bănuit că eu eram cauza acestei situaţii: a fost prima oară că tristeţea cuiva îmi provoca fericire.

— Ţi-a zis dacă vrea să mă mai vadă? am întrebat disperată.

N-a rostit cuvântul care mă putea răni, nici pe cel care mă putea face iar fericită. Am insistat, totuşi, şi ea s-a văzut obligată să nege dând din cap.

Nu, ce? Mă agăţam de speranţe vagi. Nu ţi-a spus sau nu vrea să mă vadă?

Auzi, să nu crezi că nu-ţi înţeleg neliniştea, a zis Emilia, după o pauză, rupând tăcerea crispată care ne cuprinsese, în mijlocul hărmălaiei.

— Atunci, de ce îmi ascunzi unde este?

Un chelner cu o tavă plină cu răcoritoare a reuşit să ajungă până la birou. I-am făcut semn să plece.

Bun..., ştii doar, Marina este descumpănită, buimăcită, a răspuns Emilia. Să nu crezi că-i este uşor. Are aceleaşi temeri ca şi tine.

— Păi spune-i că eu nu mai am îndoieli, am spus. Aş face imposibilul să stau cu ea. Înţelegi?

— Vai, Emilia! ne-a întrerupt tânăra cu breton blond, mă sufoc! Deja străbătuse expoziţia, cu chiu, cu vai, văzând suficient cât să plece şi să scrie un articol.

Emilia m-a privit, parcă cerându-şi iertare şi ne-am despărţit astfel:

De acord, îi voi spune. O văd zilnic, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a indicat o pistă: Locuieşte în casa mea.

Imediat, Emilia şi ziarista cu bretonul blond s-au pierdut în mulţimea de invitaţi şi au reuşit să-şi croiască drum până la uşă. Am rămas singură în mijlocul lumii. Inaugurarea şi-a urmat cursul său de frivolităţi inexorabile. Am vorbit, am salutat, am zâmbit din vârful buzelor, am spus lucruri de care nu-mi mai amintesc; mi-am păstrat înfăţişarea amabilă şi lipsită de griji, în timp ce sufleteşte mă aflam departe, la kilometri şi la zeci de ani depărtare, facându-mi griji pentru soarta mea, lamentându-mă, închipuindu-mi reacţia Marinei şi

reîntâlnirea noastră, pe care n-o mai credeam la fel de improbabilă ca până atunci.

De la despărţirea noastră din maşină, trăisem momente înfiorătoare. Mă simţeam îngrozitor. Niciun lucru nu reuşea să mă entuziasmeze sau măcar să-mi trezească interesul. Îmi făceam reproşuri că o lăsasem pe Marina să plece, că fusesem o fricoasă. Îmi fusese de ajuns o clipă, o intuiţie, o scânteie efemeră de fericire, pentru ca necazul să-mi devină insuportabil.

În mijlocul acelei tristeţi, amestecându-se în singurătatea mea şi în calmul meu, apăru numitul Carranza, tipul care mă invitase la piscină. Îşi făcuse un obicei să se prezinte la galerie în fiecare zi pe la prânz şi uneori chiar după-amiaza, întotdeauna cu un program diferit pe care să mi-l propună şi întotdeauna cu nelipsitul său costum gri la două rânduri (sau nu-l spăla niciodată sau avea zeci de costume la fel). Îmi era greu să scap de el; totdeauna avea răspunsul potrivit ca să-mi spulbere scuzele. Politeţea lui era nimicitoare şi te făcea să simţi că, evitându-l, comiteai o infamie. Mă urmărea pe străzi prefăcându-se că mă însoţeşte şi declarând că o făcea numai ca să aibă grijă de mine. Ajunsese chiar să mă urmărească până la poarta casei. Din fericire, în acea zi Santiago s-a întors devreme şi ne-am întâlnit în hol. Carranza n-a scăpat. Dimpotrivă. Cum facuse şi cu mine, i s-a prezentat şi lui Santiago cu aceeaşi formulă mascat ameninţătoare („Numele meu este Carranza"). I-a spus că are grijă de mine, pentru că mulţi necunoscuţi ar putea să abuzeze de mine şi că el nu dorea decât să mă protejeze. Apoi a încercat să se facă invitat sus; am reuşit să-l respingem şi a plecat salutându-ne ca pe nişte vechi prieteni. Când i-am

povestit cine era omul şi cum mă urmărea, Santiago nu i-a dat importanţă. Ciudat, nici măcar nu a fost gelos.

Adevărul e că el era băgat până peste cap în alte treburi, cum aveam să descopăr ceva mai târziu. Şi această descoperire a fost decisivă în acele lungi zile de aşteptare a Marinei şi lipsite de dragoste: un fapt, un fapt în aparenţă străin de mine, m-a decis să-mi caut dublura cu orice preţ; doar la vreo două zile după ce-mi mirosise păsărica pentru a-şi da seama dacă mă culcasem cu altul, Santiago s-a întors foarte târziu acasă. M-a asigurat, fără să-l întreb, că lucrase în fabrica unui client şi a dat drumul la o grămadă de amănunte. Cum nu era prima oară că sosea la orele acelea şi niciodată nu-mi dăduse explicaţii, am bănuit ceva. Eram trântită în pat şi mă uitam la televizor fără să-l văd – îmi era imposibil să citesc –, cu mintea la alte lucruri şi cu o profundă senzaţie de descurajare. Imi spuneam că trebuia să mă pun în mişcare şi să-mi recapăt curajul, dar nu reuşeam şi această comandă a chibzuinţei mă arunca şi mai mult în apatie. Astfel că, în ciuda bănuielilor mele, nu m-a preocupat să verific veridicitatea alibiurilor lui Santiago.

El s-a întins lângă mine, îmbrăcat, şi şi-a sprijinit capul pe pieptul meu. Mi-a venit cheful să-l mângâi, deşi m-am stăpânit. L-am întrebat dacă dorea să mănânce. Nu mi-a răspuns; adormise. Mi-a inspirat duioşie. Părea un copil care, ca toţi copiii, putea fi violent în unele ocazii, dar tot un copil la urma urmei. Dormind, îmi stârnise totdeauna dorinţa de a-i purta de grijă; îmi dădea impresia că se afla la cheremul meu, lipsit de apărare, arătându-mi din dragoste faţa lui cea mai

slabă, cea mai intimă. L-am mângâiat. S-a răsucit în somn şi a bâiguit că trebuia să se dezbrace.

— Lasă-mă că o fac eu, am şoptit.

I-am dezlegat pantofii. I-am scos şi pe urmă am făcut la fel cu şosetele. I-am deznodat cravata; i-am descheiat cămaşa, i-am deschis fermoarul şi cureaua. Am tras de pantaloni, care au târât cu ei şi chiloţii. I-am frecat delicat picioarele cu unghiile mele lungi, să simtă gâdilătura plăcută, i-am frecat coapsele, i-am apucat sexul. Mi-a produs o înfiorare bucata aceea de carne, căci pentru mine în acel moment era o bucată de carne. I-am acoperit-o complet astfel că se vedea numai părul; mi s-a tulburat privirea amăgindu-mă că aveam în faţă o femeie, dar în zadar. Contactul cu mâna mea a facut ca scula lui Santiago să crească şi atunci l-am privit iar cu privirea clară. Mi-a plăcut trupul bărbatului. El a zambit, în reveria lui plăcută, şi mi-a zis:

— Sunt tare obosit...

Pasivitatea lui, precum o provocare, m-a excitat. Am dorit să-l simt în mine ca prima oară, ca atunci când aveam douăzeci de ani şi nicio deziluzie, ca şi cum ar fi fost un instrument de şters tulburările mele. Că-l înşelasem cu Marina nu mi-a provocat nicio remuşcare: acele două faţete ale sexualităţii mele, căsnicia mea şi dragostea mea pentru Marina, se excludeau reciproc, nu se puteau compara, erau două zone ireconciliabile ale mele, două maluri ale unui râu fără vreun pod să le lege. Iar eu trebuia să aleg; cu sexul lui Santiago în mâini, care de atâtea ori mă penetrase, care simboliza certitudinea, tradiţia, lumina zilei, chipul descoperit, alegerea mea devenea incontestabilă. In acel moment plăcerea pe

care mi-o oferise Marina dispărea din memorie ca o amintire confuză; îmi imaginam că nu făcusem decât să mă masturbez singură, ca de atâtea alte ori. De aceea înşelăciunea nu-mi provoca remuşcări. Mai curând mă incita, în mod curios, să fiu o bună soţie, o soţie ca la carte, dezinteresată, devotată, care-şi îngrijeşte soţul şi se ocupă numai de el. La urma urmelor, mi-am zis, aceasta este viaţa mea şi va fi mereu.

Am decis să-l trezesc pe Santiago sugându-i-o. Când m-am aplecat asupra sculei, am văzut urme de ruj. Nu era un semn vizibil, ca cel care uneori se imprimă distrat pe faţa celui pe care-l saluţi, ci o aureolă, un fel de pată roşcată care acoperea jumătatea superioară a ştoiului său. Dar era, totodată, de neconfundat.

— Pui de căţea, am zis; mă simţeam trădată nu din cauza coarnelor pe care ar fi putut să mi le pună, ci din pricina acelui moment de duioşie înşelată, de dăruire inutilă. Pui de căţea.

Am înţeles că amândoi am trăit mereu jucând o farsă, făcându-ne rău cu o rutină de insatisfacţii şi minciuni. Am înţeles că una dintre cele două părţi ale mele nu era decât o iluzie a obiceiului. Am înţeles că preţuieşte mai mult o singură clipă de sete de fericire, decât o întreagă existenţă de monotonie. Faptele ascunse ale lui Santiago, atât de îndepărtate de mine însămi, mă făceau indirect să percep cu transparenţă trăsăturile mele opace, zona mea de umbre. Iar Marina, chiar şi prin absenţa ei, mă ajuta să gândesc; nu fiindcă ar fi turnat idei în capul meu cum torni un lichid într-un recipient, lucru pe care nu-l făcuse şi nici nu-l va face vreodată, ci pentru că simpla ei existenţă trezea în sufletul meu facultăţi adormite, potenţe

latente. Era ca şi cum cineva, fără sa-mi spuna nimic, mi-ar transmite ce trebuia să fac, care era cea mai bună conduită pe care trebuia sa o urmez. Mă hotărâsem. Numai cu Marina mai avea sens viata. Altfel, preferam să stau singură. Trebuia să-mi asum riscul de a abandona certitudinile bătătorite ale obişnuinţei şi să alerg în cautarea unei necunoscute. Nu ştiam unde o puteam găsi pe Marina, dar ştiam, în schimb, că dacă dădeam de ea, nu doar dragostea ar intra în viaţa mea. A iubi o femeie urma să mă transforme în cineva diferit, în posibila victimă a unei dezaprobari generalizate, chiar şi în vremurile noastre presupus mai tolerante; pe deasupra, a iubi o femeie care era dublura mea, sosia mea, mai asemănătoare mie decât o soră geamănă, ar fi făcut ca legătura noastră să pară o nemernicie, o aberaţie a naturii. Dar mă ştiam în stare să suport orice. Mai mult decât atât: nici măcar nu mă reţinea ideea că nu voi mai avea copii, cu toată durerea pe care o hotărâre de felul acesta mi-o provoca după moartea Laurei, acea fetiţă pe care am avut-o şi n-am avut-o. Eram hotărâtă. Şi tu şi eu, Marina, cunoaştem bine aceste momente ale vieţii când o persoană ştie cine este.

Santiago s-a trezit în vreme ce eu îmi puneam câteva lucruri în geantă gata să plec, fără să ştiu nici unde aveam să mă duc şi nici ce avea să-mi ofere ziua următoare.

— Ce faci? a bâiguit.

— Pui de căţea! am repetat. Nu eram în stare să zic altceva.

— Nu ştiu ce se întâmplă, dar mâine vom discuta cu calm despre asta. Acum sunt tare obosit.

— Eşti obosit fiindcă ai dat-o la supt.

Şi-a rezemat coatele de pat. Era ridicol cu hainele pe jumătate scoase şi sexul pe jumătate sculat.

— N-am fost cu nicio femeie, a spus el.

— Gata, am răspuns; siguranţa deciziei mele mă făcea să-mi păstrez mintea clară, până la limitele cinismului. Atunci cel care-şi dă cu ruj e clientul, ăla de la fabrică.

S-a aşezat pe pat, şi-a privit pe sex semnul neîndoielnic al trădării lui şi a înţeles. A rămas tăcut. Când am umplut geanta, a făcut o săritură şi mi-a smuls-o din mâini.

— Tu rămâi aici! a strigat.

Pe urmă, fără a da drumul la geantă mi-a tras una de m-a zvârlit în şifonier. Cataramele genţii mi-au facut o tăietură pe umărul obrazului. Lovitura asta mi-a confirmat intenţiile. Mă dezobişnuisem să fiu lovită. Şi nu-mi era dor.

— Tu eşti cea care m-ai trădat! a urlat.

— Trebuie să o ştii mai bine decât mine, am replicat. Imi miroşi păsărica să mă verifici.

M-a altoit iar. Trecuse de la toropeală la furie fără altă trecere decât o scurtă clipă de tăcere.

— Nu ai găsit niciun miros, nu-i aşa? am continuat. Dar oricum, mă acuzi ca să te justifici.

— Nu! Singura mea justificare este indiferenţa ta! Mă dispreţuieşti! a ameninţat că mă loveşte iar.

— Să nu îndrăzneşti să mai dai în mine, l-am avertizat. Să nu mă mai loveşti niciodată în viaţa ta!

De data aceasta, s-a oprit.

— De săptămâni întregi nu mai facem dragoste! a ţipat şi tonul vocii i se schimba în timp ce-mi vorbea. Săptămâni! Săptămâni... de când nu-mi mai permiţi să te ating..., de când eşti departe de mine...

Altă mişcare nesemnificativă în starea lui de spirit şi ura i s-a prăbuşit într-o tânguire necontrolată. Era a doua oară că-l vedeam plângând de când ne am cunoscut. Mi-am repetat că nimic nu trebuia să mă întoarcă din drumul meu, nici măcar duioşia mea faţă de suferinţa lui Santiago, faţă de abandonul lui.

— Eu... am fost cu o persoană, a plâns el cu sughiţuri, dar n-are nicio legătură cu tine.

— Nu vreau să ştiu cine este. Nu asta mă doare pe mine, am spus.

S-a lăsat să cadă pe pat, acoperindu-şi chipul ruşinat cu cearşafurile. L-am auzit şoptind:

— Am fost cu un travestit.

Trebuie să admit că primul meu impuls, în mijlocul scandalului, a fost să-l taxez drept homosexual, mereu ai fost, e-o minciună că ai fost obligat să te prostituezi, îţi făcea plăcere. Imediat mi-am dat seama, totuşi, de faptul că dacă dragostea mea cu Marina se consuma, şi eu aş fi avut de suferit multe insulte de soiul ăsta, aşa că am tăcut. Acum că mărturisise, Santiago a îndrăznit să-mi scruteze reacţia pieziş printre cearşafurile cu care se acoperea. Iar eu, nu pot să neg, îi ascultam cuvintele cu o ciudată şi morbidă curiozitate.

— Îl vedeam din maşină, aproape în fiecare după-amiază, a continuat el. Umbla tare spilcuit pe înserat, ştii doar, iar eu mă întorceam acasă. Prima oară am trecut pe strada aia din pură întâmplare. Dar pe urmă mă abăteam într-adins, să-l spionez. Şi acum vreo zece zile, mai mult sau mai puţin, de cum l-am văzut am simţit o excitaţie iraţională. I-am zis să urce şi..., şi...

— Să nu-mi povesteşti, dacă nu-ţi place, am intervenit. Cu toate că doream să aud

continuarea, totodată îmi imputam că trecea şi el printr-o spaimă asemănătoare celei prin care trecusem şi eu, de care suferisem după ce am întâlnit-o pe Marina.

Mi-a supt-o, a şoptit. Şi de cum am ejaculat în gura lui, am simţit o ruşine înspăimântătoare, am simţit o scârbă de vremurile petrecute la Madrid. L-am dat afară din maşină în brânci şi am fugit. Dar în seara următoare m-am întors. Îl era sigur că mă voi întoarce. Şi de-atunci m-am întors în fiecare seară.

Şi-a şters lacrimile cu dosul mainii. Nu avea cu cine discuta despre lucrurile acestea care, fără doar şi poate, îl apăsau; de aceea, învinsă pudoarea iniţială, vorbea acum de făcea spume la gură.

Azi pentru prima oară am îndrăznit să-l dezbrac, a zis. E ciudat, ştii? să vezi un corp de femeie, îngrijit, perfect, atrăgător, care în loc de păsărică are sculă, pentru că nu s-a operat... Eu îl atinsesem pe deasupra hainelor, dar când vezi, e diferit. Şi... i-am supt-o. Eu lui, înţelegi? Şi pe urmă i-am... i-am tras-o-n cur. Dar eu eram atât de excitat, încât înainte de a-l lăsa i-am cerut să mi-o sugă din nou.

— Nu te ruşina de asta. Eu nu ţi-o reproşez: poţi face ce ai tu chef, i-am spus şi am hotărât că-l făcusem să sufere destul cu curiozitatea mea; trebuia să-l întrerup. Dar cel mai bine e să plec şi gata.

— De ce? s-a aşezat iar pe pat. Nu-l voi mai vedea, îţi jur. Putem să mai încercăm, Sofia, nu crezi?

— Deja nu mai cred! am replicat eu. Mă vei găsi iar necomunicativă, îl vei vedea iar pe travestitul tău şi mă vei lovi iar *pe mine* ca să-ţi faci *propria ta* conştiinţă să tacă.

Pentru o clipă mi-a fost teamă că-şi va schimba pe neaşteptate starea de spirit, cum se întâmpla şi că mă va altoi chiar în acel moment, dar se vede treaba că încă reuşea să se controleze, fiindcă a şoptit:

— Ştiam eu că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Apoi, ca şi Carranza, s-a prefăcut preocupat de siguranţa mea: Şi unde dracu' te duci la ora asta?

— Păi, nu ştiu.

— Fii fără grijă, a spus. Am să plec eu.

Am presupus că o făcea ca să mă ţină mai bine păzită, dar i-am acceptat oferta. S-a ridicat din pat. A golit geanta, aruncându-mi lucrurile pe jos. A umplut-o orbeşte cu două cămăşi, trei pantaloni, patru perechi de şosete, două cravate. A adăugat maşina de bărbierit, periuţa lui de dinţi, flaconul de colonie, deodorantul. S-a îmbrăcat şi, din pragul dormitorului, m-a fulgerat cu privirea. Tristeţea din privirea lui mi-a părut sinceră. A ieşit din dormitor şi apoi din apartament. Nu ştiu unde şi-a petrecut noaptea.

Nu simţeam durere, ci nelinişte. Zburase o pagină din viaţa mea şi mă aştepta o alta, pe care încă nu o scrisesem. Mi-am ocupat singurătatea căutând-o pe Marina. De mai multe ori m-am dus degeaba la Toridul Tropice; o dată, l-am văzut pe Carranza, dar m-am ascuns să nu mă recunoască. Eu nu intram niciodată; rămâneam în maşină în faţa porţii, în orele libere de la prânz şi pe urmă mă întorceam în oraş micşorând viteza pe porţiunea de şosea unde Marina şi cu mine ne iubiserăm. Când ai văzut o persoană într-o singură ocazie, rămâi mereu cu iluzia că o vei întâlni în acelaşi loc

ca prima oară, ca şi cum lumea s-ar fi oprit deodată ca şi aşteptarea ta.

Intorcându-mă acasă, seara, mă speriau camerele pustii, faptul că dormeam în patul rece, că mâncam singură uitându-mă la televizor, că spălam rufe la fiecare cinci zile. Tânjisem să mă despart de Santiago, dar mă surprindeam făcând involuntar gesturi destinate lui. Obiceiul îţi clădeşte o viaţă falsă peste viaţa autentică şi-ţi ia timp să le deosebeşti. De multe ori nu reuşeşti niciodată.

Şi în a doua seară de singurătate, când m-am întors de la lucru, mi-am tăiat fără niciun motiv părul în faţa oglinzii de la şifonier; am făcut-o ca s-o văd pe Marina. Pe urmă m-am aşezat pe pat, fără a-mi lua privirea de la imaginea mea din oglindă. Mi-am scos fusta şi bluza, încercând să evoc corpul unei femei care stă la soare la piscină. Până la urmă m-am dezbrăcat şi de lenjerie şi am rămas doar cu pantofii cu toc. Pantofii îmi înălţau picioarele, ridicându-le spre muchia sexului meu. Mi-am înmuiat arătătorul cu limba şi mi l-am băgat. Am apăsat cu buricul degetului punctul cel mai dorit al voluptăţii mele. Uitându-mă la Marina am ejaculat. M-a invadat o senzaţie de mizerie spirituală, de pustiu. Masturbându-mă, îmi procuram în seara aceea o plăcere amară, dar am făcut-o iar, disperată, de mai multe ori, până când trupul meu extenuat n-a mai rezistat şi am adormit cu pantofii puşi. M-am trezit în toiul nopţii, îmbrăţişându-mă, mângâindu-mi omoplaţii cu mâinile reci, într-o falsă îmbrăţişare şi vorbind cu glas tare. M-am spălat pe faţă. Mi-am zis că singurătatea mea era totodată plăcută şi cumplită, pentru că era alcătuită din două singurătăţi diferite. Prima, pe care eu o căutasem, era să locuiesc fără

Santiago, să mă fi eliberat de un prezent de lipsă de înţelegere şi lipsă de speranţă. În schimb, a doua singurătate, de care sufeream eu, era absenţa Marinei, dorinţa arzătoare a fericirii viitoare.

Tunsoarea mea era de groază, aşa că a doua zi am închis galeria cu câteva minute înainte de ora obişnuită şi-am dat fuga la coafor. Carranza, ca de obicei, venise în vizită. Nu i-am zis că mă despărţisem de Santiago, cu toate că sunt sigură că a ghicit, pentru că a decis să mă însoţească şi a aşteptat aşezat pe fotoliile din vestibul, citind despre iubirile şi yachturile vedetelor noastre în exemplare îngălbenite şi vechi ale revistei *Hola*, pe când eu obţineam de la frizer tunsoarea cea mai asemănătoare cu cea a Marinei, aşa cum şi-o amintea mintea mea îndrăgostită.

Nu ştiam ce locuri să frecventez pentru că abia de ştiam ceva despre Marina, astfel încât căutarea mea se desfăşura orbeşte. Nimeni nu m-a luat drept ea, aşa cum tânjeam eu. Era o fantomă necunoscută. Am ajuns să mă tem că a fost o turistă în trecere prin Spania şi că se întorsese în ţara ei.

Începeam să disper şi atunci a picat vernisajul la care am întâlnit-o pe Emilia.

Am uitat de toate normele bunei-cuviinţe când m-am aruncat asupra Emiliei, nedând atenţie muttelor tânguitoare ale ziaristei cu breton blond. Informaţia obţinută mi-a dat un calm relativ. Marina încă se afla în Madrid şi aveam o pistă destul de clară pentru a o găsi.

În seara aceea, întorcându-mă de la vernisajul „celei mai mari revelaţii din toate timpurile", l-am sunat pe Manolo. A ridicat receptorul, dar n-a răspuns. Am ştiut că era la celălalt capăt al firului

pentru că se auzea în fundal muzica lui preferată, misa de Haydn.

— Manolo, știu că ești acolo, i-am zis. Nu sunt ziaristă. Poți vorbi.

— Și cine ești?

— Sofía.

— Fir-ar să fie, Sofía! a exclamat. Nu te-am recunoscut. Ți s-a întâmplat ceva?

— Atâtea lucruri..., am răspuns, dacă ai ști...

— Ceva știu, a spus. L-am văzut ieri pe Santiago.

Acum am fost eu cea care a tăcut.

— Spune-mi dacă ai nevoie de ceva, a continuat. Dar să nu-mi spui ceva ce i-aș putea povesti lui Santiago.

— Aiurea, Manolo!

— Vorbesc serios, glasul său avea un ton de consternare. I-am spus și lui același lucru. E foarte greu să fii la mijloc între doi prieteni care se despart, știi?

— Fugi de-aici, am concluzionat eu; pe urmă i-am expus fără ocolișuri motivul apelului: Am nevoie de adresa Mariei del Carmen Chazarreta, ziarista aceea care te-a urmărit.

— Ei, grijania! De unde și până unde?

— Uite, să zicem că María del Carmen este prietenă cu Emilia, care la rândul ei este prietenă cu Marina, am turuit eu pe nerăsuflate. Și eu o caut pe Marina.

— Nu înțeleg nimic, femeie.

— Normal. Mi-ai cerut să nu-ți povestesc nimic compromițător: nu te mai văicări acum. Dă-mi numai adresa ziaristei. Ai zis că te-a invitat de mai multe ori la ea acasă.

— Aşteaptă un moment, l-am auzit răscolind hârtii, deschizând sertare, umblând dintr-o parte în alta a studioului. S-a întors după un timp. Am găsit-o! m-a informat. Ştiam că-mi dăduse o carte de vizită, dar nu mi puteam aminti unde dracu' era.

Mi-a dictat adresa şi am scris-o în agendă. După aceea mi-am luat rămas bun de la Manolo.

— Baftă, a fost ultimul lucru pe care mi l-a zis.

N-am avut baftă în prima după-amiază, dar am avut în următoarea. Încă o dată plecasem de la galerie înainte de ora închiderii, profitând de faptul că patroana era la Paris. Pe urmă am rămas în maşină lângă bordură să fac de gardă în faţa porţii ziaristei cu breton blond. Era un amurg frumos, iar luceafărul strălucea în capătul străzii, pe albastrul intens al cerului.

La opt trecute, am văzut-o venind pe jos pe trotuar. M-am dat jos din maşină în graba mare şi în doi timpi şi trei mişcări, cu rapiditatea unui hoţ de buzunare, am reuşit să-i ating calea. Ea a tresărit văzând că apar din umbră. În braţele strânse la piept ducea o servietă plină cu hârtii care i-au alunecat din mâini din cauza sperieturii. Hârtiile s-au împrăştiat în aer, ca păsările care se risipesc după o împuşcătură, şi au căzut pe trotuar în jurul nostru. M-am aplecat să o ajut să strângă hârtiile de pe jos.

— Fato! Uite ce mi-ai făcut! s-a lamentat ea.

— Îmi pare rău.

Atunci s-a uitat la mine întrebător. În afara galeriei, eram nimeni pentru ea. I-am spus numele meu şi de unde ne cunoşteam.

— Ah, Sofía, a zis în sfârşit. Ce întâmplare, în glasul ei nu era nici cea mai mică urmă de entuziasm.

— Nu e nicio întâmplare, am lămurit eu. Pe tine te aşteptam.

Privirea ei rănită s-a luminat un moment, dar curând şi-a recăpătat expresia obişnuită de neîncredere.

— Dă-mi numărul de telefon al Emiliei, i-am trântit-o dintr-odată.

— De ce vrei să-l ştii? cu o mână scutura praful de pe hârtii. Poate că vreau să mă rogi.

— Asta e treaba mea, am replicat.

— Nu ţi-l dau, spuse ea sfidătoare.

Am apucat-o de încheietura mâinii şi hârtiile s-au împrăştiat din nou. S-a văicărit prefăcut. A gemut fals. Nu o durea; voia să se vadă că eu *aş putea* să-i fac rău.

— Ascultă-mă bine, mi-am apropiat ochii de bretonul ei şi am dat drumul încheieturii mâinii. Nu o caut pe Emilia. Vreau doar să o găsesc pe Marina.

Mai târziu, aveam să aflu că Maria del Carmen era foarte geloasă – de aceea mă trata aşa – şi o detesta pe Marina din tot sufletul, căci se temea că aceasta îi fura iubita, cu toate că niciodată nu o văzuse. Altminteri, văzându-mă cu părul scurt în galerie crezuse că se află în faţa unei înspăimântătoare multiplicări a coşmarurilor sale. Făcuse o zgomotoasă scenă de gelozie când Marina s-a dus să locuiască în casa Emiliei, care a hotărât atunci să-şi ţină prietena la distanţă.

Acum că se vedea liberă, ziarista a exclamat:

— Mult lăudata Marina! M-am certat cu Emilia din cauza ei, s-a aplecat să adune din nou hârtiile. Şi-acuma numai tu mai lipseai.

S-a văicărit din nou şi mi-a dat numărul scrâşnind din dinţi.

Am sunat chiar în aceeaşi seară dintr-o cabină. A răspuns Emilia. Am închis fără să mă gândesc de două ori. Am sunat iar de acasă şi atunci am avut curajul să vorbesc.

— Emilia, am şoptit, sunt eu, Sofía. Iţi aminteşti de mine?

— Sigur, dragă! Mă bucur să te aud.

— Prietena ta, María del Carmen mi-a dat numărul de telefon.

— Ce ciudat! a zis. In sfârşit, bănuiesc că eşti fericită acum.

— De ce? am întrebat.

— Cum? a răspuns ea. Nu te-ai întâlnit cu Marina?

— Nu!

— Păi, s-a dus să te caute la galerie.

— Băga-mi-aş picioarele! nu m-am putut abţine să nu mă lamentez. Tocmai azi s-o fi dus.

— Auzi, nu ştiu dacă ştii că..., Emilia s-a întrerupt. I-am simţit şovăielile şi respiraţia agitată.

— Hai, spune-mi tot, am îndemnat-o. Prefer să ştiu.

— De acord, a acceptat ea. Să vezi, chestia e că Marina trebuie să plece din Spania... foarte curând; o lungă tăcere s-a aşternut între noi. Dar fii fără grijă, m-a liniştit, de cum se-ntoarce îi voi spune că ai sunat. Spune-mi unde te poate găsi în seara asta.

I-am spus. Am adăugat la final:

— Mulţumesc, Emilia.

— Să nu te miști de acasă, a fost răspunsul ei.
La câteva minute după aceea s-a auzit soneria.

Nu era Marina cea care venise. Era Santiago. Prin ușă, a zis că dorea numai să-și strângă câteva haine. L-am lăsat să intre. Se vedea că e groaznic de abătut; avea cearcăne mari și pielea gălbejită. Ochii lui neliniștiți nu se opreau o clipă. Am remarcat că se uita în jur și trăgea cu ochiul spre dormitor, fără îndoială cu intenția de a descoperi urme care să trădeze prezența unei a treia persoane. Eu eram pe punctul să mă schimb când a sosit el, astfel că eram îmbrăcată cu o bluză largă și lungă cu multe zorzoane. Zbuciumul meu era nemărginit și sporise odată cu deziluzia de a-l vedea pe Santiago în loc să o văd pe Marina.

— Aștept pe cineva, l-am prevenit.

— Doar câteva minute, Sofía. Beau o cafea și plec, a zis el, necăjit. Ți-ai tăiat părul...

M-am dus la bucătărie. Am pregătit cafetiera și am pus-o pe foc. În timp ce așteptam, m-a întrebat pe un ton neutru:

— Ai fost cu cineva?

In glasul lui nu era nici cea mai mică inflexiune de ranchiună; dacă nu cumva lăsa să se întrevadă un adânc fatalism. În acel moment am judecat că cel mai cinstit comportament față de el era să-i iau orice speranță de împăcare, să nu sufere în zadar din pricina unor iluzii nefondate. Așa că i-am zis da, fusesem cu cineva. Durerea lui m-a durut. Am văzut că se lupta să-și stăpânească boceala; a reușit.

— Doar vezi, a şoptit dezolat, încă sunt îndrăgostit de tine şi sunt în stare să fac orice să fiu cu tine. În stare de orice.

Cafeaua încă nu era gata şi, cu toate că n-am văzut în vorbele lui Santiago semnele ameninţării, situaţia aceea mă incomoda din cale-afară.

— Şi tu? am întrebat la rândul meu, ca să înving muţenia, ca să satisfac acea ciudată curiozitate care mă cuprinsese când Santiago mi-a vorbit pentru prima oară de travestitul lui.

— Eu, ce?

— Păi... ai relaţii cu cineva?

— La ce te referi?

— Păi, cum tu însuţi ai spus că te vedeai cu un...

— Taci! a zis; obrajii i s-au aprins cu un început de mânie şi glasul i-a devenit grav. Nu face mişto de mine; eu îi dădusem scuza să scape de supărare pe calea cea mai rapidă: furia, a repetat. Nu face mişto de mine, Sofía.

— Dar nu fac mişto, omule! Pur şi simplu ţi-am pus o întrebare.

— De ce dracu' oi fi avut eu încredere în tine? a ţipat. Mă cac pe morţii tăi.

Nu a fost o înjurătură inocentă. Sunt sigură că a zis-o intenţionat. Ştia prea bine că mă voi gândi la părinţii mei şi că insulta lui mă va răni adânc.

— Eşti un porc! am ţipat. Cară-te de aici, poponar de rahat! Du-te s-o tragi la buci!

Nici eu nu l-am insultat cu inocenţă: nu există nimic mai rău decât să-i zici poponar unui bărbat care chiar este şi nu vrea să fie.

M-a apucat de încheieturi; m-am gândit că într-un fel, fără să o ştie, mă făcea să plătesc comportamentul meu faţă de ziarista cu breton blond.

Dă-mi drumul, i-am zis; am vrut ca ordinul meu să sune ca o intimidare, dar n-am reuşit decât să emit o rugăminte.

— De ce? a replicat el, arţăgos. Nu-ţi mai plac sărutările mele ca înainte?

Cafeaua s-a umflat în cafetieră şi a bolborosit în surdină. Santiago a încercat să-şi pună gura pe a mea. I-am tras un genunchi în boaşe. S-a încovoiat rezemându-se de uşă, insultându-mă. Nu era chip de scăpare pe-acolo, aşa că m-am hotărât să mă ascund în vreun alt colţ al casei. Am stat la îndoială. Până la urmă, am alergat spre dormitor, dar n-am reuşit să încui la timp cu cheia. Santiago a intrat după mine şi m-a azvârlit pe pat.

— Încă eşti femeia mea, a zis.

M-am răsucit. Am încercat să-l fac să se răzgândească:

— N-o face pe prostul, Santiago. Te cunosc foarte bine. Pe urmă vei regreta.

Drept răspuns m-a apucat de decolteul bluzei şi a tras în jos dintr-o smucitură. Nasturi au sărit fără zgomot.

Mi-am scos steriletul, era adevărat, dar el nu m-a crezut. Şi nu vreau să mă laşi iar borţoasă.

— Nu minţi! Tocmai îmi spuneai că ai alt bărbat.

— Nu am alt bărbat.

Mi-a dat o palmă.

— Ai fost cu cineva? a urlat. Da sau nu?

— Da.

Altă lovitură, cu dosul palmei.

— Atunci ai alt bărbat!

— Nu!

Încă o lovitură, cu palma.

— Să vedem, şi cu cine ai fost atunci? Cu o femeie?

— Da.

A rămas mut. Pe urmă a izbucnit într-un hohot isteric care mi-a îngheţat sângele în vine.

— Nu-mi vine să cred; continua să râdă. Nu-mi vine să cred. Pe tine mereu te-a încântat chestia asta – şi-a desfăcut pantalonii.

— Nu, Santiago, te rog.

— Stai liniştită, n-o să te las însărcinată, mi-a replicat. Şi acum vom vedea care din noi doi o ia în cur, m-a pus iar cu gura în jos dintr-o îmbrâncitură. Ăsta este singurul cur pe care l-am dorit mereu, a adăugat.

Am încercat să rezist, dar el m-a imobilizat încrucişându-mi braţele la spate şi aşezându-se peste coapsele mele. A avut îndoielnica amabilitate de a-mi da cu un strop de bale cu mâna liberă prin orificiu ca să mă ungă. Am simţit că penisul lui împingea să intre în anus. De ani de zile, din ziua morţii Laurei, rămăsese nerezolvată jumătate din acordul nostru neîmplinit cu privire la sexul anal, jumătatea care îmi revenea mie. Şi el era hotărât să şi-o capete. Am dat din picioare, fără să nimeresc, cu toate forţele mele care nu erau mari, căci aveam picioarele prizoniere de la scobitura genunchilor până sus. Presiunea a devenit mai intensă şi durerea arzătoare şi-a croit drum până în măruntaie. Am sărit, am muşcat perna, m-am smucit într-o parte şi-n alta, dar n-am reuşit decât să sporesc rugul care îmi ardea rectul.

— Nu opune rezistenţă, a zis el, o să doară şi mai tare.

Cel mai rău era că avea dreptate, cu toate că eu nu doream să-i fac pe plac. Până la urmă m-am

dat bătută. Scula a intrat încă puţin şi încă puţin şi de-acum mi se părea că mi-era în stomac. Atunci un şuvoi fierbinte mi-a inundat măruntaiele cu o umpunsătură sălbatică şi Santiago s-a zguduit deasupra mea până ce a rămas neclintit.

— Te iubesc, mi-a şoptit la ureche. Am făcut-o fiindcă te iubesc. În prăbuşirea care urmează după satisfacerea dorinţei, îl rodeau remuşcările.

— Pleacă, am zis eu.

N-am crezut că mă va asculta imediat, altfel m-aş fi pregătit: când şi-a tras sexul din anusul meu, am simţit un fel de cutremur ce-mi decava corpul din punctul cel mai slab al supliciului meu. Am urlat de durere. Totul se petrecuse foarte iute. Când am tăcut, am auzit că Santiago pleca trântind uşa.

Doar când loviturile în uşă m-au trezit, am simţit mirosul de gaz care inunda casa. Cineva batea cu nervozitate. Şontâc-şontâc, am deschis larg ferestrele şi m-am dus la bucătărie. Cafeaua dăduse în foc, stingându-l. Am închis gazul şi am ajuns la uşă. În prag, ca în rama ospitalieră a oglinzii, se afla Marina.

— Sofía! a zis ea, îngrijorată. Ce ai?

Exact atunci mi-am dat seama că eram aproape dezbrăcată, cu bluza sfâşiată. Mă simţeam murdară şi deşelată. Fără să scot o vorbă, am îmbrăţişat-o pe Marina. După atâta timp de când aşteptam îmbrăţişarea asta, o primeam distrusă de durere, victimă a unei intruziuni nedemne, iraţionale. Am închis uşa şi ne-am dus în cameră. Pe cearşafuri erau pete de rahat şi de sânge. Voiam să încerc o explicaţie,

dar am tăcut, pentru că n-am vrut să profit cu patetism de starea mea; Marina, totuşi, a înţeles totul. M-a culcat şi m-a mângâiat atât de delicat încât părea că degetele ei nu mă atingeau.

— Nu doream să te rănesc şi am ezitat prea mult să vin să te văd, mi-a şoptit. Asta e din vina mea. Dar n-am să te mai las, n-o să ţi se mai întâmple nimic, iubita mea, iubirea mea.

Dacă Dumnezeu există, numai el poate şti cât i-am mulţumit pentru prezenţa Marinei în acel moment. Cu toate că nu-mi spusese nimic, cu toate că nu-mi oferise mângâierile sale uşoare, simţisem în sfârşit consolarea de a fi alături de cineva care-mi inspira cea mai deplină încredere, cea mai deplină linişte. Am bâlbâit ceva ininteligibil, dar când s-au întrerupt vorbele mele frânte au venit buzele Marinei care s-au aşezat peste ale mele. Le-am simţit calde, frumoase, ale mele, cum nu le simţisem nici măcar în ziua aceea la piscină şi am băut din izvorul gurii sale să-mi domolesc spaima. Ca o izbucnire a ostilităţii lumii exterioare, o înţepătură în rect m-a îndoit de durere. Marina m-a aşezat cu faţa în jos. Mi-a masat spatele cu palmele deschise. Şi m-a sărutat exact în locul pe care Santiago mi-l profanase în mod umilitor, epicentrul durerii şi al ruşinii mele şi limba ei iubitoare mi-a oferit tihna, mi-a dat înapoi demnitatea pe care o pierdusem, a avut grijă de mine, mi-a calmat gemetele de durere cu murmurul buzelor ei fragede. Atunci am înţeles că niciodată nu voi înceta să o iubesc. Că iubirea nu înseamnă decât calmul unui sărut peste grozăvia rănilor.

I-am spus că mă simţeam murdară şi că doream să mă îmbăiez cu ea.

— De acord, a răspuns.

— Îţi voi scoate hainele.

— Şi vom pune săruri.

— Şi mult săpun.

— Şi te voi săruta iar.

— Şi eu la fel.

Am continuat să discutăm aşa, cu neroziile şi dulcegăriile intimităţii, al căror sens îl înţeleg doar îndrăgostiţii şi care sunt ca îmbrăţişările sau tăcerile. M-am ridicat. O înţepătură ascuţită mi-a reamintit de Santiago, dar am trecut sub tăcere indispoziţia mea. Gura Marinei se mânjise sărutându-mă. Am curăţat-o cu un colţ de cearşaf şi pe urmă mi-am trecut limba peste buzele ei.

I-am mângâiat bluza de mătase, alunecând cu blândeţe de la umeri până la sâni, bucurându-mă de ceea ce simţeau degetele mele şi de uimirea de a nu da peste un piept plat şi i-am descheiat bluza şi n-am dat de păr, ci de o piele netedă şi palpitândă. I-am desfacut sutienul şi atunci sfârcurile ei ca ale mele mi-au cerut să le sărut şi am sorbit plăcere din ele, întârziind cât să cutreier cu vârful limbii spaţiul şi mic şi infinit care desparte pielea alunecoasă a pieptului de suprafaţa neregulată a sfârcului, până la maxima desăvârşire, mugurele în care o minusculă găurică semnala centrul miezului, să intri şi să ieşi iar, ca fluturele care caută lumina în rotiri sârguincioase şi propriul său impuls îl îndepărtează, îl apropie, îl face să se rotească în jurul obiectului dorinţei sale. Am terminat să o dezbrac şi am intrat amândouă în baie.

Pe albeaţa căzii, corpurile noastre goale se decupau pe restul lucrurilor, despuiate de orice

scenografie şi de orice mască, despărţite de lume şi de trecut, repetate unul într-altul şi unice în duplicitatea lor fără egal, scufundate în tihna apei ca şi înainte în imensitatea rece a piscinei, pline de săpun, de mângâieri, de dorinţă arzătoare, strâmtorate, dar fericite. Fericite.

Marina a ieşit înaintea mea şi am găsit-o în dormitor. Îşi usca părul frecându-l cu un prosop, aşezată în faţa oglinzii într-un colţ al patului, acelaşi pe care eu, cu zile în urmă, după ce-mi tăiasem părul, îi căutasem imaginea prin intermediul simulacrelor reflectării mele. M-am aşezat în spatele ei, cu dureri încă. I-am înconjurat mijlocul cu braţele. Mi-am sprijinit obrazul de obrazul ei. Prosopul a căzut între picioarele noastre, alcătuind o figură ciudată şi Marina mi-a zâmbit în oglindă. Chipurile noastre, unul lângă celălalt, erau uimitor de identice; niciodată nu voi reuşi să mă obişnuiesc cu asta.

I-am desfacut picioarele şi mi-am introdus degetele în păsărica ei, mai caldă decât apa din cadă, şi-am ştiut că acela era adăpostul lor, în timp ce observam imaginea acelei ciudate creaturi cu patru picioare, patru braţe, două capete şi un singur trunchi, pe care o alcătuiam în oglindă, şi am masturbat-o şi m-am masturbat, cu pieptul meu aţâţat pe spinarea Marinei care părea că respiră cu plămânii mei şi-şi rezema ceafa pe umărul meu, îşi încâlcea degetele în părul meu ud, spunând că mă iubea, că niciodată nu mă va părăsi, cum te iubesc şi eu, Marina, şi am simţit-o că ejaculează pe mâinile mele, cu o plăcere care era şi a mea, înainte de a îngenunchia pe picioarele mele şi de a mă masturba, ne-am masturbat, pironindu-şi ochii într-ai mei, permiţându-mi pentru prima

oară să ajung la voluptate fără să mă privesc pe mine însămi, ci la persoana care mă regula, şi apoi să mă oblige să mă întind pe pat să se culce ea pe mine, sprijinindu-şi pelvisul peste al meu, legănându-l delicat, încetişor, până am simţit că fiecare parte a corpurilor noastre coincidea şi că nu va fi ultima oară, şi era suficient acel contact să ne facă să ne desfătăm, era incredibil, toată suprafaţa pielii mele se transformase într-o păsărică nemărginită, eram penetrată în fiecare por al meu şi, în acelaşi timp, o penetram şi eu pe Marina până în particula cea mai mică a corpului său, buzele noastre se sărutau, continuau încă acel sărut de la piscină şi de pe şosea şi atunci pielea noastră a încetat să mai existe, ni se atingea carnea, sufletele ni se alăturau unul celuilalt, nervii treceau de orice barieră şi orice obstacole pentru a se uni, pentru a se reîntâlni şi orgasmul ne-a venit deodată, acelaşi orgasm, care a venit simultan la două persoane gemene, încet şi perfect, ca doi afluenţi ai aceluiaşi râu, capetele egale ale unui singur nod, cele două feţe inseparabile ale unei singure monede, ca un os rupt care se sudează.

Cuvântul „destin" poate părea de multe ori gol, ştiu, un simplu zgomot abia, un semn de întrebare pus la sfârşitul ignoranţei noastre pentru a o închide în mod respectuos. Dar nu ştiu cum s-ar putea explica altfel faptul că două persoane născute în locuri atât de îndepărtate şi fără strămoşi cu origini comune, să fie identice, de nedeosebit, cum eram eu şi cu Manna. Şi cum s-ar

putea interpreta întâlnirea noastră, dacă nu prin intermediul intervenţiei destinului? Ea era străină şi se afla în trecere prin Madrid; a rămas doar ceva mai bine de o lună. Şi în acele zile s-a întâmplat coincidenţa (sau providenţa) râvnită de cei care aveam mai mult de un sfert de veac în spinare; unirea care era imaginabilă numai în vise, întâlnirea pe care în mod involuntar o stabilisem încă de la începutul timpurilor. Nu. Pentru mine, pentru noi, „destinul" nu poate fi o idee zadarnică, fără rost. Înseamnă să afirmi că iubirea ocupă un post central în univers. Altfel, ne rămâne doar să ne lăsăm în voia sorţii, să sucombăm în faţa puterii uitării şi să lăsăm viitorul în mâinile închipuirilor. Odată, după ce am sărutat-o, i-am auzit un susur care păstra încă dulceaţa sărutului: „Să te gândeşti la miile de ani care au fost necesari pentru ca ploaia, vântul, râurile şi marea să transforme o rocă în nisipul acesta cu care te joci. Să te gândeşti la milioanele de fiinţe care au fost necesare pentru ca buzele tale să ardă sub ale mele". Îmi amintesc, Marina, şi-mi amintesc când te-ai întors să mă săruţi după ce te-am descifrat, iar acum buzele mele ard de dorinţă nesatisfăcută, de dragoste devastată, de singurătate, de nostalgie după gradina pierdută a gurii tale.

— Plec din Madrid săptămâna care vine, a spus Marina. Plecăm amândouă, vom uita tot ce-am fost înainte de azi, înainte de noaptea asta.

Până în primăvara în care ne-am cunoscut, Marina lucrase pe post de traducătoare pentru UNESCO, la Paris. Un concurs pentru funcţio-

narii organismelor internaţionale îi oferise posibilitatea să treacă la FAO[4], ce-şi are sediul la Roma. Marina s-a gândit că Italia ar fi cea mai bună separare de păienjenişul convenţiilor şi de apatia care începea să o cuprindă în Franţa. S-a prezentat la examene. A câştigat. Trebuia să înceapă noua sa muncă în septembrie acelaşi an. Părăsind UNESCO şi înainte de a intra la FAO, a decis să-şi facă vacanţa în Spania, vizitând o femeie cu care avusese relaţii cu ceva timp în urmă şi care acum se transformase într-o bună prietenă: Emilia. A vândut câteva lucruri, a dăruit altele, şi-a lichidat apartamentul din Paris, şi-a păstrat doar cărţile şi a încheiat pentru totdeauna acea epocă sumbră din viaţa ei. A ajuns la Madrid la jumătatea lunii mai. Nu era ciudat că venea acasă la Emilia; aceasta obişnuia să o viziteze frecvent, pentru că obţinea mari reduceri la companiile aeriene datorită serviciului său: era agent de turism. (În cazul acesta, Manolo nu se înşelase în privinţa profesiei celor care se duceau la piscina Toridul Tropice.) Iar acum Marina trebuia să plece la Roma să se instaleze din timp în apartamentul pe care i-l lăsa antecesorul său la FAO, nu-a explicat, un apartament în centru, după câte se pare drăguţ.

— Nimeni nu ne cunoaşte în Italia, a adăugat ea. Am trece drept surori.

Am acceptat de la bun început. Şi chiar dacă am încercat o anume teamă în faţa incertitudinii unui viitor necunoscut şi a schimbării atât de neaşteptate, mi-am zis că trebuia să-mi înving teama, că marile ocazii cer îndrăzneală. Imi era

---

[4] Acronim al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Hrană şi Agricultură (*Food and Agriculture Organization*) (n.r.).

egal că plec în Italia sau în orice alt colţ al lumii, numai să mă duc cu Marina. Doream să stau cu ea, numai cu ea. Ca şi cea cu destinul, ideea unei călătorii, aproape o fugă, cu persoana iubită pare ridicolă sau comună multor oameni, dar nu celor care se află în situaţia în care mă aflam eu. Înainte, când trăiam cu Santiago şi nu eram fericită, eu însămi aş fi râs de asemenea comportament; dar acum, în faţa posibilităţii *concrete*, hotărârea era fermă şi sigură. N-aveam să pierd ocazia asta, n-aveam să permit ca Marina să plece încă o dată fără mine.

În ciuda durerii fizice care mă chinuia, m-am aşezat în pat în faţa Marinei şi, ţinându-ne de mână, entuziasmate, cu complicitatea a două adolescente şi cu inima tresărind, goale, am început să ne facem planuri cu privire la iminenta noastră viaţă în comun. Aşa ne-au prins zorile.

Cu toate că nu ne-am mai regulat, aceea a fost o noapte de dragoste, lungă şi intensă, cum pot trăi numai două persoane care ştiu că de acum înainte nu vor mai trăi despărţite şi se iubesc cu acea fervoare calmă a pasiunii definitive. Dacă aş fi prevăzut ceea ce s-a întâmplat după aceea, m-aş fi ghemuit lângă tine, Marina, într-o îmbrăţişare fără sfârşit. Priveşte mâinile mele acum, Marina, uită-te la ele. Sunt singure, sunt reci, sunt lipsite de ocrotire, de când le lipsesc ale tale. Este o minciună că mori numai o dată. Adevărul nu-l ştim decât noi, cei îndrăgostiţi, nebunii, criminalii şi poeţii. Unul din aceştia, un om care a fost toate aceste lucruri la un loc, şi-a ridicat glasul din temniţă să cânte că cel ce trăieşte mai mult de-o viaţă, mai mult de-o viaţă trebuie să moară. Şi eu mor în fiecare dimineaţă. Se risipesc ca fumul

visele în care suntem din nou împreună, mă trezesc în singurătate, îmi amintesc acei zori de zi care ne-au prins unite şi mor, mă îngrop în carnea mea deja condamnată, deja fără suflet.

M-am oferit să o duc acasă la Emilia, în ciuda faptului că îmi era greu să mă mişc.

Inainte de a coborî în stradă, ne-am îmbrăcat împreună. Eu mi-am pus minijupa şi bluza de mătase a Marinei (miroseam ca tine, iubito) care, bineînţeles, îmi venea ca turnată. Ea a scotocit în şifonier şi a ales o rochie roz fanat, scurtă, cu decolteu pătrat. In timp ce scotocea, arunca pe pat unele haine fără să le scoată umeraşele.

— Asta trebuie să o iei la Roma, spunea. Asta, la fel.

— Nu, asta nu, răspundeam eu.

Şi aşa aproape că am terminat de făcut valizele mele pentru săptămâna viitoare. In casă ne sărutasem îndelung. Dar în ascensor am făcut-o din nou, cu acea grabă sârguincioasă şi arzătoare a iubirilor adultere, interzise. Ascensoarele nu s-au inventat pentru altceva.

Ne-am urcat în maşină. Aşezându-mă m-a durut iar fundul, cu o arsură care nu-mi părăsea viscerele. Am băgat cheia în contact, dar n-am ambreiat. In lunga noastră noapte de proiecte, Marina şi cu mine hotărâsem să luăm vechea Marbella pentru călătoria la Roma şi atunci, până şi un obiect atât de neutru şi curent, ca automobilul, mi-l închipuiam drag, ca un complice, unicul ce cunoştea pentru moment secretul nostru.

Din nefericire, încă cineva a aflat intimităţile noastre fără ca noi să vrem: ne stăpânea neliniştea şi doream să plănuim mai departe amănuntele călătoriei când, la un moment dat, după ce facusem

simultan aceeaşi propunere, am izbucnit într-un hohot de râs şi ne-am îmbrăţişat. Peste umărul Marinei am văzut că cineva ne spiona de la câţiva centrimetri de ferestruica deschisă. Carranza. Mi-a îngheţat sângele şi Marina a băgat de seamă.

— Ce ai? m-a întrebat.

M-am desprins de ea şi i l-am arătat pe curios, care nu se clintise şi zâmbea în tăcere. Am demarat şi m-am îndepărtat în trombă de acolo. Pe drum i-am povestit pe scurt cine era Carranza, în ce împrejurări îl cunoscusem şi cum mă urmărea în ultima vreme.

Conversaţia şi-a urmat cursul ca şi cum nu ne-ar fi întrerupt nimeni, cu toate că nu ne-am recuperat în întregime euforia anterioară. Am dus-o să ia micul dejun în acelaşi bar în care îl cunoscusem pe Carranza, în dimineaţa când a început totul. I-am vorbit despre visele mele, despre presimţirile mele, despre portretul lui Manolo – semnele care anticipaseră venirea ei. La rândul ei, Marina nu din dimineaţa aceea, ci cu câteva săptămâni înainte se simţea în aşteptare, ca şi cum nu ar fi fost singură, chiar şi închisă într-o încăpere izolată.

Am lăsat-o pe Marina în acelaşi colţ în care ne despărţisem în prima zi. Ce diferit îmi apărea acum totul, ce luminos, fără pisici moarte, fără despărţiri.

Am dus maşina la mecanic, un portughez încântător care-l cunoştea pe Santiago dinainte de căsătoria noastră. Spunea mereu că era sătul până în gât de clima şi de femeile europene şi că până în două săptămâni va vinde tot ca să se ducă să locuiască în Brazilia. Pe urmă, dintr-un motiv sau altul, nu ajungea să se ţină de promisiune, cu toate că păstra intactă pasiunea visului său. Şi în ziua aceea

mi-a spus că era ultimul serviciu pe care îl face pentru noi, pentru că exact în ajun cumpărase biletul de avion spre Rio de Janeiro. L-am felicitat şi i-am cerut să-mi lase maşina în perfectă stare pentru o călătorie lungă.

— Vă gândiţi să folosiţi Marbella? m-a întrebat.

I se părea de necrezut că nu călătorim cu Renault-ul lui Santiago. Am reuşit să schimb vorba să nu intre la bănuieli.

La galerie am primit telefonul pe care, la fiecare două zile, mi-l dădea patroana. Am avertizat-o să se grăbească să se întoarcă de la Paris, fiindcă în caz contrar nu mă va mai găsi. Aproape că i-am provocat un infarct, dar eu am închis şi pe urmă am lăsat telefonul să sune fără să răspund. Sorţii erau aruncaţi. Speram doar ca patroana să nu se supere pe Manolo, care îmi făcuse rost de serviciul acesta.

M-am dus la bancă să mă informez despre posibilitatea de a deschide un nou cont curent, cu un card pe numele meu, care să-mi permită să operez din străinătate. Un cuplu care se desparte trebuie să înfrunte o grămadă de probleme practice, pe care Santiago şi cu mine nu am avut timp să le rezolvăm. Una dintre aceste probleme era cea economică. Aveam un cont comun în bancă, din ale cărui depozite, calculam eu, mi s-ar fi cuvenit o treime. Totuşi, aveam nevoie de aprobarea soţului meu pentru a-l închide. Puteam, firește, să retrag banii şi să-i iau cu mine în călătorie. Asta era prea riscant, iar să deschid un cont nou pe numele meu implica atâta hârţogărie şi formalităţi birocratice încât, spre nefericirea mea, am hotărât să plec lăsând lucrurile aşa cum erau:

îmi voi nota fiecare dintre cheltuielile făcute cu cardul, astfel încât să nu depăşesc niciodată treimea care-mi aparţinea. Faptul că ignoram modul în care îmi voi câştiga existenţa de atunci înainte mi se părea cea mai mică dintre toate problemele pe care trebuia să le înfrunt. Niciodată nu fusesem responsabilă în chestiuni băneşti; mai întâi mama şi după aceea Santiago, n-au încetat să mi-o reproşeze.

Ceea ce-mi distrugea cel mai mult nervii era dorinţa de-a pleca, de a pleca odată pentru totdeauna. Aranjamentele pentru călătorie mi se păreau lente şi lungi. Marina şi cu mine ne-am văzut puţin în zilele acelea încordate de pregătiri. Ca doi logodnici obişnuiţi, hotărâsem să trăim despărţite până la plecare, ca şi cum ceea ce urma era luna de miere.

Patroana galeriei, întorcându-se de la Paris, n-a făcut niciun scandal, cum prevăzusem, ci s-a bucurat mult şi mi-a dorit călătorie plăcută. În fond era uşurată că nu trebuia să se mai lupte cu mine; altminteri, economisea şi o grămadă de bani nevăzându-se obligată să mă concedieze. Atât de tare se bucura, încât mi-a scris de bună voie două sau trei scrisori de recomandare pentru cunoştinţele sale cu galerii de artă la Roma. Am fost şi la cimitir, să pun trandafiri galbeni la mormântul părinţilor mei.

Într-o după-amiază, când durerea pe care mi-o provocase începea să se potolească, Santiago a sunat la galerie ca şi cum n-ar şti nimic. Nu l-am insultat, cum s-ar fi cuvenit, pentru că blestematele mele de scrupule mă făceau să mă simt vinovată că plec în Italia şi-l las singur, fără prieteni, fără mine, în mijlocul unei duşmănii care încă nu se stinsese şi pe care o creasem amândoi. Acum nu

dădea semne de căinţă. Mai degrabă era mândru de ceea ce făcuse (dorinţa îl stăpânea din nou) şi presupunea că mă putea recuceri întorcându-se la vechile practici violente ale căsniciei noastre. Nu l-am descurajat, căci nu avea sens. Firește, nici nu l-am informat despre plecarea mea din Spania. Ar fi fost corect, căci el locuia într-o pensiune şi apartamentul rămânea gol, dar mă temeam că Santiago ar fi în stare de orice lucru, chiar dintre cele mai brutale, numai să împiedice călătoria. Nu va trece mult timp până să afle adevărul. Dar până atunci el tot nu credea că eu mă îndrăgostisem de o femeie. A insistat mult să-i spun numele persoanei cu care mă încurcasem.

— N-o fi Manolo? a întrebat el.

M-a năucit, cum se-ntâmplă cu cei pe care îi acuzi de un furt pe care nu l-au comis şi se comportă într-un fel vinovat tocmai pentru a-şi dovedi nevinovăţia. Ca să-l las în pace pe pictor, ca să-l apăr de Santiago, am zis:

— Carranza. El este, aşa omoram două muşte dintr-o lovitură: îl degrevam pe Manolo şi mă răzbunam, chiar şi modest, pentru asediile urmăritorului meu. Santiago îl va face să simtă ceea ce m-a făcut el să simt spionându-mă din afara maşinii.

— Nenorocitul! Dacă dau de el...

— Nu e nimic serios, am afirmat eu. Nu cred să dureze.

— Femeie, încă mă iubeşti. Fără îndoială că sunt bărbatul cel mai important pentru tine.

Eu îl preferam căit şi frământat, dar era mai bine aşa. Nu trebuia să uit ce făcuse cu mine, trebuia să evit să-mi mai facă rău.

— Am nişte fotografii pe care mi-ar plăcea să ţi le arăt, a zis şi eu îmi închipuiam că era o scuză.

Când ne vedem? avea siguranţa sfidătoare a celui care ştie că nimeni nu se va opune intenţiilor sale.

— Joi, am răspuns; plecarea era prevăzută pentru marţi. Mai repede nu pot. Vino joi. Acasă.

Ştiu că s-a dus la întâlnire. Ştiu că l-a înfuriat faptul că nu m-a găsit. Ştiu că în acel moment a început să bănuiască şi că în acel moment am început să te pierd, Marina.

A fost o idee disperată, aceea de a pleca în căutarea trecutului tău ca într-un pelerinaj. Am dus-o la capăt în ciuda faptului că era inutilă. Am zburat la Montevideo, de acolo m-am dus la Buenos Aires şi, în final, m-am întors la Roma.

În avionul KLM, un bărbat ale cărui trăsături nu le-am văzut, n-am vrut să le văd, a aşteptat să mă duc la toaletă şi s-a strecurat în spatele meu înainte de a se închide uşa.

Era noapte acolo sus, pe firmament, şi eu nu puteam dormi, ceilalţi pasageri sforăiau umplând culoarul cu zgomotul lor şi filmul se sfârşise deja şi mie mi-era teamă de visele ce ar fi devenit coşmaruri. „Să nu strigi", mi-a zis tipul, trăgând zăvorul. Nici nu era nevoie să mă ameninţe; eram dispusă la orice, pentru că-mi era egal. În acel moment oricine putea dispune de mine după bunul său plac.

Tocmai te pierdeam, înţelegi Marina, nu era mai mult de un an de atunci şi te doream şi mi-aş fi dat viaţa să te iubesc din nou. Ce-ar fi putut fi mai bine decât să mă dăruiesc cuiva pe care n-aveam să-l mai văd vreodată? Şi cine-ar fi fost mai potrivit decât individul acela care nu-ţi semăna

în niciun fel şi astfel nu mă puteam înşela cu mirajul întoarcerii tale?

Am hotărât că refugiul amintirii tale va fi ultimul sărut pe care ţi l-am dat de Anul Nou. Nu voi permite ca el să te sărute, să-şi pună gura pe buzele pe care le sărutaseşi tu.

M-am apucat de lavoar, cu spatele la tipul care gâfâia în spatele meu, hotărâtă să nu mă răsucesc câtuşi de puţin spre gura lui anonimă, când mi-am dat seama că el nu avea nici cea mai mică intenţie să mă sărute, pentru că-mi ridica fusta, dând la o parte chiloţii cu degetele şi mi-a băgat-o. Avea un sculă enormă, de mult nu mi-o mai trăsese cineva aşa.

Mi-am dat seama că eram mult mai excitată decât crezusem. M-am împins în necunoscut, să mă pătrundă până la capătul ştoiului său nemăsurat şi nu i-am privit mâinile care-mi prindeau mijlocul şi mă trăgeau, mă împingeau, mă trăgeau, mă împingeau şi nu ţi-am privit chipul în oglindă, nici chipul Clarei, nici al meu, ci doar lavoarul metalic, ţeava de scurgere, în timp ce mă forţam să nu rămân în urmă cu plăcerea, să ejaculez după propria mea dorinţă, instrucţiunile în engleză, priza, odată cu orgasmul mi-ar dispărea orice posibilitate de tandreţe şi atunci trupul meu excitat mi s-ar supune şi începeam să ejaculez, pastilele de săpun, prosoapele de hârtie, şi el ejacula, luminile, robinetul şi nu am vorbit şi nu am rostit niciunul numele persoanei iubite care nu se afla acolo, nici nu ne-am abandonat tandreţurilor sau mângâierilor, nici n-am cerşit respect. Ne-am împreunat ca porcii şi niciunul dintre noi nu dorea altceva. Eram învăluiţi de bâzâitul avionului, care-ţi intră în urechi ca o voce din memorie, şi am respectat

acordul tacit al tăcerii, al iubirii fără iubire şi fără săruturi. A plecat.

L-am auzit trăgând zăvorul, deschizând uşa, ieşind, închizând uşa şi din nou golul de aer la zece mii de metri deasupra oceanului. Atunci te-am privit în oglindă şi am văzut lacrimile tale, în timp ce între picioare îmi curgea sperma deja rece a unui necunoscut pe care nu l-aş fi putut recunoaşte printre ceilalţi pasageri şi uşa s-a deschis din nou.

Era o stewardesă, care poate credea că tipul mă violase. Venea să se asigure că eram bine înainte de-a face tărăboi, pentru că prima regulă de conduită într-un avion este discreţia cu orice preţ, rezervă ce frizează indiferenţa. Şi-a pus o mână uşoară pe spatele meu şi a şoptit: *Do you feel all right?*[5] Necunoscuta aceasta era negresă, mult mai înaltă decât mine, vorbea engleză, dar îţi semăna, Marina, fiindcă încerca să mă consoleze, să se arate prietenoasă, să mă facă să mă simt bine, „Marina", i-am zis, „eşti tu, Marina?", spărgând tăcerea cerului, plângând după iubirea ta pierdută, dorind ca intrusa care-şi sporea atenţiile să fii tu şi nu intrusa, şi acesta era pericolul pe care trebuia să-l evit, Marina, să nu vină să te înlocuiască. Politeţea mea trebuia să încline spre ceva impersonal şi spre răceală, pentru ca nimeni să nu-ţi uzurpe locul în nostalgia mea şi să reuşesc să fac în aşa fel încât nimic să nu fie nici măcar vag asemănător iubirii noastre. Tu îmi dăduseşi fericirea şi demnitatea; la polul opus se afla degradarea.

Ca să păstrez intactă amintirea purităţii noastre trebuia să mă depravez, să mă dăruiesc, să-mi murdăresc mâinile cu trupuri pe care nu le doream.

---

[5] „Vă simţiţi bine?", în engl. în original (n.r.).

Dar mă înfioram gândindu-mă la stewardesa negresă, goală, mângâindu-i pielea atât de diferită de a ta, negativul pielii tale, că i sărut gâtul descoperit şi că-mi afund degetele în părul strâns.

M-am întors şi am îmbrăţişat-o. A ezitat o clipă şi pe urmă a continuat să mă consoleze ca pe o fetiţă, bătându-mă uşor cu palma şi îndepărtându-şi corpul cald de contactul cu al meu, fugind de mine, cea care mă strângeam la pieptul ei, până când n-am mai rezistat şi ca un vampir feroce m-am aruncat la gâtul ei să i-l mănânc şi să simt gustul pielii sale care nu era a ta, Marina. Şi stewardesa m-a împins, bâiguind: *What... what are you doing?* [6] A încercat să se desprindă de mine, dar n-am lăsat-o, am rugat-o să-mi permită să mă înjosesc în braţele ei, fără să înţeleagă niciun singur cuvânt din spaniola mea gâfâită, fără să încetez a mă dispreţui.

M-am ghemuit, am încercat să fac ca gura mea să treacă de frumoasa uniformă şi chiar să-i cuceresc sexul străin şi, ca un tigru în faţa mirosului de carne, am simţit parfumul inconfundabil al păsăricii sale, acel parfum pe care tu m-ai învăţat să-l iubesc, dar stewardesa nu era o victimă a pasiunii noastre sfâşietoare, nu ezită şi cu un genunchi în bărbie a reuşit să mă îndepărteze şi a scăpat de lângă lavoar şi m-a lăsat pe jos, singură, băgându-mi mâinile între picioare, cum făceai tu ca să-mi dai satisfacţie, cu toate că eu o făceam ca să-mi pătez degetele cu sperma necunoscutului, să le sug, să-mi umplu gura cu gustul sec al absenţei tale, singură, singură şi pe pământ şi în văzduh. Doream să mă acopăr de dezgust pentru ca infi-

[6] „Ce... ce faceţi?", în engl. în original (n.r.).

deliratea mea față de tine să fie sinistră și dureroasă, dar nu reușeam decât să mă simt ridicolă, asemenea cuiva care se forțează să ducă la capăt ritualuri solitare în care nu crede, călugărița care repetă gesturi omenești pe care, în fond, nu le înțelege, preoteasa unei religii ai cărei zei au murit. Eram singură, Marina, eram fără tine, ca și acum, când mi se încleștează gura în timp ce te chem zadarnic, eram singură, eram excitată, fericită că am fost disprețuită și că trădarea mea nu atinsese amintirea ta, eram pierdută, coruptă, aruncată pe pământul absenței și la zece mii de metri deasupra oceanului, cu fața gemând de lacrimi anonime și de sperma amară, părăsită, moartă, și odată ne iubiserăm.

Luni, în ajunul călătoriei noastre, Emilia a organizat acasă la ea o petrecere de despărțire pentru Marina. Nu am înțeles ce fel de reuniune era până ce n-am exclamat cu naivitate, după jumătate de oră de când mă aflam acolo.

— Auzi, Emilia, n-au venit decât femei...

Ea a început să râdă, de parcă mi-ar fi zis. „Ești încă începătoare, dar te vei obișnui". Pe urmă, înainte de a se duce să pună mai multe pahare de plastic pe masă, mi-a șușotit în bătaie de joc:

— Stai liniștită, nimeni nu-ți va face nimic.

Atunci am observat cu mai multă atenție invitatele și am descoperit gesturi, mângâieri, priviri care mi-au dovedit naivitatea exclamației mele: pentru prima oară în viața mea asistam la o petrecere de felul acela. Și chiar dacă este sigur că nimeni nu mi-a făcut nimic, nu pot ascunde că am

simţit o anume aversiune. Am încercat să fiu sinceră cu mine însămi şi să reuşesc să înţeleg fără autocompasiune motivele acestui sentiment. Singurul răspuns pe care l-am găsit până acum este că sufăr de anume îndărătnicie, de anume întunecare a minţii, sau cum vrei s-o numeşti, cu privire la homosexualitatea mea. Totdeauna crezusem că sunt normală, cât de normală poate fi orice persoană, iar prezenţa acelor femei îmi striga în gura mare adevărata mea natură, mă azvârlea într-o categorie căreia niciodată nu bănuisem că-i aparţin, mă calificam cu un epitet pe care până în ziua aceea îl respinsesem. Cu timpul, am înţeles că aşa-numita normalitate nu este decât o chestiune de statistică, dar acolo, la petrecere, mi se părea că văd în Marina oglinda perfectă a propriei mele dorinţe şi a propriei mele fiinţe, în schimb, în celelalte, oglinda deformată a scandaloasei mele anormalităţi. Dar nu era vina lor: de multe ori deformată nu este nicidecum oglinda, ci figura care i se aşează în faţă; se ştie doar că e mai uşor să acuzi fotograful decât modelul. Iar lucrurile se agravează când figura nu este în sine diformă, cu toate că ochii tăi o văd aşa, când nu te placi, când te dezaprobi şi te temi din cauza obişnuinţei, a educaţiei, a prejudecăţilor. Cred, cu toată sinceritatea, că acesta a fost motivul pentru care ziarista Maria del Carmen mă enerva atât de tare.

Pe calea aceasta lungă a autoanalizei şi a acceptării lente a propriei mele personalităţi, care poate dura ani, cale pe care încă n-am ajuns să o parcurg până la capăt, am fost azvârlită pe nepregătite în seara petrecerii în casa Emiliei. La început, în timp ce le priveam pe cele prezente, toate mi se năzăreau ridicule, monstruoase, aberante, ca homo-

sexualii care vorbesc în falset. Unele erau calme, altele speriate, altele își treceau cu ușurință sub tăcere incertitudinile; unele erau îmbrăcate ca bărbații, altele ca prostituatele; câteva iubeau cu adevărat, altele găseau numai o consolare trecătoare la persoane la fel de decepționate ca și ele; unele erau urâte, altele foarte frumoase; unele nu aveau niciun interes pentru bărbați, altele îi urau cu o ranchiună nejustificată, altora le era teamă de ei, din necunoaștere sau din cauza unei experiențe nefericite, altele se simțeau examinate, incomodate de ei și doar compania feminină le aducea alinare.

Pe urmă, totuși, pe măsură ce mă adânceam în gândurile mele, am înțeles că niciuna dintre ele nu era la fel cu cealaltă, dar că toate aveau un semn care le deosebea: le chinuia o pasiune onestă, dureroasă și care nu putea fi amânată, pe care lumea o batjocorește cu nume de viciu. Toate erau sau fuseseră victime ale unei sfâșietoare lupte interioare, exact ca și mine. Iubirea heterosexuală este, din această perspectivă și numai din aceasta, mai ușoară: survine într-un fel aproape natural și nu cere o copleșitoare gestație a propriei voințe, nu luptă împotriva înclinațiilor sale, primește obiectul iubit cu fatalism și fără spaimă, nu îl intimidează necesitățile sale.

Marina și cu mine am fost, firește, centrul atenției, mai puțin din cauza intensității vizibile a iubirii noastre, cât din cauza asemănării noastre deconcertante. Ne luau pe una drept cealaltă.

A început o discuție înverșunată de parcă noi am fi fost absente. Sigur că niciuna n-a ajuns să ne ofenseze, dar situația era atât de particulară încât a stimulat dezbateri aprinse, în care unele se arătau

împotriva relației noastre, iar altele erau de partea noastră.

Între acestea, în mod surprinzător, se afla ziarista cu breton blond, în ciuda faptului că încă nu-și domolise de tot furia ei pe Marina și pe mine: era mai liniștită, deoarece călătoria în Italia îi lua de pe cap două probleme deodată.

Cine ne-a apărat cel mai mult, totuși, a fost Francisca, andaluza căreia eu îi luasem prietenul. Și tocmai acolo am întâlnit-o, după atâția ani de despărțire. A venit să mă salute de cum am intrat.

— Tu ești Sofia sau Marina? m-a întrebat.

I-am spus. Ne-am privit ca doi masoni care, după ce se văd zilnic de zeci de ani, descoperă dintr-un gest că aparțin aceleiași loje. Era ofilită, căzută în letargie, mai slabă ca oricând. Nu mi-a reproșat nimic cu privire la trecut. N-o mai interesa. Am întrebat-o dacă era bolnavă.

— Nu, Sofia, nu, nu avea putere nici să râdă. Adevărul e că am mii de obligații care-mi iau toată ziua. Și seara... la drum, că de când m-am îndrăgostit de aia, sunt praf – mi-a arătat o fată care nu avea mai mult de douăzeci de ani, brunetă, cu corp de sportivă și față de fetiță dispusă la orice. E o copilă, dar cea coruptă am fost eu. M-a urmărit și m-a tot urmărit până când m-a convins să încerc. Știi doar povestea aceea, să trăiești toate experiențele. Dar am înnebunit, am înnebunit. M-am țăcănit, mi-am ieșit din minți, mi-am pierdut judecata, m-am dezechilibrat; își pierduse judecata, dar nu și pasiunea pentru sinonime. Spune-mi și mie Sofia, cum de-am fost atât de dobitoacă de-am așteptat până acum să încerc?

— Nu știu. Cred că mi s-a întâmplat același lucru ca și ție.

— Şi nu ne putem opri să nu ne-o punem. Nu există, ne propunem „În seara asta, nu", şi pe urmă, adormite, ne atingem, o atingere cât de mică şi s-a isprăvit cu bunele intenţii. Să nu mai zic că acum spunându-ţi, mă excit!

— Trebuie să dormi mai mult, Francisca.

— Asta s-o crezi tu! că nu fac decât să am vise erotice.

Mi-a povestit despre căsnicia ei cu senegalezul Mbe şi tot ce ştia despre Purice. Pe urmă m-a întrebat de Santiago, zâmbind apoi, anticipând răspunsul cu un gest ca să mi-o arate pe Marina.

— Când v-am văzut, a zis ea, am crezut că devenisem saşie. Sunteţi egale, identice, leite, exacte, calchiate, cum se spune, ca două picături de apă. Cred că în de-aş fi fost în locul tău aş fi făcut la fel ca tine. Dar nu reuşesc să-mi imaginez cum poate fi posibil. Spune-mi adevărul, nu te impresionează puţin?

Când petrecerea a ajuns la punctul culminant, am hotărât să plec. Încă mă simţeam stânjenită. M-am împotrivit să dansez între atâtea femei, ca să nu fiu centrul atenţiei şi al distracţiei generale. Eram istovită. Doream să mă gândesc la călătorie şi la nimic altceva.

Ideea noastră de a nu locui împreună până în ziua plecării n-avea de ce să se schimbe. Marina continua să locuiască în casa prietenei sale. M-am despărţit de invitate, care au renunţat la anterioarele deosebiri de opinii ca să-mi dorească, toate, noroc, călătorie plăcută, fericire şi alte expresii omeneşti ideale care, din păcate, aproape niciodată nu pot prevedea loviturile oarbe ale sorţii.

Acasă, mi-am pus o cămaşă de noapte în speranţa să mă odihnesc un pic, cu toate că ştiam

că va fi în zadar, pentru că nu voi putea adormi. Ca să-mi calmez nervii, am aranjat hârţoage, haine, poze, toate fleacurile pe care le păstrezi cu iluzia că vei fi veşnică şi că, într-o zi, te vei aşeza să te uiţi la ele. Bănuiam că nu voi mai vedea casa aceea şi acele obiecte, ceea ce, efectiv, s-a şi întâmplat şi, într-un fel, mă simţeam precum condamnaţii la moarte: era ceasul meu decisiv, dar nu exista nimic de care să nu mă pot despărţi. Cu Marina viaţa începea de la zero şi, aşa, era corect să abandonez aici, în acel apartament în care locuisem cu Santiago, resturile inutile ale trecutului meu. Nu erau decât sedimente ale obişnuinţei, coji, fragmente disparate, dintre multele care se lipiseră de persoana mea, sau măşti cu care eu însămi fusesem de acord să mă acopăr de-a lungul anilor. Am deschis valizele, am scos unele lucruri, am adăugat altele, le-am închis din nou. A sunat soneria când se crăpa de ziuă. Era Marina.

— Nici eu n-am putut dormi, mi-a spus, ghicind nelinişţile mele.

Ne-am dus îmbrăţişate spre bucătărie. Am pregătit cafeaua. Am rămas să o bem acolo, în picioare, discutând despre toate şi despre nimic.

— Ar fi mai bine să dormim, am zis. Mâine..., azi... trebuie să conducem toată ziua.

— La ora asta deja nu mai are sens, mă, a răspuns ea în stilul ei particular de latinoamericană. Dacă vrei, du-te să dormi. Eu trebuie să vorbesc la opt cu tipul cu apartamentul ca să ne punem de acord.

N-am dormit. Şi la opt Marina l-a sunat pe proprietarul a ceea ce avea să fie apartamentul nostru la Roma. Vorbea destul de bine italiana, sau

cel puţin striga şi gesticula suficient de mult ca să cred asta. Când a închis, i-am zis:

— Acum înţeleg care este limba pe care o vorbeşti tu. Mi se părea mie că nu este spaniola.

Dar ea nu a zâmbit la gluma mea.

— Ştiri proaste, a zis.

— Ce e?

— Apartamentul va fi gata în vreo cincisprezece zile. După o pauză a adăugat: Şi dacă un italian îţi spune în vreo cincisprezece zile, vor fi cel puţin treizeci.

— E cu neputinţă, nu-mi venea să cred; mi-a căşunat că totul era pierdut şi mă gândeam la galerie şi la Carranza, la ziua de joi, la Santiago. Nu! am ţipat. Plecăm azi!

Marina m-a privit în ochi, mi-a luat mâna, şi a spus:

— Da. Plecăm azi.

Am sărit în sus de fericire. În doi timpi şi trei mişcări am alergat să mă îmbrac. Mi-am scos cămaşa de noapte. Mi-am pus o fustă lungă şi largă, o bluză albastră şi pantofi cu toc jos.

— Eşti frumoasă, mi-a spus Marina, intrând în dormitor şi niciodată nu mi s-a părut un elogiu mai dătător de satisfacţii. Ea chiar că era frumoasă. Nu purta aceleaşi haine ca la petrecere. Era îmbrăcată în negru, cu o minijupă din in şi o bluză din batist cu nasturi albi. Niciodată n-am văzut o femeie care să poarte minijupă ca ea. Avea nişte picioare superbe – şi nu o spun fiindcă semăna cu mine, oricum ale ei erau mult mai drăguţe – şi o mare eleganţă când mergea, încât înfăţişarea ei nu era niciodată vulgară, ci dimpotrivă. La asta contribuia stilul pantofilor săi cu toc, pe care îi alegea cu multă grijă: trebuiau să fie sobri, în culori puţin

atrăgătoare, cu tocuri nici foarte înalte, nici foarte joase, cu botul puţin rotunjit. Cu ei mergea ca şi cum ar fi alunecat prin lume fără să o atingă, mişcându-şi şoldurile cu o discreţie plină de senzualitate. Când, în schimb, purta pantofi cu toc jos, şi nu că dragostea mă face să exagerez, înfăţişarea ei era cea a unei zeiţe care coborâse să se amestece printre simplii muritori şi le copia obiceiurile şi mişcările, fără a reuşi să se desprindă de portul divin al obârşiei sale. O dată, în glumă, am asigurat-o că dacă aş fi fost bărbat, m-aş fi îndrăgostit de ea.

N-am aruncat nicio ultimă privire casei înainte de a ieşi. Am încuiat uşa cu aceeaşi senzaţie de uşurare pe care o încearcă o persoană căreia i s-a extirpat o tumoare. Mi-a trecut prin minte că trebuia să scap de chei, dar n-am făcut-o, fiindcă m-am gândit că un astfel de gest răsuflat va aduce ghinion. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă m-aş fi supus instinctului de a arunca blestematele acelea de chei, care păstrau încă imprimate urmele lui Santiago? S-ar fi schimbat ceva?

Am împins amândouă cum am putut valizele până la maşină; atârnau îngrozitor şi aproape că ne-au deşelat. În ele se afla şi portretul pe care mi-l făcuse Manolo şi pălăria galbenă pe care Emilia ne-o dăruise la Toridul Tropice. În portbagaj nu încăpea tot bagajul, aşa că a trebuit să coborâm canapeaua din spate să facem loc.

Am trecut pe acasă pe la Emilia, unde Marina avea şi ea încă vreo câteva valize şi o cutie cu cărţi. Ea aruncase deja ceea ce era de prisos când a plecat din Paris. Cărţile acestea sunt cele pe care le am azi lângă mine. Le-am păstrat fiindcă pot să le citesc şi să-mi repet pasajele care-i plăceau

Marinei, să-i descopăr însemnările, paginile cu colțuri îndoite de ea, să-i privesc semnătura pe prima pagină. Dar e deja târziu și curând le voi face cadou.

Emilia era îngrozitoare. Tocmai se trezise și trebuia să plece la serviciu. Suferea de o mahmureală supărătoare și o durere groaznică de cap, dar a fost foarte drăgăstoasă cu noi. A promis că va veni să ne viziteze. Înainte de a mă saluta, mi-a spus o frază pe care n-o voi uita niciodată:

— Dacă fericirea constă în a fi demn de a fi fericit, înseamnă că voi deja sunteți fericite.

Din nou la cărat pachete până la Marbella, și biata de ea deja era mai ticsită ca niciodată. Am răsucit cheia în contact și am plecat. Nu mi-am luat rămas bun de la Manolo, m-am gândit, dar știam că nu se va supăra.

Cu ce picior mă urcasem în mașină?

În ziua aceea m-am simțit mai superstițioasă ca de obicei, dar am confundat toate presentimentele. Când am pornit radioul mi s-a părut de bun augur că aud cântecul acela al formației Rolling Stones care zice, mi se pare: *She's like a rainbow*[7]. Am crezut că acestea erau semne la fel de certe ca și cele pe care le primisem în ziua în care am întâlnit-o pe Marina.

— Te iubesc, mi-a spus ea.

— Și eu te iubesc pe tine, i-am zis.

Am ieșit din Madrid vreo câteva minute după ora zece. Era 25 iunie. Eu mă simțeam demnă de fericire.

---

[7] *Ea-i ca un curcubeu*, în engl. în original (n.r.).

Auzi, tu ştii cum dracu' facem să ieşim din Spania?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Păi, am făcut-o boacănă! Atâta ne-am pregătit şi acum ne învârtim în jurul Madridului.

— Putem locui în maşină. Cel puţin nu plătim chirie.

— Să întrebăm pe cineva, am propus. Era prima oară când conduceam într-o călătorie atât de lungă, aşa că nu ştiam în ce direcţie să virez şi nici pe ce şosea să apuc.

— Nu are sens. Ar fi mai bine să cumpărăm o hartă.

— Eu prefer să întreb. Dacă există ceva ce nu pricep, sunt hărţile.

— Eu pricep hărţile şi nu explicaţiile oamenilor, a răspuns Marina, „la-o mereu pe dreapta", îţi spun când strada se întrerupe. „Mergi mereu înainte", îţi spun când strada se întrerupe. „Trebuie să o iei pe după colţ înainte de Minister". Şi ce ştiu eu care este Ministerul? Cum să-mi dau seama că mă aflu *în faţa* unui loc la care nu am ajuns? Dacă întreb înseamnă că nu ştiu...

Am văzut o femeie ce aştepta să traverseze strada cu sacoşa de cumpărături. Am apropiat maşina de bordură şi am întrerupt-o pe Marina:

— Uite, ai pe cine să întrebi.

Ea a scos capul pe fereastră scrâşnind din dinţi.

— Bună ziua, doamnă, a zis. Sunteţi aşa de amabilă să-mi arătaţi pe ce drum să o iau spre Italia?

— Dar eu... sunt din Galicia, a răspuns femeia. Îmi pare rău. Încă n-am putut învăţa străzile.

Am continuat să mergem, prăpădindu-ne de râs, în timp ce dădeam ocol după ocol ca să găsim drumul. Am atins o viteză considerabilă şi am remarcat că portughezul lăsase maşina în perfectă stare. M-am oprit la o staţie de benzină, de unde am cumpărat o carte cu şoselele Europei. Eu nici n-am răsfoit-o: nu sunt în stare să trec de la primele două dimensiuni la a treia.

— Acum că ţi-ai cumpărat harta, spune-mi pe ce drum trebuie să apuc.

— E suficient să urmezi indicatoarele, a spus ea. Trebuie să treci prin Zaragoza.

Zaragoza. Acolo mă născusem eu. Nu aveam amintiri frumoase; îmi evocau în special lungile absenţe ale tatălui meu, care trăia mutându-se dintr-un oraş într-altul, în căutarea vreunei speranţe deşarte de loc de muncă, speranţă care, în mod iremediabil, se termina prin a da greş; dorea un serviciu fix şi sigur şi, ca să-l obţină, îşi petrecea zilele într-o permanentă mişcare. De cele mai multe ori pleca singur, dar în multe ocazii ne lua cu el. Aşa am trecut din Zaragoza la Barcelona, pe urmă la Murcia, Alicante, din nou la Barcelona, în Leon şi, în sfârşit, când eu aveam aproape nouăsprezece ani, la Madrid. Şi dacă n-am mai continuat să ne mutăm după aceea, a fost pentru că tatăl meu a murit de inimă pe când plănuia să emigrăm la Tanger. Mama nu i-a supravieţuit multă vreme.

Dar amintindu-mi aceste lucruri alături de Marina, căpătau o dimensiune umană, cu totul nouă pentru mine. Ea îmi permitea să fiu fericită fără să uit trecutul meu dureros. Fericirea nu excludea amintirea tristă şi o transforma într-un motiv în plus care consolida unirunea noastră, puteam găsi semnificaţii noi, curate, doar ale noastre, până şi în întâmplările cele mai dezolante. Marinei i se întâmpla acelaşi lucru, căci avusese o viaţă asemănătoare cu a mea. Niciodată nu-şi cunoscuse tatăl; la opt ani, mama ei, fraţii ei şi cu ea au părăsit Montevideo ca să se mute la Buenos Aires. Acolo a rămas până la douăzeci şi doi, când a plecat la Paris cu o bursă. Niciuna dintre noi nu aveam o patrie la care să ne întoarcem cu alinare, cu uşurare.

Când lăsasem în urmă Calatayud, mi-a spus:

— Vreau să văd casa în care te-ai născut. Şi-a pus mâna pe piciorul meu, transmiţându-mi propria-i căldură. Şi am mângâiat-o şi apoi m-am întors să ţin volanul.

La Zaragoza totul era atât de diferit de cum îmi aminteam, aşa că n-am suferit emoţia întoarcerii; oricât am cutreierat străzile de la un cap la altul, n-am reuşit să găsesc casa, aşa că n-am putut împlini dorinţa Marinei. Am făcut plinul la o benzinărie şi am ieşit din oraş. Mi-am dat seama că deja nu mă mai durea dosul. Ne-am oprit foarte curând să mâncăm într-un restaurant a cărui terasă dădea spre Ebru, la umbra răcoroasă a unui fag. Închideau, dar patronul s-a milostivit de noi şi ne-a adus mezeluri, brânză, pâine şi vin roşu. Cerul era senin şi briza atenua căldura acelei ore. Vinul şi noaptea de veghe şi-au făcut efectul aromitor. Îmi scăpau chicoteli prosteşti, care îmi măreau şi mai mult ilaritatea. Pe urmă am intrat

într-un soi de stare de sensibilitate exacerbată şi n-am mai râs. Mă aflam într-o dimensiune intermediară între somn şi veghe, ca în ziua în care Carranza mi-a întrerupt contemplarea femeii ce curăţa trotuarul. M-am uitat la scoarţa fagului, cu nenumăratele sale stnaţii, şi am avut impresia că văd în ele o ciudată realitate pe care nu o văzusem niciodată. Am atins copacul şi mi-a transmis zvâcnetul pământului, generozitatea ploii, preţioasa străduinţe a rădăcinilor lui de a creşte neîncetat, foşnetul brizei printre frunze. Era o cunoaştere care ajungea la mine într-un chip negrăit; îmi străbătea corpul ca şi cum ar fi fost propriul meu sânge, seva şi sângele totodată, iar eu îl absorbeam imediat, spontan, fără mijlociri. Am dorit să-i explic Marinei ce mi se întâmpla, dar n-am putut decât să bâlbâi câteva nerozii dezlânate din care se auzea clar numai cuvântul „copac . Atunci, dorind să o exprim, iluzia mea a luat sfârşit şi m-am întors la starea de veghe. Totuşi, ea îmi înţelesese sentimentul.

— In adolescenţă, a spus ea, ieşeam să mă plimb să miros parfumul unor flori albe care apar la începutul lui noiembrie, adică, primăvara noastră, nişte arbori foarte înalţi care acolo se numesc paradis, nu ştiu cum se numesc aici, în Europa. In Franţa n-am văzut niciodată.

— Arborele paradisului.

— Ah, s-ar putea.

— Se poate.

— Eu ieşeam seara numai să simt parfumul. Dar totul dura foarte puţin, pentru că după aceea, la prima ploaie, florile se desprindeau de pe crengi, cădeau pe jos şi începeau să miroasă urât, ca un fruct putred. Durează atât de puţin. Doar

câteva zile pe an, uneori nici măcar o zi. Totul depinde de ploaie.

Ne-am întors în liniște la mașină. Am pornit. Viteza întâi, a doua, a treia, a patra și șoseaua era din nou a noastră. Mergeam spre Italia. In urmă rămânea Zaragoza.

Unde-i acum amintirea acelor flori pierdute pentru totdeauna în tinerețea ta? Și unde sunt mâinile tale care, ca și fagul, îmi comunicau adevărurile vieții mele prin intermediul trupului tău? Și unde sunt ochii tăi, ce-i duplicau pe-ai mei? Unde, iubirea pe care mi-ai oferit-o? Unde, drumurile ce duceau spre Italia? Unde, calmul glasului tău răgușit? Tu m-ai învățat, Marina, cum m-ai învățat atâtea alte lucruri: parfumul paradisurilor este totdeauna efemer.

Ne-am întors să conducem și să dormim.

— Iți propun ceva, a spus Marina, trecând granița cu Franța, după ce funcționarul de la vamă ne-a înapoiat actele prin geamul mașinii. Să nu călcăm pe pământ francez.

Se înnoptase.

— Bine, am răspuns eu. Erau capriciile în care Marina și cu mine ne întâlneam.

In timp ce ea conducea, am adormit privind autostrada noaptea, ceva ce mi s-a părut totdeauna emoționant, nu știu de ce. Îmi dau o frumoasă melancolie barurile, stațiile de benzină, mecanicii plictisiți, tipul de la vulcanizare dormind între

cauciucuri nou nouţe, cel care încasează taxa de autostradă şi-şi petrece noaptea închis în mica lui cabină, uneori cu un televizor ascuns, comisvoiajorii care dorm în moteluri şi camionagii care se odihnesc în boscheţii de lângă şosea, chelnerul care lustruieşte tejgheaua înainte de-a servi cafeaua. Dacă ar fi după mine, aş opri la toate staţiile de service de pe drum.

M-am trezit la o staţie de benzină aproape de Nîmes. Marina îi dăduse angajatului cheile de la rezervor să nu trebuiască să se dea jos din maşină nici măcar acolo. Am trecut la volan, o operaţiune complicată dată fiind intenţia noastră de a nu atinge pământurile Franţei, dar n-am avut a ne plânge de alte incidente, decât de o uşoară lovitură a manşei schimbătorului de viteze în anumite zone demne de dispreţ.

— Auzi, Marina, am comentat eu râzând, când ne reluasem deja mersul. Îmi vine să fac pipi.

— Păi, ţine-te, mă, a răspuns ea.

— Sigur că da! Promisiunea-i promisiune.

Am străbătut Provence, am străbătut Cannes, Nisa, Menton şi am intrat în Italia. Primul lucru pe care l-am făcut pe teritoriul italian a fost ceva tare prozaic, dar este evident că nu aveam de ales: am oprit să mă piş într-un service. În timp ce beam prima noastră cafea italienească, Marina a pus mâna pe hartă şi a întrebat:

— Unde mergem?

— Spune-mi care sunt posibilităţile.

— Cele mai tentante posibilităţi sunt Florenţa, Siena, Veneţia, Padova, Ferrara..., şi a continuat să citească toate numele care îi ieşeau în cale.

— Florența! am întrerupt-o eu, căci mă zăpăcisem aproape de la început. Începem cu Florența. Avem cincisprezece zile cel puțin.

— Da, a zis Marina. Florența.

Fără să sufle o vorbă, Marina a început să alerge spre mașina care se afla parcată în fața barului, eu am acceptat provocarea ei și nu m-am lăsat mai prejos; ca un copil care se zorește să iasă la joacă, am luat-o la galop în urma ei. Am câștigat cursa și m-am așezat la volan.

Am ajuns la Florența la nouă dimineața. Am intrat în centrul istoric, închis traficului, cu impunitatea pe care ne-o conferea matricola noastră străină. Marina și-a făcut rost de o hartă și un ghid pentru a-și satisface mania ei cartografică.

Ne-a oprit un agent de trafic, cu toate că imediat ne-a lăsat să trecem. Nu se va întâmpla același lucru mai departe. Noi ne prefăceam că ne rătăcisem, iar agenții, în jumătate dintre cazuri, se prefăceau că fac un efort să ne ierte. Dar ne-au și dat multe amenzi. Nu-mi făceam griji din cauza lor, dacă ajungeau la Madrid, mă gândeam eu, nu cred că Santiago va fi dispus să le plătească.

Am căutat un hotel oarecare în fața căruia să putem parca. Cred că purta numele lui Boccaccio, Machiavelli, Petrarca, Dante ori al vreunui alt scriitor florentin. Recepționerul, uitându-se la acte, a exclamat:

— Am crezut că sunteți surori.

— Și chiar suntem, a răspuns Marina. Suntem fiicele aceleiași mame.

După ce ne-a înscris în registru, ne-au urcat valizele în cameră. Am râs văzând că ne dăduseră o cameră cu paturi separate. Am făcut un duș și am ieșit să se plimbăm pe insula pietonală din

centru, în ciuda epuizării, pentru că niciuna dintre noi nu cunoştea Florenţa şi eram nerăbdătoare să ne pierdem pe străzile ei neregulate. Doream să vedem oraşul de sus, astfel încât am urcat în clopotniţa lui Giotto şi prin ambrazuri aveam să vedem oraşul care devenise mai mic, formele gotice ale catedralei şi baptisteriul, când, la jumătatea uneia dintre scările înguste, o turmă de japonezi ne-au închis într-un cerc de turism de masă, împiedicându-ne să ne deplasăm.

Am rămas amândouă prinse pe aceeaşi treaptă. Am simţit căldura trupului Marinei lângă al meu. A fost un contact neprevăzut, care mi-a transmis o neaşteptată excitaţie. Mi-am rezemat sânii de spatele ei şi i-am tras într-o parte şi-n alta, urcându-mă alternativ să-i mângâi omoplaţii. I-am căutat una dintre fese ca s-o cuibăresc în îmbrăţişarea hainelor mele din pânză englezească, refugiul păsăricii, care se umezea înmuindu-mi baza muşchilor, în timp ce-i mângâiam mijlocul cu amândouă mâinile şi o trăgeam spre mine. Comentariile în japoneză din jurul meu, cine ştie de erau referitoare la clopotniţă sau la noi, mi se păreau că-mi acordau şi mai multă impunitate, în acea particulară singurătate ce se poate afla numai în mulţime. Simulând că doream să-i şoptesc un secret, i-am acoperit urechea Marinei cu palma mâinii mele şi am sărutat-o, mi-am trecut limba pe acele curbe neregulate şi acele cărări întortocheate pentru ca ea să asculte rumoarea salivei mele. Am simţit cinci degete (erau ale tale, dragostea mea) care se sprijineau pe partea externă a coapsei mele drepte şi apăsau puternic pe ea. Deodată, viesparul de japonezi s-a dizolvat la fel

de brusc cum se formase, astfel încât ne aflam singure într-o poziție rușinoasă și la vedere.

— Hai la hotel, a spus ea, târându-mă pe scări în jos.

De-ndată ce-am intrat în încăpere, am lipit paturile separate. I-am cerut Marinei să se apropie. Am dezbrăcat-o, aproape fără să o ating, stăpânindu-mi neliniștea asemenea cuiva care-și păstrează ce-i mai bun la urmă, simțind că umezeala sexului meu creștea fără încetare. Din nou era gata să se producă minunea întâlnirii dintre figură și reflexul său. Ea a rămas neclintită, dăruită cu docilitate faptelor mele.

Era îngenuncheată cu câte un picior pe fiecare pat când am terminat să o dezbrac.

Corpul ei mă fascina. De multe ori am petrecut ceasuri întregi contemplând-o. Am lăsat-o acolo, o clipă și m-am dus să închid fereastra. Erau multe clădiri în apropiere; nu doream ca străinii să se amestece cu priviri indiscrete.

Altfel, acei străini ar fi văzut două femei, întru totul identice, una dintre ele goală, cealaltă îmbrăcată, care se înghesuiau să facă dragoste, despre care nu se putea ști că fusese amânată din cauza timpului.

Ar fi văzut că femeia îmbrăcată se îndrepta spre femeia goală și o lua în brațe, o culca pe paturile unite, ca să-i sărute fiecare parte a corpului ei și să-i pipăie, între police și index, fiecare dintre cele zece degete, de la palmă până la unghie, de parcă i-ar fi scos un inel, și să-i sărute nodurile, umerii, gura, pieptul, pulpele, între picioare.

Ar fi văzut că femeia goală vibra de plăcere, cu fața femeii îmbrăcate între picioare, pe care și le încrucișa pe spatele acesteia, o cruce din piele

netedă pe fondul întunecat al pânzei, degetele picioarelor contractate de plăcere şi chipul celeilalte strălucind de apele pe care le scotea cu buzele din puţul păsăricii ascunse, care, la rândul său, ascundea o limbă ce savura deliciile celei mai intense iubiri, până când dintr-o mişcare femeia goală îi scotea hainele femeii îmbrăcate.

Şi atunci ar fi văzut că era imposibil să le deosebeşti, pentru că erau flori ale aceluiaşi copac, două gemene, două imagini ale aceleiaşi persoane, pentru că membrele lor se uneau, se amestecau, se confundau, fuzionau, nu ar fi văzut diferenţele, gropiţele uneia pe şoldul mai puţin proeminent al celeilalte, sternul mai umflat sub umerii mai puţin laţi, braţele mai fine deasupra urechilor mai mici, pentru că nu se mai putea şti dacă erau două femei, sau una, sau cinci, care se învârteau în jurul paturilor apropiate, paturile care acum se separau puţin câte puţin şi femeile se ţineau una pe alta să nu cadă în acea mică prăpastie şi împingeau patul din stânga la perete şi până la urmă se deosebeau, erau două, femeie peste femeie, dar erau figuri într-o oglindă inversă, în care picioarele femeii se reflectau pe faţa femeii, iar buzele femeii pe sexul femeii, un corp care se căuta în alt corp, cum se caută pepita în grămada de aur, pupila în centrul ochiului, o căutare care era o găsire înainte de a începe şi pe urmă o defilare de imagini precise într-un vârtej de imagini neclare, osul încheieturii mâinii pe fundalul a două burţi juxtapuse, transpiraţia uşoară a unei axile şi cefele cu părul scurt, o tâmplă, un clitoris, şira spinării curbată şi fesele tari, era o harababură, un carnaval, o mulţime de sărutări şi piele şi carne şi dorinţă, sexul în culmea sexului, un balsam, nudurile dublate ale dorinţei,

un caleidoscop cu cioburi de oglinzi mobile, imprimate pentru totdeauna pentru cele ce se iubeau în sinea lor şi în cealaltă.

Străinii ar fi văzut că două imagini sfârşeau întorcându-se în aceeaşi vibraţie şi într-un singur sărut şi un singur sex şi un singur corp, pentru a se separa din nou şi a se uni din nou într-un tot care era mai mult decât părţile componente.

Ar fi văzut că salteaua cădea pe jos între cele două paturi deja inutile, şi femeia, şi femeia pe saltea, ca o cascadă de reflexe egale, ca un curent neîncetat ce poartă chipul lui Narcis şi pe Narcis însuşi, continuând să se sărute şi iubindu-se fără să le pese de suprafaţa pe care se sprijinea dorinţa lor reciprocă, pentru că era ca şi cum nu s-ar rezema pe nimic şi le-ar fi văzut plutind ţinându-se una de alta, sanii femeii peste sânii femeii, apele păsărcii curgând în aceeaşi matcă şi piciorul uneia între picioarele celeilalte, căci totul era o singură voluptate în vreme ce orele curgeau fără grabă, noaptea devenea zi şi ziua noapte, într-o succesiune la fel de perfectă ca cea a trupurilor-oglindă ale femeilor-reflex.

Însă clădirile vecine se aflau prea departe pentru ca locuitorii lor să fi putut percepe că ochii femeii şi cu ochii femeii se umpleau de lacrimi de fericire, înainte de-a o lua de la capăt, încă o dată şi încă o dată.

Ca să spun drept, nu ştiu câte zile am petrecut în acel hotel din Florenţa. În spatele obloanelor trase, departe de indiscreţiile oamenilor şi ale luminii, ne consumam pasiunea în afara timpului,

trăiam cea mai perfectă dintre singurătăţi, singurătatea celor care se iubesc. Dragostea noastră a fost totdeauna calmă, autonomă, imună la condiţiile din lume, de aceea am crezut că va fi şi veşnică, fiindcă nu avea nevoie de nimic în afara ta însăţi, ca Dumnezeul misticilor, dar eu uitam că logica unii putea fi foarte diferită de cea a iubirii. Nu vom trece neobservate; nu-i de-ajuns să laşi oamenii în pace pentru ca ei la rândul lor să te lase pe tine în pace.

Cel care chiar arăta o mare amabilitate faţă de noi era chelnerul hotelului. Cu toate că niciodată nu ne-a întrebat dacă eram surori sau amante, se îngrijea de noi şi de izolarea noastră. Era aidoma lui Vittorio Gassman[8], aşa că de cum l-am văzut am exclamat: *Ciao, Vittorio, come stai?*[9] El răspundea mereu la fel: „D-apoi bine! Să dea Domnul să fiu eu Gassman! M-aţi vedea servind în camere!?"

Nu aveau serviciu de restaurant şi pregăteau numai micul dejun, dar Vittorio ne făcea rost, presupun că din vreun bar de prin apropiere, de gustări, sticle de Coca-Cola, bere, cafea. La început ne-am abţinut să-i cerem, cu toate că pe urmă, chiar el, constatând că trecuseră multe ore de la aprovizionarea anterioară, ne aducea de băut şi de mâncat. În ultimele zile, când bătea la uşa camerei, se resemnase să se anunţe el însuşi ca Vittorio.

Într-o după-amiază – sau a fost o dimineaţă, o noapte? –, am vrut să ştiu cu ce haine îşi umpluse Marina valizele. Le-am golit una câte una şi pe

---

[8] Vittorio Gassman (1922-2000), cunoscut regizor şi actor italian (n.r.).

[9] „Bună, Vittorio. Ce mai faci?" în italiană, în original (n.r.).

urmă am făcut acelaşi lucru cu ale mele, schimbând între noi haine, încercându-le pe toate. Dă-mi ciorapii ăia colanţi, ziceam eu, şi mi-i puneam, goală, fără chiloţi, în timp ce ea îmi mângâia picioarele, aluneca pe suprafaţa lucioasă şi strălucitoare care intra în vaginul meu umed, iar ea îmi cerea o bluză, prin pânza căreia eu îi sărutam sfârcurile, sau proba o cămaşă scurtă care se înălţa ca o foaie de cort peste ţâţele ei ţuguiate şi ne îngropam în munţi de haine, servindu-ne reciproc drept oglindă, întrerupându-ne să facem dragoste, pe jumătate îmbrăcate, combinând ţăteli absurde, şi Marina mă ruga să defilez cu pantofii ei, iar eu îi ceream să-şi pună rochia mea neagră ajustată pe talie, cu care eu reuşeam să-i înfăşor mijlocul şi să-mi bag limba mea de femeie în decolteul dorit, în brazda dintre cei doi sâni ai săi, dar şi ai mei, înainte de a-i pune bikini cu care am văzut-o prima oară şi să-i ling părul rar care scăpa pe de lături, sau să-mi pun mănuşile ei ca să mă masturbez în timp ce o priveam, în timp ce ea mă făcea să miros parfumul învăluitor al paradisului chiloţilor săi din dantelă, un corset, un sutien, minijupe, pantaloni, halate, schimbam totul între noi şi totul ne folosea pentru plăcere, pentru că plăcerea se afla în noi şi nu în obiecte.

Astfel, încăperea s-a transformat curând într-o cocină la fel ca aticul lui Purice: saltelele aruncate pe jos, valizele deschise, flacoane goale, şerveţele murdare, bucăţi de pâine uscată.

In loc să facem ordine am plecat la Veneţia. Eu nu fusesem niciodată acolo, iar Marina m-a somat că trebuie să luăm trenul. Am plecat foarte de dimineaţă şi ne-am întors la miezul nopţii. Am colindat toată ziua oraşul acela ireal, melancolic,

neînchipuit de frumos, ce părea să se desfacă în bucăți, de nu s-a întâmplat încă. In muzeul Peggy Guggenheim[10] am văzut un tablou care ne-a umplut de uimire, *Două femei în oglindă*[11], o blondă și o brunetă, dedublate în oglindă, dovedind o comportare cotidiană copleșită de o profundă tristețe. Am încercat să cumpărăm o reproducere, dar n-a fost cu putință.

Ne-am întors la Florența. Am făcut o ultimă plimbare pe străzile sale, ne-am despărțit de Vittorio, am plătit hotelul, ne-am suit în mașină și ne-am pus iar întrebarea care va fi următoarea noastră destinație.

De multe ori, înainte de a pleca în Italia, m-am întrebat de nu cumva voi fi victima unui plictis care vine când la desert primești ceva ce ai căutat mult, de parcă dacă ai găsi altceva ar echivala cu pierderea lui. Mă îngrozea posibilitatea de a mă deziluziona în fața prezenței adevăratei Marina, în fața găsirii sale. Dar în acea lungă călătorie pe care am făcut-o înainte de a ne instala la Roma, am aflat că neliniștile mele erau nejustificate: atât de râvnita realitate nu era vulgară în comparație cu puritatea aspirației nesatisfăcute, ci mai degrabă o

---

[10] Peggy Guggenheim (1898-1979), colecționară de artă contemporană. A trăit multă vreme la Paris, în cercurile artiștilor din Montparnasse, fiindu-le multora – printre care Man Ray, Brâncuși sau Marcel Duchamp – prietenă și promotoare. Actualmente, colecția Peggy Guggenheim e una dintre cele mai importante colecții de artă contemporană din Italia (n.r.).
[11] Lucrare aparținând pictorului american de origine poloneză Morris Hirschfeld (1872-1946) (n.r.).

culminare, un triumf, pe care imaginaţia niciodată nu îndrăznise să-l bănuiască, nici n-ar fi putut. Nu ne-am decepţionat una pe alta nici măcar în primele momente care vin după amorul fizic; experienţa noastră ne spunea că aveam să fim surse de răceală fără leac şi, în schimb, am remarcat uimite că satisfacţia dorinţei nu o stingea: o aprindea. Nu ieşeam din orgasme ca cineva care trage după sine o uşă care nu se va mai deschide, ci ca cineva care traversează labirinturi ale căror galerii nu au sfârşit, sau ar străbate spaţiul, marea, văzduhul, unde nu există hotare, nu există început, nici sfârşit, iar itinerarul şi ţinta sunt acelaşi lucru.

De aceea îmi este greu să-mi amintesc în ordine toate etapele călătoriei noastre prin Italia. Pot salva numai fragmente izolate şi la nimereală; din aceste dărâmături, pietre şi zgură încerc să fac un refugiu pentru memorie; vremurile se amestecă şi deteriorează tirania timpului; dacă prezent, trecut şi viitor îşi pierd sensul, atunci iubirea mea şi amintirea mea pot atinge nemurirea definitivă, eterna tinereţe. Singura moarte posibilă este cea a uitării. Cealaltă, cea care mă aşteaptă, nu mă sperie.

Aceste pagini se bifurcă, revin asupra lor însele, înaintează în salturi, în clocot, se dau înapoi, se opresc pentru a privi ceea ce zace ascuns în plinirile timpului, nu din capriciu, ci pentru că se supun formei esenţiale a memoriei şi speranţei mele.

În timp ce trăiam din plin cele mai încântătoare zile din viaţa mea, fără să pierd niciun dram din bunăstarea mea, observam totul cu multă grijă ca să-mi reamintesc după aceea, până într-atât încât ştiam deja din amintiri ceea ce încă trăiam, şi ca să mă admir că posed din acea clipă noi amintiri. La multiplicarea acelui joc de oglinzi al iubirii noastre

furată oglinzilor, punând una într-alta curiile în curii, precum păpuşile ruseşti, contribuia faptul că în acele zile am rememorat paşii, eforturile, şovăielile care duseseră la întâlnirea noastră, căci unul din deliciile iubirii constă în aceea că amanţii evocă împreună nesfârşitele încercări, stăruitoarele planuri şi neliniştitoarele vicisitudini din ajunul iubirii.

Mi-e greu să stabilesc o cronologie; trebuie să recurg la elemente exterioare, precum golful din Napoli, culorile Sienei, zidurile din Monteriggioni, scările din Gubbio.

Sau trebuie să stăruiesc în plăcerea lentă a detaliilor stufoase, imagini pe care nu voi putea să le uit, precum apăsarea caldă a feţei Marinei pe umărul meu în timp ce mergeam pe o stradă flancată de copaci; sau clăbucul de săpun pe sexul ei pe care îl spălam într una dintre puţinele camere cu baie proprie pe care le-am avut; sau umbra unui turn medieval la San Gimignano, care ne acoperea numai pe noi două şi părea să urmeze mersul nostru pe străzile însorite; sau desenul întunecat, pe claritatea piezişă a ferestrei unui hotel, al trupurilor noastre iubindu-se, o singură materie care da naştere la zvonul despre un comportament inedit şi vechi; sau ravena care se prăbuşeşte peste cimitirul din Volterra (sau era din Cortona?); purpura soarelui în amurg printre chiparoşii verzi; sau monştrii tăcuţi de piatră din Bomarzo (mi-am amintit un film de-al Linei Wertmüller), printre care Marina m-a sărutat pe gură; sau când ea mi-a spus că iubea aparenţele mele ca pe mine însămi (era deja la Roma, de asta sunt sigură, sub cupola falsă a bisericii San Ignacio); sau anumite gesturi ale Marinei, neînsemnate, întâmplătoare, dar atât de necesare pentru mine, buza inferioară care se

usca progresiv, în timp ce-mi citea explicaţia dintr-un ghid turistic, intrând sau ieşind din Spoleto, până ce limba o acoperea iar cu o sclipire umedă şi scurtă într-o mişcare delicată şi totodată iute; ochii săi care erau mereu gata să se înfigă într-ai mei când eu îmi abăteam pentru o clipă privirea de la drum; foşnetul pe care picioarele ei îl făceau, în minijupă şi ciorapi de plasă, dacă şi le încrucişa sub masă, în acel restaurant din Perugia, construit sub vechile arcuri, iar eu îi atingeam cu vârful degetelor mele fiecare dintre minusculele romburi în care pielea ei era divizată de ochiurile ciorapilor; sau tremurul ei când îi sărutam puful de pe ceafă; sau felul în care degetele ei apucau paharul înainte de a bea.

Imi amintesc, şi pentru cineva care nu iubise niciodată o femeie, aceste detalii devin extraordinare, roşul buzelor sale rujate pe excitatele mele sfârcuri roşii, picăturile de apă pe sânii ei sub duş, conturul cadenţat al şoldurilor ei mergând, cerceii din perle care luceau în lobii urechilor ei şi pe care eu îi lingeam când ne futeam.

Imi amintesc că am ajutat-o să se îmbrace, că mi-am colorat buzele sărutându-le pe ale ei, că i-am băut sângele menstruaţiei, că am strigat-o cu numele meu, că am dansat tăcute îmbrăcate de sărbătoare, că i-am povestit dragostea mea pentru ea ca şi cum ar fi fost o prietenă şi nu femeia mea, că am plâns că nu o puteam fecunda.

Imi amintesc când s-a întors să-mi spună că niciodată nu se culcase cu un bărbat, iar eu am întrebat-o dacă dorea să o facă, auzi, nu-ţi face griji pentru mine. Numai dacă stai cu mine, a răspuns ea.

Îmi amintesc fiecare dintre dătile când am făcut dragoste şi aş putea să le enumăr, ca adolescentul vanitos care-şi scrie într-un carneţel secret numărul flirturilor.

În hotelul din Florenţa, în timp ce Vittorio bătea în zadar la uşă, eu zăceam cu gura pe saltea şi ea, deasupra mea, îşi petrecea braţele peste mijlocul meu, cu mâinile îmi depărta picioarele şi doar cu două degete îmi oferea plăcerea simultană a clitorisului şi a vaginului.

Şi tot acolo, sau la Urbino, sau la Assisi, eu am culcat-o peste mine, dar de data asta amândouă cu faţa în sus, spatele ei peste sânii mei, fesele ei peste pubisul meu, coapsele ei peste ale mele şi i-am mângâiat sexul, ca şi cum ar fi fost al meu, ca şi cum n-am fi fost două, am mângâiat-o şi iar am mângâiat-o şi ea ajungea la orgasm şi nu dorea să dea înapoi şi gâfâia cu plămânii mei, şi era mâna ei sau a mea cea care a intrat atunci în sexul meu pentru a mă duce în acel loc înalt unde Marina aştepta fără grabă?

Odată ne am sărutat una pe alta, în întregime, fără ca buzele să omită ceva, degetele de la picioare, sudoarea scobiturii genunchilor, muşchii spatelui, valea gâtului, scobiturile claviculelor, nările, fiecare dintre firişoarele de păr dintre picioare, sugându-le unul câte unul ca pe nişte odoare delicate, unice, nenumăratele încreţituri ale mâinii, bărbia, curba largă a coastelor.

O imagine: crucea pe care o forma gura ei şi sexul ei pe verticală, împreună cu sfârcurile, pe orizontală, în timp ce afară băteau clopotele unei vechi biserici.

Altă imagine, aceasta fără dată: respiraţia Marinei care doarme, buricul se ridica şi cobora,

pieptul calm, linia claviculelor ei, eu am venit și am admirat geloasă visele care se întrezăreau din trăsăturile sale, care i-au modificat expresia chipului, a existat în prezent viitorul care este, observam de departe acea parte ascunsă a eului său pe care trebuia să mi-o ascundă pentru totdeauna, ca deținuții care asistă la miracole din spatele gratiilor închisorii lor.

Imi amintesc că în Lucca am contemplat-o în timp ce se îmbrăca de plecare; pe urmă, fără a mă putea abține, sedusă, am aruncat-o pe pat și am dăruit sexul său limbii mele, îndepărtând minijupa, chiloții, am încercat să-mi reglez bătăile inimii mele după palpitația păsării ei și pentru a ejacula a fost de ajuns să-i privesc picioarele și la capătul picioarelor, pantofii maro cu tocuri, marginea curbă, rădăcina degetelor, picioarele cizelate în mâinile mele, ofranda fragilă a vaginului său, din care scoteam eu delectarea extazului său, ritmul exact al inimii mele.

Imi amintesc că m-am masturbat privind pantofii aceia, în timp ce ea îmi murmura cuvinte răgușite la ureche și că în altă zi ne-am masturbat una pe alta, ca în visele repetate ale singurătății mele, în camera hotelului din Siena, ai cărei pereți erau căptușiți cu oglinzi; eu i-am dus mâna la sex și ea a repetat gestul meu făcând la fel cu mine și eram două figuri gemene, multiplicate pe mii de pereți, ireperabile, egale, bucurându-ne în fiecare dintre reflexe și figuri.

Și-mi mai amintesc și de acea dată când ne-am hotărât să mergem la cinema. Trebuia să fie un eveniment pentru noi. Ne-am pus hainele cele mai elegante. Când am început să mă machiez, Marina mi-a dat ajutor. In timp ce eu am ajutat-o pe ea.

Şi de la machiajul reciproc am trecut la făcut dragoste pe jos, cu faţa mânjită de roşu carmin şi de pudră inutilă, înnegrite de sărutări înroşite şi impetuoase, de lacrimi de rimel de fericire şi a fost într-adevăr un eveniment, cu toate că n-am fost la cinema.

Altă imagine: în nopţile călduroase ale acelei veri, Marina se ducea la baie şi, când se întorcea, mă atingea cu mâinile încă umede. Mă trezeam; în picoteala din penumbră corpul ei putea să-mi pară al meu; răceala degetelor ei pe pielea mea nu mă deranja, pentru că era indiciul extern că eram împreună cu *altă* persoană.

Cu ea am cunoscut starea de bine pe care o produce căutarea plăcerii celui care se află alături de tine. Odată am auzit-o spunând că orice iubire este egoistă. Poate că era adevărat, dar ce frumos este egoismul care izvorăşte din tine pentru a-ţi satisface vanitatea cu fericirea persoanei pe care o iubeşti, ce deplină este această atitudine când e reciprocă! De ce să spui că Narcis se iubeşte pe sine când el doreşte doar să-i facă plăcere dublurii sale?

Îmi amintesc că m-am obişnuit târziu cu asemănarea noastră; este logic. În unele ocazii mă întorceam spre ea, distrată, şi mă deconcerta, mai mult decât asemănarea, faptul că mă găseam pe mine însămi la numai doi paşi depărtare. De bună voie am căutat să aprofundăm similitudinile. Am atins perfecţiunea în privinţa pieptănăturii, a îmbrăcămintii şi a mişcărilor.

În mod firesc, fără simulări şi fără imitaţii, ne-am construit o a treia persoană, echidistantă şi de ea şi de mine, a cărei înfăţişare o consideram singura adevărată şi nu o mască. Dar asta nu ne-a

ajuns. Aspiram la coincidenţe şi mai profunde. Ne născusem în zile şi ani diferiţi, nu eram din acelaşi semn zodiacal, nici din aceeaşi ţară. Totuşi, trebuia să fie ceva ce ne-a unit încă dinainte de a ne cunoaşte. Aproape în glumă am început să speculăm posibilitatea că suntem surori. Nu era chiar aşa de nesăbuit. Ea era uruguaiană, da, dar tatăl ei o părăsise pe maică-sa cu câteva luni înainte ca Marina să se nască. Nu era posibil ca tatăl ei şi al meu să fie aceeaşi persoană? Am inventat biografia lui, pe care, la sfârşit, am ajuns prin a o considera evidentă: după ce a părăsit-o pe mama ei, călătorise în Spania, unde a cunoscut-o pe a mea; s-au îndrăgostit, ea a rămas însărcinată şi din noua legătură m-am născut eu, sora Marinei. Cât priveşte diferenţa de vârstă între noi, trebuia să recunoaştem că tatăl nostru a acţionat cu multă iuţeală: de când a fugit din Uruguay până când a lăsat-o însărcinată pe mama mea abia dacă trecuseră trei săptămâni (altfel nu ne ieşeau socotelile). Şi îşi ascundea foarte bine originea lui uruguaiană, spuneam eu, căci accentul său era al unui om ai cărui strămoşi au trăit de generaţii în Spania.

Am vizitat multe oraşe în acea călătorie; în unele rămâneam câteva ore, în altele câteva zile şi, ca atare, am frecventat multe hoteluri. Acolo am pus în practică legenda noastră. Cine ne vedea nu stătea la îndoială în a ne considera surori. Rămânea problema actelor şi a numelor de familie, astfel că uneori, mai puţin pentru a economisi, cât pentru a instiga lumea să ne deosebească, în loc să ne prezentăm ca surori, nu ne înregistram amândouă, ci doar una singură. Cealaltă rămânea afară aşteptând şi pe urmă intra cu capul sus, fără a se ascunde. „Am crezut că eraţi în cameră", obişnuiau

să şoptească portarii, scuzându-se. „Nu, iertare", replicam noi, „uitasem să restitui cheia când am ieşit". Şi ne întâlneam în vreun loc stabilit în prealabil, scara, ascensorul, al doilea etaj. Niciodată nu ne-au descoperit.

Ca să ştim ce să răspundem dacă ajungeau să pună întrebări în astfel de cazuri, pentru a ne bizui pe un alibi, inventasem altă biografie: a noastră, a celei de-a treia persoane care totodată era şi nu era noi, Marina şi cu mine. Am numit-o Clara.

Şi totuşi, tot nu era suficient pentru noi.

Am ajuns să facem un fel de pact, la Napoli. Un pact care a marcat cursul vieţilor noastre de atunci. Un pact pe care n-aş îndrăzni să-l violez, chiar de-aş vrea, dar nu vreau, de teamă să nu ne împrăştiem în aer ca fumul, de teamă să nu dispărem ca apa în flăcări.

La Napoli ne-am dus fundcă, după o lună de călătorii fără o direcţie precisă, ne aflam în faţa porţilor Romei. Marina a telefonat proprietarului apartamentului. Cum era de bănuit, apartamentul nu era gata. Mai lipseau două zile, numai două, a asigurat proprietarul şi pe urmă ni-l punea la dispoziţie.

Am călătorit cât de repede putea Marbella. Ne-am cazat la hotelul Royal, în faţa mării, sub un singur nume. Ne-am întins în patul cu baldachin, sub privirea scrutătoare a fazanilor de pe tapet şi sub strălucirea mobilelor aurite şi, aproape fără să ne dăm seama, ne-am dezbrăcat. Am simţit, pentru că am simţit amândouă, a simţit-o şi Clara, că pielea noastră era unită dincolo de separarea fizică obiectivă. Doream să fim una într-alta, ca păpuşile ruseşti din amintirea noastră, să respirăm

cu aceeaşi plămâni, să conducem acelaşi sânge prin aceleaşi vene, să digerăm cu aceleaşi viscere.

Am încercat să ne spunem cât de mult ne iubeam, cât ajunsesem să ne iubim în aceste puţine zile împărtăşite, dar ne lipseau cuvintele. Era exasperant să nu putem exprima propria iubire, acea iubire care era nouă şi nu se putea folosi de cuvintele vechi. Marina o propus să ne facem o crestătură pe buricul degetelor ca jurământ de sânge. Am făcut-o, dar amândouă ştiam că fapta asta era la fel de răsuflată şi la fel de insuficientă ca orice expresie convenţională.

Atunci am făcut pactul.

Şi după pact, eu i-am cerut Marinei să se lase pe vine pe burta mea. Dincolo de storuri se înseră şi striuri de soare ne brăzdau la fel carnea.

— Cacă-mă, i-am zis. Dă-mi rahatul tău. Vreau totul din tine.

Chipul i s-a contractat din cauza efortului şi atunci l-am simţit; mai întâi vârful cald, care m-a zguduit de cum a intrat în contact cu corpul meu, după fâsâitul subţire al rectului pe care de atâtea ori îl sărutasem, şi căderea lentă, parabola înceată a excrementelor ei în jurul buricului meu, i-am mângâiat fesele în timp ce ea făcea, îmi dădea tot, nu păstra nimic pentru sine, am împărtăşit până şi deşeurile corpurilor noastre, şi l-am atins, am pipăit consistenţa a ceea ce-mi dăruise iubirea infinită a Marinei, iubirea aceea care era mai presus de obicei, de scârbă şi de aceeaşi iubire.

In noaptea aceea, eu am mâncat excrementele ei şi ea pe ale mele.

Şi am adormit sărutându-ţi gâtul meu, am simţit în gura ta gustul mai amar şi mai intim al viscerelor mele, ne-am băut până şi excrementele şi, de atunci, visele mele au fost ale tale, Marina, Marina noastră, mă iubim, te iubeşti mai mult ca oricând, am visat că te vedeai şi eu erai Clara, fiindcă ea ne-a multiplicat visele şi noi ţi-am sărutat păsărica mea, ai străbătut-o cu vârful limbii mele şi ţi-am pus degetele lângă buzele noastre care ardeau, ţi-ai deschis abisul meu, ne-am întors, te-ai penetrat din nou, cu zâmbetul făcut praf de fericire, Marina, te-am ejaculat în mine, ne-am regulat pe mine, tu mă iubim, Sofía, pentru totdeauna.

A meritat să aşteptăm atâta pentru apartamentul din Roma. Era drăguţ; la al treilea etaj fara ascensor într-o clădire dărăpănată plină de şobolani, dar drăguţ. Lumina intra în toate camerele mare parte din zi, mai ales dimineaţa; am decorat-o cu obiecte cumpărate de la talciocul de la poarta Portese. Avea o fereastră care da în piaţa în centrul căreia era o fântână cu patru ţestoase[12] ce păreau adăugate mai târziu, de vreun sculptor ţicnit. Piaţa este poate una dintre puţinele zone luminoase ale acelui cartier cu străzi întortocheate şi înguste, construite la umbra ruinelor romane.

[12] Fântâna celor Patru Ţestoase (*Fontana della Tartarughe*) se afla în Piazza Mattei şi este creaţia lui Giacomo della Porta, artistul care a încheiat planurile pentru domul Sf. Petru, început de Michelangelo. Ţestoasele au fost într-adevăr adăugate mai târziu de Bernini (n.r.).

Odată, acesta fusese ghetoul oraşului şi încă şi azi continuă să locuiască în el mulţi evrei, care-şi au sinagoga la câţiva metri de aici, pe malurile Tibrului. Antichităţile romane au fost transformate de-a lungul veacurilor, mai ales în Evul Mediu şi în Renaştere. Această suprapunere de genuri, stiluri şi epoci, unul dintre lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la Roma, mi se pare simbolul iubirii dintre Marina şi mine, a miilor de fiinţe care fuseseră necesare pentru ca limba mea să se joace în sexul ei, pentru ca sânii săi să se apese peste ai mei; erau ca şi Clara, acea realitate nouă şi perfectă care apărea peste ruinele a două singurătăţi.

Ghetoul era foarte aproape de Campidoglio, Capitoliul, colina pe care romanii antici o ţineau drept centrul lumii şi care dă spre vestigiile forumului. Pe culmea sa, se află piaţa proiectată de Michelangelo, unde mă duceam singură, deseori, de când Marina îşi începuse serviciul. O însoţeam până la clădirea FAO pe jos. Dădeam ocol Circului Maxim şi Palatinului, ne opream la o distanţă prudentă şi, cu un sărut pe gură, iute şi pe furiş, ascunse după un copac, ne despărţeam până pe înserate, La înapoiere, eu mergeam cu capul în jos, furată de gândurile mele, încet, cu senzaţia aceea amestecată de dezolare şi de bucurie pe care o simţeam despărţindu-mă de Marina. Îmi era dor de ea şi mă durea că nu eram lângă ea, dar în acelaşi timp inima mea începea să se pregătească pentru întâlnirea de seară. Singurătatea mea nu era deplină, căci era ocupată de certitudinea revederii.

Atunci mă opream în piaţa Campidoglio; mă aşezam pe o bancă sau pe trepte şi, în felul ăsta, mi se ducea dimineaţa. Citeam, studiam turiştii sau pur şi simplu rămâneam ascultând şipotul

fântânii, mirosind parfumul portocalilor din apropiere, contemplând piaţa şi liniile geometrice ale caldarâmului. Când ploua, simţeam că-mi lipseşte ceva. Atunci mă urcam în Marbella şi străbateam Roma: Aventino, apeductele şi zidurile, Bernini, Caravaggio, bisericile baroce şi catacombele. Mergeam singură şi după aceea o aduceam pe Marina să viziteze ceea ce-mi plăcuse mai mult. În general, obişnuiam să aleg locuri în care mă puteam băga cu maşina, care erau puţine. La Roma chiar că mi-au dat amenzi, mai multe decât în toată viaţa mea, mai ales pentru că parcam în locuri interzise din cartier.

În itinerariile mele turistice mă supuneam îndemnurilor Astrologului, un vecin evreu de la etajul al doilea cu care m-am împrietenit în scurt timp. El era cel care îmi dezvăluia secretele Romei.

In Italia, interfonul nu afişează numărul apartamentului, ci numele ocupanţilor săi; astfel încât prima oară când am văzut numele vecinului nostru, pe poarta clădirii, am crezut că era un individ care practica astrologia, foarte faimos; astrologul prin antonomază; numai când l-am cunoscut am înţeles că L'Astrologo era ciudatul său nume de familie. Şi nu mai puţin ciudat era faptul că numele lui de botez era acelaşi. Nu era nici aiurit şi nici scrantit, dar avea înfăţişarea unui adevărat sihastru, cu barba lungă de rigoare, ochii miopi fără ochelari, spatele adus, hainele în dezordine şi prost asortate, părul mereu murdar. Îşi ducea viaţa fugind de oameni. Dar avea o stimă specială pentru noi şi ne căuta o dată sau de două ori pe săptămână.

Prietenia a început într-o după-amiază pe când noi urcam scările, discutând cu glas tare. Când

Astrologul ne-a auzit vorbind spaniola a deschis brusc uşa apartamentului său. Am crezut că era şucărit. În realitate, era fericit că întâlnise interlocutori cu care să vorbească spaniola. Ne-a invitat să intrăm să servim o cafea. După o uşoară şovăire, am intrat. În casă se îngrămădeau cărţi vechi şi farfurii murdare lângă zugrăveala pereţilor scorojiţi şi mobilele şchioape. Mai lipseau doar alambicele, clondirele şi retortele de alchimist. Mai întâi, a eliberat nişte fotolii ticsite de hârtii; pe urmă, şi-a apropiat faţa de obiecte fiindcă din cauza miopiei nu vedea nimic, a căutat ceştile şi nu le-a găsit. Până la urmă, a descoperit că nu avea nici cafea. Astfel că am urcat toţi trei la noi acasă şi Astrologul a rămas până după miezul nopţii. La câteva zile a venit să ne roage să-i împrumutăm cartea lui Borges; dorea să-l citească în original. S-a întors ca s-o restituie şi să ne ceară altă carte, deja nu-mi mai amintesc care. Aşa a început să ne frecventeze.

Vorbea spaniola cu o intonaţie bizară, delicioasă şi construia frazele într-un fel anacronic, încărcându-le de arhaisme. Ni se părea că ascultăm un hidalgo din Secolul de Aur[13]. Specialitatea lui, studiul căruia îi consacrase întreaga viaţă, era literatura sefardă[14] şi, în general, cultura iudeo-spaniolă

---

[13] *Siglo de oro* (Secolul de aur) este perioada cuprinsă între mijlocul secolului al XVI-lea şi mijlocul celui următor, în care literele şi artele din Spania ultimilor regi Habsburgi, au cunoscut deplina înflorire. În această epocă activează pictorii Velázquez, El Greco sau Zurbarán, precum şi scriitorii Miguel de Cervantes sau Lope de Vega (n.r.).

[14] Sefarzi, evrei de origine spaniolă forţaţi după *Reconquista* (recucerirea întregii peninsule Iberice de sub stăpânirea maură) să se convertească la creştinism sau să părăsească Spania.

din timpurile dominației arabe. A-i pomeni Reconquista era ca și cum i-ai vorbi unui mexican despre descoperirea Americii sau unui spaniol despre „victoria" de la Trafalgar[15]. Dar nu se limita la aceste teme și conversația lui obișnuia să fie pasionantă. Dădea impresia că știe totul. Ne povestea secretele, istoria, misterele cartierului și ale Spaniei, despre doctrina evreiască și despre independența americană, despre Coran și despre Ovidiu, despre diferitele metode de a construi scări sau de a cultiva măslini și coca.

Una dintre puținele ori când am reușit să-l scoatem din casă, cu promisiunea că va merge doar până la mașină, ne-a condus la cimitirul protestant ca să vedem mormântul lui Keats[16], îngropat aproape de o piramidă romană. Inscripția de pe piatră era emoționantă. *This grave contains all that was mortal of a young English poet. Here lies one whose name was writ in water.* Am repetat-o de multe ori: „Acest mormânt conține tot ce a fost muritor dintr-un tânăr poet englez. Aici zace unul al cărui nume a fost scris pe apă".

Astrologul, poate că din nebăgare de seamă, poate din cauza discreției sau a miopiei, n-a încercat niciodată să cerceteze ce fel de relații ne

---

Majoritatea au emigrat în nordul Africii, în Orientul mijlociu și chiar în alte țări europene. Literatura sefardă aparține acestei ramuri a evreilor (n.red.).

[15] Bătălia din dreptul capului Trafalgar, în S-V Spaniei, de la 21 octombrie 1805, a opus flotele coalizate ale Spaniei și Franței cu escadra engleză a lordului Nelson. Prin victoria sa, Nelson a spulberat visele lui Napoleon de a smulge mările de sub dominația britanică (n.red).

[16] John Keats (1795-1821), unul din cei mai importanți poeți ai Romantismului englez (n.r.).

uneau pe Marina şi pe mine. Trebuie să fi remarcat că aveam o singură cameră şi un singur pat, aşa încât nici măcar nu i-am spus că eram surori aşa cum le spuneam altora. Despre asta pur şi simplu nu se discuta. El ne încurca frecvent numele, dar noi nu făceam nimic să-l corectăm, pentru că ne plăcea să ne confunde. Din partea noastră, nu-i cunoşteam alte relaţii decât cu noi, cu toate că nu l-am întrebat dacă era căsătorit, burlac, homosexual, virgin sau pur şi simplu, fără apetit. Bănuiam că era un onanist cinstit, sau făceam glume despre posibilitatea ca rabinul să fi întrecut măsura când l-a circumcis. Oricum, puţine femei, şi numai acelea care n-ar fi dat nicio importanţă înfaţişării exterioare, l-ar fi găsit arătos; era mai degrabă urât şi mirosea a rânced, a cărţi de joc uzate.

Timp de câteva săptămâni s-a încăpăţânat cu orice preţ să-mi dea lecţii de italiană în schimbul lecţiilor de spaniolă. Dar el ştia mai bine decât mine ambele limbi şi obişnuia să se piardă în etimologii, derivate şi abstracţiu, căuta nuanţe imperceptibile, făcea comparaţie cu vreuna din cele paisprezece limbi pe care ne asigura că le stăpâneşte, recita în *ladino*, dialectul sefarzilor, şi mă învăţa lucruri pe care niciodată nu le-aş fi putut folosi în vreo conversaţie. Mă distram mult cu el, dar de învăţat italiana, aşa cum se învaţă, am învăţat foarte puţin. In ceea ce mă priveşte, am reuşit doar să-l învăţ că se cuvenea să spună „usted"[17] în

[17] Formula de adresare „usted" (dumneavoastră) provine din contragerea expresiei „vuestra merced" (Înălţmea voastră, Luminăţia voastră) folosită cu mai multe secole în urmă. (n.t.)

loc de „vuestra merced". Curând a obosit de lecţiile astea unilaterale şi n-a mai insistat.

Limba pe care chiar am ajuns să o învăţ a fost cea a Marinei. Ca şi mâinile reci în nopţile de vară, expresiile sale pitoreşti, accentul său caracteristic, reprezentau conştiinţa externă că eram două persoane diferite, că prezentul nostru era convergenţa a două trecuturi venite de la mare distanţă, compuse, la vremea lor, din sedimentele mai multor oraşe în care amândouă ne trăiserăm tinereţea. Eu, ca să spun cinstit, nu ştiam aproape nimic despre Uruguay şi Argentina. Cum îmi zisese şi ea, vechile colonii nu erau punctul meu forte. N-aş fi ştiut să le arăt pe hartă şi eram incapabilă să recunosc diferitele varietăţi de sud-americani. Încă şi mai puţin ştiam despre cum se vorbea spaniola în ţinuturile acelea îndepărtate. Dragostea era dragoste şi ţâţele erau ţâţe, de acord, dar în rest aveam multe să ne învăţăm una pe cealaltă.

— Şi la asta cum îi spuneţi, mă? o întrebam eu arătându-i păsărica, mângâindu-i-o, când eram goale în pat, precum învăţătoarea şi eleva dintr-un roman uşuratic.

— Scoică[18], răspunse Marina.

Pe urmă ea mă întreba pe mine şi aşa am alcătuit un fel de dicţionar de sinonime, privat şi personal, *follar*, *joder*, *coger*, *garchar* (a fute, a mârli, a pârli, a ţi-o pune); *eres guapa*, *sos linda* (eşti frumoasă, eşti faină); *polla*, *pincha*, *pija*, *poronga* (pulă, ştoi, strapazan, ştromeleag); *falda*, *pollera* (fustă);

[18] *Concha*, în original, cu acelaşi dublu înţeles ca în română, scoică dar şi, în America latină, organul genital feminin. (n.r.)

correrse, acabar (a termina, a te slobozi); *tu quieres, vos queres* (tu vrei); Marina-Clara-Sofía.

Speram că pentru a spune clitoris să existe o altă formă mai frumoasă, clitoris e un cuvânt aşa de îngrozitor ca să denumească ceva atât de delicat, atât de fragil, clitoris, pare să aibă mai puţin legătură cu plăcerea, cât cu o boală. Dar nu, pe Río de la Plata se spunea tot aşa, clitoris. Ne distram mai ales parodiind pronunţiile respective în dialoguri absurde.

— *Jo creo que la shuvia fue una bejesa y no entiendo como vos tuvjhte ajco de algo tan lindo*, imitam eu. *Desme si no tengo rason, y dejpues ponete un dijquito bárbaro, che.* (Cred că ploaia a fost o frumuseţe şi nu înţeleg cum de ţi-a fost silă de ceva atât de frumos... Spune-mi de n-am dreptate şi pe urmă pune-ţi un disc grozav, mă.)

— *Que sí, hombre, que no se estraña. La he dicho a su madre de ustez que el Aletico Madriz ha eshtao perfeto*, replica Marina. *Ahí es nada, que le he vishto iorar ese penalti que nu vea.* (Da, dragă, să nu te miri că i-am spus maică-tii dumitale că a fost perfect cu Atletico Madrid... Asta nu-i nimic, dar l-am văzut plângând pentru acel penalti.)[19]

Până la urmă, sfârşeam vorbind o limbă intermediară, care nu era nici a ei nici a mea, contaminată de expresii italieneşti şi romane auzite zilnic, o limbă pe care doar noi o puteam înţelege.

Atât ne-am obişnuit cu acest limbaj intim încât atunci când am început să lucrez la galeria lui Rioja Pou, trebuia să mă gândesc mult înainte de a scrie fiecare cuvânt când redactam o scrisoare în spaniolă. Am făcut rost de postul acesta graţie

[19] Pronunţie tipică în ţări precum Argentina şi Uruguay (n.t.).

uneia dintre scrisorile de recomandare ale patroanei galeriei din Madrid, care mă prezenta unui catalan dedicat exclusiv difuzării artiştilor spanioli la Roma. Mi-a dat postul din milă, cu un salariu mizerabil, iar sarcinile mele presupuneau să-l ajut la corespondenţă şi să pregătesc cafeaua, să elaborez cataloagele şi să fac curăţenie în local. Cu toate că mă plătea foarte puţin, Rioja Pou, cel puţin, mi-a semnat un contract în regulă, ceea ce îmi va uşura situaţia în momentul în care voi cere rezidenţă. Pentru mine era o muncă ideală. Nu era departe de casă. Mă duceam pe jos, de două sau de trei ori pe săptămână, numai după-amiaza, după ce mâncam un fruct sau o salată. Şi aproape niciodată nu erau multe de făcut. Când mă întorceam acasă, o găseam pe Marina făcând mâncare, căci îi plăcea să gătească. Mâncam la masa din bucătărie, fără faţă de masă şi cu şerveţele din hârtie, în timp ce din pereţi se auzea râcâitul şobolanilor care săpau în ascunzătorile lor. Pe urmă ea îmi citea sau ascultam muzică în timp ce eu spălam vasele. Mi se spărgeau paharele doar gândindu-mă că în câteva minute vom fi în pat, regulându-ne.

De aceea, ieşeam rareori, iar viaţa noastră socială se limita aproape în întregime la vizitele Astrologului. Acesta, ca toate persoanele dezordonate, era foarte meticulos şi tipicar, aşa că s-a impus obiceiul de a veni să cineze cu noi miercurea.

Noi căutam bărbatul care să o iniţieze sexual pe Marina, dar fără grabă, astfel că am respins propunerile a doi reprezentanţi la FAO dintr-o ţară africană pe care nu mi-o amintesc, Burkina Faso, sau Tanzania, sau Senegal. Erau doi homosexuali negri, care semănau la fizic cu cei care alergă o

sută de metri plat la Olimpiade, veri între ei, care, crezând că eram surori, ne-au făgăduit că vor organiza o orgie de pomină pe teritoriu diplomatic. Prin intermediul FAO am cunoscut şi alte persoane, în general colegi de serviciu de-ai Marinei, în faţa cărora mă prezenta drept sora ei mai mică. Asta ne permitea să ne atingem în voie, în timpul unei cine sau al unei conversaţii. Gesturile noastre dădeau impresia că sunt inocente contacte frăţeşti, al căror adevărat sens îl cunoşteam numai noi, complice ale unei iubiri clandestine.

Cu niciuna dintre aceste persoane nu petreceam atât de bine cum petreceam cu Astrologul şi, în timpul acelor petreceri, nu doream decât să ne întoarcem acasă, să ne dezbrăcăm, să ne înlănţuim picioarele sub cearşafuri. Eu mă întindeam cu faţa pe coapsele ei, gura mea ghicea desenul chiloţilor săi sub ciorapi, mâinile mele strângeau proeminenţele şoldurilor sale şi picioarele ei calde se jucau cu păsărica mea; sau îmi apuca ea degetele şi se masturba cu ele. Cu toate că patul era mare, dormeam ghemuite pe-o singură latură. De multe ori, în miez de noapte, mă trezeam cu o senzaţie de deplină fericire, fără a fi hăituită de coşmaruri şi-i vedeam ochii, treziţi şi ei de curând în clar-obscurul luminii lunii şi a pieţei. Ajungea până la noi şopotul neîncetat al fântânii, hârâitul şobolanilor, liniştea oraşului adormit şi atunci, precum Franciscăi şi prietenei sale, ne era de-ajuns o uşoară mişcare pe bâjbâite pentru ca trupurile noastre să foşnească precum două ţesături de mătase care se freacă. Ne aşezam una peste alta, îmbrăţişate, căutând armonia prestabilită, înnoita minune de a şti că gura ei o săruta pe a mea, în timp ce picioarele ei se aflau la nivelul picioarelor

mele, măsura egalității noastre, măsura exactă, întinderea Clarei în oglindă și vecinătatea tuturor punctelor intermediare, umerii, sfârcurile peste sfârcuri, burta, genunchii, totul se îmbina acolo unde trebuia să se îmbine, se potrivea precum apa în apă, precum apa gurilor noastre unite și în fuziunea pubisului ei cu al meu, al păsăricii mele cu scoica ei, începea unirea mai adâncă, legătura mai fierbinte, în puterea nopții dorinței visului de dragoste, în timp ce ne mângâiam, ne atingeam, ne pipăiam, dosul urechii, perișorii de pe ceafă, semilunele omoplaților întinși și curbați și adâncitura lungă, delicată, ospitalieră a spatelui ei, linia mediană de la gât la fese, axul, canalul iubit al șirei spinării, sărit la fiecare dintre vertebre, insule pe o mare transparentă, odată ce limbile noastre se jucau ca și mâinile noastre, fericite ca și noi, indecente și curate ca și sexul nostru, și atunci nu se mai auzea altceva decât frecarea frenetică a perilor noștri zbârliți, pubisurile care se regulau, se strângeau și iar se strângeau pentru a face saltul care să le transporte dintr-un corp într-altul, care să le ardă, care să le prefacă în alte două guri sărutându-se, șoptindu-și vorbe de dragoste și părea imposibil să atingi astfel orgasmul, dar era adevărat, se apropia, se apropia, ne apropiam și eu ejaculam și tu sfârșeai, ejaculam amândouă, țipam, degetele picioarelor peste degetele picioarelor, burțile, sfârcurile, tu, eu, tu, eu, ejaculam, terminam, terminam, și totuși, totul părea că abia începe.

De nenumărate ori ne trezeam așa în puterea nopții și chiar de mai multe ori în aceeași noapte, pustiite de dorință, cu trupul obosit de cât ne-am iubit, dar fără să putem să ne controlăm. Și atunci

înţelegeam oboseala insurmontabilă a Franciscăi, care se secătuia de plăcere cu amanta ei.

Niciodată în viaţa mea nu mă bucurasem atâta, iar Marina, ea mi-a spus-o, nici atât. Presupun că fiecare femeie cunoaşte care sunt mijloacele care o duc mai bine spre plăcere. Este ceva la fel de personal ca şi temperamentul sau ca amprentele digitale. Noi aveam anumite feluri de a ejacula. Încercam orice fel de orgasme, prelungite şi rapide; vijelii constante şi în rafale; lungi încercuiri şi bruşte separări; înaintarea calmă a cuiva care escaladează un munte pe jos şi frenetica ascensiune a cuiva care se îneacă în apă şi se căzneşte să iasă la suprafaţă; cu limba pe echilibrul subtil al clitorisului, pe buzele subţiri ale vaginului, în interiorul lui, pe marginile şi în profunzimile intime ale anusului, pe sfârcuri; cu vârful arătătorului pe peretele din interiorul păsăricii, sau tot degetul, sau două, trei degete pe oricare parte a trupurilor noastre care ardeau, în interior, în afară, aproape, deasupra, înainte, în jurul lor. Jur că uneori ejaculam doar privindu-ne. Ne era de ajuns să o dorim ca să reuşim. Şi o făceam în autobuz, stând la coadă să plătim taxele, la cinema, în picioare în faţa statuilor din Campidoglio, în pat, la bucătărie, la duş, întrerupând somnul sau cina ca să răspundem chemării pasiunii noastre. Totul ne făcea să ne bucurăm.

Descoperisem că iubirea este, mai mult ca orice, o stare de alertă, receptivă; dispoziţia, uneori atentă şi involuntară, de a descoperi plăcerea în toate cutele existenţei; un al treilea ochi; o intuiţie şi o certitudine; o nouă sensibilitate, singura în stare să simtă autentica fericire.

Viaţa noastră părea că decurge excelent.

Dar eu, incorijibil superstiţioasă, fricoasă, cu spaima întipărită dintotdeauna în sufletul meu, contemplam calmul sigur al iubirii noastre, frumuseţea oraşului în care trăiam, orbitoarea înţelepciune a prietenului nostru Astrologul, armonia care domnea în casa noastră şi mă gândeam că erau prea multe daruri ale sorţii, prea frumoase, prea perfecte, prea apropiate pentru ca în viitor să nu trebuiască să dăm socoteală pentru ele.

Ştiam că parfumul paradisului durează numai până ce vine ploaia, că multe vieţi cer multe morţi, că iubirea noastră, din ziua de la piscină, din îndepărtatele vremuri ale primului Narcis, avea culoarea apelor limpezi, dar şi instabila lor fragilitate.

În librăria spaniolă din piaţa Navona, printre manualele de catehism, vieţile sfinţilor şi noutăţile frivole, am găsit o carte care scăpase atentei vigilenţe a bătrânelor evlavioase care serveau acolo. Se numea *Naraşi* şi cred că numele autoarei era aproximativ Lilian sau Vivian Darkbone sau Darkbloom sau Darkstone; niciodată nu voi putea să mi-l amintesc. Am citit-o aproape în întregime, sărind peste pagini, pe una din băncile din piaţă, sub Fântâna celor Patru Fluvii[20], lângă africanii care vindeau ochelari de soare, neciopliţii autori

[20] Fântâna celor patru fluvii (*Fontana dei Quattro Fiumi*) este opera lui Gianlorenzo Bernini, construită în 1651, în onoarea papei Inocent X. Este alegoria fluviilor importante de pe cele patru continente cunoscute în acea vreme: Nilul african, Gangele asiatic, Dunărea europeană şi Rio de la Plata american (n.r.).

de caricaturi necioplite şi peruanii care urlau cântece din Anzi.

Cartea trecea în revistă toate miturile asemănătoare celui al lui Narcis, produse de diverse culturi. Cea care ne-a plăcut cel mai mult a fost o legendă oscă[21] potrivit căreia o persoană trebuie să se întâlnească cu ea însăşi exact de două ori în viaţă şi că numai înţelepţii vor fi în stare *să se vadă* în aceste ocazii. De-i adevărată legenda, poate că nu trebuie să te caut la Montevideo, la Roma, la Buenos Aires, la Napoli sau la Madrid; poate că numele tău nu este Marina, Clara sau Sofia; poate că citeşti aceste rânduri şi vii la întâlnirea amânată.

Oricum, voi veni curând să te caut şi vom şti adevărul.

Uneori îmi imaginez, şi asta nu o spunea cartea, că există altă persoană, necunoscută, perfectă, mare cât o divinitate, unică, din care tu, eu şi cine mai e ca noi facem parte, suntem faţete provizorii, suntem simple apariţii, aproximări imperfecte. Ştiu că această idee are tot farmecul şi toată dezolarea speranţelor deşarte, dar mă las dusă de ea.

Imi amintesc că te-ai indignat când autoarea *Naraşilor* povestea părerile anumitor psihanalişti despre „cazul" nostru (pentru ei eram un Caz, aşa, cu majusculă, alături de cel al incestului fraţilor gemeni). Ai zis că, la urma urmelor, psihologii raţionează în cerc fiindcă explică narcisismul ca pe o formă de homosexualitate, iar homosexualitatea ca pe o formă de narcisism.

— Bine, am replicat eu, glumind fără delicateţe, tu erai homosexuală şi eu mă masturbam în

---

[21] Oscii, popor antic din sudul peninsulei italice, pe teritoriul actualei provincii Campania.(n.r.).

faţa oglinzilor. Adunându-ne, combinând trecutul nostru, obţinem viaţa unei singure persoane care explică totul.

— Nu explică nimic. Dragostea nu este o categorie pe care psihanaliştii să o poată înţelege.

Atunci ai aruncat cartea în coşul pentru hârtii şi niciodată n-am mai ţinut-o în mâini. Pe urmă, prin labirintul clădirilor baroce construite pe traseul medieval al străzilor, ne-am întors acasă pe jos, ţinându-ne de mână, în faţa suspiciunii unora şi a indiferenţei altora.

La puţin timp după ce-am intrat, ne-am iubit în picioare, la lumina zilei, scufundate în lumină precum în piscina primei noastre întâlniri, ascultând ecourile fântânii cu ţestoase, confirmându-ne, verificând contururile trupurilor noastre precum Narcis în oglinda apei, navigând în curentul care venea de la sexul tău la al meu, care traversa strâmtoarea îngustă a sânilor tăi, în care gura mea se vărsa în burta ta după matca dulce a gâtului tău, în vreme ce tu rămâneai în marginile îndepărtate ale spatelui meu, înconjurând malurile ca să te priveşti în mine, apărând pe mal de pe promontoriul buzelor tale umede şi găseai în răstoaca umerilor mei braţele braţelor mele, care erau şi ale tale, o cascadă tăcută, un pârâu care brăzda de jos în sus, de sus în jos, care curgea şi se revărsa între picioarele tale, un lac care devenea torent între degetele tale, un şuvoi limpede cu care să speli trecutul creştea, îmi inunda simţurile şi cu dirijam velele cele mai profunde ale păsăricii tale, ale păsăricii mele, desfăşurate în vânt, doream să te explorez ca şi cum m-aş fi botezat în tine, să te târăsc spre cele mai iuţi dintre dorinţele mele iuţi, să le fac să se întoarcă prin defileele regiunilor mele inghinale, dar tu

ridicai un delicat baraj ca să oprești cursul vertiginos al orgasmului meu și să ne bucurăm de el împreună, să-l filtrăm picătură cu picătură, contemplându-ne în el, pentru ca la urmă să mă duci până la vârtejul ultim, confluența finală, împărtășită și atunci luam calea spre oceanul mare, infinit, spre imensitatea Marina.

Aseară a plecat Baxí. Iar sunt singură și e mai bine așa.

Cred că nu se va întoarce, că a plecat pentru totdeauna, după puținele săptămâni în care am locuit împreună. Dragostea noastră n-a fost una adevărată, abia de-a fost o consolare, ca a animalelor care-și ling reciproc rănile. Prin inimile noastre separate treceau prea multe fantasme dureroase, mai ales a ta, Marina. Cum aș fi putut eu să-l iubesc pe Baxí după ce cunoscusem fericirea lângă tine? Nu, nu mai am nimic de dat, nici măcar disperarea.

Nici măcar nu știu de ce am acceptat compania lui.

Poate ca să încerc să înțeleg ce făcuse Santiago, de când m-am întors la Roma – după absurda mea călătorie la Río de la Plata în KLM –, mă duceam să-i privesc; pe toți, fără deosebire, deoarece încă nu știam că Baxí va fi printre ei.

O luam pe strada străjuită de arbori care mărginea zidurile orașului vechi, de la termele lui Caracalla la poarta din San Paolo. Mereu îmi plăcuse să conduc pe-acolo, în ciuda faptului că era un traseu mai lung, cu multe cotituri și curbe, dar abia acum descopeream clandestina și scandaloasa viață nocturnă de aici, figurile acelea exagerat de

obscene care se schimonoseau ca să se ofere celui mai bun licitant, abia ivindu-se între două maşini, ca liliecii care nu îndrăznesc să părăsească adăpostul nopţii, sau expunându-se fără nicio pudoare în mijlocul străzii.

Găseai de toate: curve, travestiţi, fătălăi; erau împărţiţi pe sectoare, pentru ca respectivii clienţi să ştie de unde să aleagă produsul. Dar eu întârziam numai în zona travestiţilor, necuviincioase creaturi mixte de perversiune şi suferinţă.

Trecuse deja un an şi jumătate fără Marina; era vară şi majoritatea lor nu purtau decât chiloţii, ciorapii cu portjartier şi pantofii cu tălpi groase; restul anatomiilor lor era descoperit, cururi vânjoase, picioare solide, ţâţe viguroase, le agitau în faţa trecătorilor cu o dezinvoltură pe care nici curvele cele mai curve de pe stradă nu cutezau s-o arate.

Eu nu-i interesam. Nu eram decât o babă, o femeie agasantă, ceea ce ei ar fi dorit să fie şi nu erau. De îndată ce farurile nu-i mai orbeau şi descopereau prezenţa mea, fugeau sau îşi băteau joc de mine, trimiţându-mi sărutări poznaşe.

Atunci parcam pe trotuarul din faţă, cu luminile stinse şi îi priveam ore întregi. Nu eram în stare să fac altceva de când Marina nu mai era cu mine, de când mă văzusem obligată să pun în practică pactul parafat de amândouă la Napoli.

Odată a sosit poliţia ca să-i pună pe fugă, cu patru sau cinci maşini de patrulă şi cu vacarmul sirenelor luminoase, cu o invazie menită a eradica pentru totdeauna de pe faţa pământului acel viciu şi strada a rămas pustie pentru câteva zile, dar pe urmă s-a întors un travestit, doi şi, în final, strada a fost din nou plină, s-au întors clienţii, bărbaţi de

toate clasele şi genurile, care-şi parcau maşinile mari sau mici, discutau tariful, alegeau candidatul potrivit legilor crude ale cererii şi ofertei, cum se spune la televizor, plecau cu prada şi pe urmă, în unele situaţii nu treceau nici zece minute, o aduceau înapoi în ambianţa sa de umbre şi copaci.

Şi travestiţii rămâneau acolo, noapte de noapte, cu aerul lor ambiguu, în mod fascinant pervers, sub influenţa cărora căzuse Santiago şi care acum redeşteptau în mine o curiozitate imposibil de identificat, poate datorită faptului că eu însămi, ca şi ei, aparţineam acelei categorii de oameni ce nu pot fi incluşi pur şi simplu în categoriile de bărbaţi şi femei, cu o ruptură în suflet care începea de la despicătura sexului, o rasă totodată orgolioasă şi chinuită de condiţia sa. Mă gândeam totodată, că traversasem cu Marina un hotar de unde nu mai era cale de întoarcere, incapabilă să mă dăruiesc unei femei fără a face inevitabile comparaţii; oricare alta, precum stewardesa de la KLM, confruntată cu Marina, era neînsemnată. În schimb, travestiţii nu se aflau nici de o parte, nici de cealaltă a acestui hotar; erau, ca să zic aşa, linia de demarcaţie, muchia de cuţit, momentul incert al zilei când nici nu e noapte şi nici nu s-a luminat încă. Dar nu-mi plăceau şi puteam doar să mă ţin la margine, să-i privesc de pe trotuarul de vis-à-vis. Majoritatea mi se păreau ridiculi, monştri disproporţionaţi, siamezi, zgripţuroaice, fiindcă nu-mi găsisem încă monstrul meu frumos, sirena mea, inorogul meu. Şi până la urmă am dat de el.

Nu-l vedeam prea des, căci era cel mai căutat de clienţi şi de cum îl lăsa o maşină îl lua alta. La început, din postul meu distant de observaţie, nu mi-a atras atenţia în mod particular. Totuşi, când

i-am cunoscut pe toţi, când am înţeles care dintre atitudinile şi sulemenelile lor corespundeau întâmplărilor zilei şi care făceau parte din temperamentele lor, am început să-l deosebesc dintre toţi ceilalţi, să-i aştept întoarcerile, să-i regret absenţele şi, poate, să-l doresc.

Arăta atât de bine încât nu-mi venea să cred că era bărbat. Avea un corp înalt şi slab şi mergea călcând cu ambele picioare pe aceeaşi linie imaginară, ca un manechin la o defilare. Dintre toţi, era singurul care etala o anume eleganţă în sumara lui vestimentaţie. Vreau să spun că cel puţin obişnuia să poarte chiloţi albi şi pantofi care nu erau nici vărgaţi, nici din lac şi nu părea să umble degluzat de carnaval. Nici măcar nu-şi vopsise părul în roşu sau blond; părul său negru, lung şi drept, îi cădea mătăsos pe spate până la mijloc. La gât, ca o actriţă din anii treizeci, purta uneori un batic din mătase albastră. Sub braţ strângea o poşetă minusculă, în care abia încăpeau cosmeticele, ţigările şi banii pe care îi câştigase. Atrăgea atenţia prin ţâţele lui delicate; nu şi le făcuse enorme, rotunde şi ţuguiate, ca oricare travestit, ci sobre, uşoare, cam imperfecte. Era generos: dacă-l solicitaseră mulţi clienţi, se depărta de stradă, fuma rezemat de cărămizile zidului, să poată lucra şi colegii săi. Pe urmă îşi retuşa buzele şi reapărea să se expună. Ţinându-se de un copac sau o maşină, îi făcea plăcere să se legene înainte şi înapoi cu o mişcare bruscă ce făcea să-i lucească părul ca în reclamele pentru şampon.

Avea privirea tristă şi nasul fin.

Examinându-l bine, totuşi, se observa un anume mister ce nu putea fi al unei simple femei, şi curvă de-ar fi fost. Şi nu era ceva fizic ce producea

această impresie, pentru că nu suferea, ca toţi ceilalţi, că au pulpe musculoase, ci de un vag, uşor accent masculin în fiecare din purtările sale. La urma urmelor, am descoperit că-mi amintea de fetele de la sărbătoarea din casa Emiliei. Asta îl caracteriza pe acest travestit şi-mi producea o tentaţie confuză: dădea senzaţia că este femeie, dar o femeie homosexuală, o lesbiană. E ca mine, îmi spuneam (ca tine, Marina, viaţa mea), nu ca ceilalţi, nu este imposibil să se fixeze asupra mea. Este o femeie, îmi repetam cu aproape divagând de la subiect, o avea puţă, dar este o femeie, o femeie cu puţă, care iubeşte femeile, nu e bărbat, ca Santiago, şi nici nu este femeie, nu-mi va stârni dorul de Marina.

Intr-o seară de octombrie, când începea să se simtă frigul şi travestiţii se acopereau cu pelerine sau paltoane de ocazie, cu totul nepotrivite şi ca loc şi ca ton, făcând loc maşinilor ce treceau pe acolo, unul dintre ei a traversat strada şi s-a îndreptat spre mine, foarte hotărât.

Ăsta chiar că era ţoapă. Nu ştia să meargă prea bine pe tocurile foarte înalte şi-i tremurau picioarele atletice. Purta un corset din piele neagră plin de franjuri şi curele. Imita mişcările unei coriste şi o făcea foarte prost. Bălăbănindu-se, s-a postat în dreptul parbrizului maşinii mele. Avea faţă de indian şi gură musculoasă. Se rujase exagerat, cel puţin un centimetru peste marginea buzelor, ceea ce, adăugat mărimii gurii sale, dădea impresia că buzele îi ocupau o bună jumătate din faţă. Avea părul roşu ca para focului, aproape portocaliu. Şi etala o burtă deloc senzuală.

— Ce vrei? mi-a strigat de la mică distanţă.

— Nimic, am răspuns.

— Zăăău... Mereu ne spionezi. N-oi fi de la poliţie?

În săptămâna anterioară fusese o razie şi era firesc ca travestiţii să fie bănuitori. Vorbea foarte prost italiana şi după înfăţişare era sud-american. Învăţasem să-i deosebesc.

— Nu, nu sunt poliţistă, am spus. Sunt o străină ca şi tine. Vorbeşti spaniola?

N-a părut să mă fi auzit. Şi chiar când l-am asigurat că sunt uruguaiană, a continuat să-mi facă reproşuri în italiană, cu îndărătnicie; poate pentru că era un ilegal şi se temea de deportare nu dorea să destăinuie că era străin.

Deodată, pe neaşteptate, ieşit cine ştie de unde, a apărut celălalt travestit, singurul care mă preocupa, adevăratul centru al observaţiilor mele şi a lungilor mele nopţi de veghe. În ziua aceea purta haine noi, sau cel puţin nu le văzusem înainte, toate de culoare teracot şi aproape deloc extravagante; o foarte scurtă minijupă, care nu-i acoperea nici jumătatea feselor, un sutien de dantelă şi un şal de voal pe care-l ţinea pe antebraţe. Trebuie că murea de frig.

— Las-o în pace, Rony, i-a zis travestitul meu colegului său. E prietena mea.

Văzându-l de aproape, inima mi-a tresărit tulburată, de parcă m-ar fi surprins în miezul unei acţiuni ilegale. Aceste bătăi de inimă au fost revelatoare; trupul îmi spunea că lucrurile nu erau aşa cum se încăpăţânase raţiunea mea până atunci să le vadă.

— De ce nu mi-ai spus-o înainte? a replicat numitul Rony; imediat, mi s-a adresat în spaniolă, încercând să se facă simpatic. Bună, scumpo! mi-a spus că era peruan şi şi-a aprins o ţigară foarte *extra*

– extra lungă, extra fină şi extra-extra delicată. Trebuie că se credea foarte şic. Nu toţi cei ce vin pe aici sunt atât de agreabili ca tine, a adăugat.

Pe urmă a continuat cu linguşirile. Dacă e ceva care mă indispune, apoi sunt tocmai laudele persoanelor care nu mă interesează.

O maşină s-a oprit lângă noi şi a claxonat.

— *Chercas a mi, bello*? Rony, cochet, amestecând prost limbile, îi zâmbea şoferului maşinii, şi-şi arăta interogativ pieptul, doar-doar l-o păcăli.

Individul din maşină a negat cu degetul, înspăimântat, şi a arătat că-l chema pe celălalt travestit. Pe *al meu*. Dar eu n-aveam să-l las să plece ca prima oară, acum că-l aveam aproape.

— Aşteaptă! i-am zis. Şi eu te pot plăti.

Nu prea aveam mălai, dar eram dispusă să-l cheltui cu el. Nu doream să mai continui să-l privesc, doar să-l privesc, dindărătul geamurilor maşinii. Acum doream să-i cunosc mirosul pielii, textura părului, scula, ţâţele.

— Ce vrei de la mine? a întrebat. Ce-am putea face tu şi cu mine? a accentuat „tu", ca şi cum mi-ar fi revenit întreaga vinovăţie a unei posibile incompatibilităţi.

Individul din maşină a claxonat din nou.

— Nu ştiu, am răspuns. Încă nu ştiu.

— Îmi place sinceritatea ta, a râs, poate ca să-şi poată scutura părul, cum îl văzusem făcând de zeci de ori. Vom vedea de ce eşti în stare.

I-a făcut individului din maşină un semn să plece. Rony a prins ocazia şi a încercat să-l prindă pe clientul disprețuit de colegul său. Dar acesta a plecat în goana mare, făcând să scrâşnească cauciucurile pe asfalt.

— Haa... ce mai fâţâit de căcat, frate, a exclamat Rony, du-te-n pizda mă-tii!

— Cât timp crezi că mă vei putea întreţine? m-a întrebat travestitul meu.

— Toată noaptea, am răspuns eu. Dacă poţi.

— Dacă poţi tu, a zis el. Te va costa scump.

— Banii nu sunt o problemă.

— Hei! Nu mă lăsaţi pe dinafară.

Peruanul se întorsese lângă noi şi credea, poate, că eu eram vreo milionară extravagantă cu o grămadă de mălai de cheltuit, aşa că îmi propunea să discutăm sau să mă confesez sau să plâng pe umărul cuiva. Adică: mirosea bani câştigaţi uşor. Celălalt aştepta să vadă dacă sfârşeam prin a-l accepta pe Rony, fără să priceapă foarte bine discuţia noastră în spaniolă.

— Nu pierde marfa asta, drăguţo, a zis peruanul masându-şi pulpele grase. E cea mai solicitată din Roma.

— Nu mi-a făcut impresia asta, am spus. Şi nici tipului din maşina aia.

— Negustoria este tare grea. Hopa..., frate. Tare grea, a replicat, reparând lipsa vocabularului cu zgomote şi onomatopee. Iar acum, pleosc, au venit prea mulţi ruşi, polonezi, albanezi, iugoslavi. E prea mare concurenţă, amice, cumetre. Mi-a atins faţa; o mână rece, neprietenoasă, a cărei atingere m-a umplut de nelinişte. Cui îi spunea el frate, asta nu se poate şti. Poate că lui însuşi. Nu te mint, dulceaţă, a continuat, aruncând în mod delicat fumul ţigaretei lui. Până să se umple de ruşi eu eram cea mai solicitată de pe stradă.

— O fi adevărat că ai mare valoare pe-aici, am murmurat, aplecându-mă înainte să scap de pipăielile lui.

— Hopa, ce a naibii eşti, şi-a deschis gura imensă şi a scos un hohot fals. Nu ştiu dacă mă insulta sau mă linguşea iar; era totuna.

Eu doream ca celălalt travestit să nu se limiteze doar să observe şi să intervină, să scăpăm de Rony. Peruanul a insistat; a propus un tarif; l-a scăzut; m-a îmbiat, a făcut trei „ultime" oferte; m-a rugat, a spus că soţia lui (da, *soţia lui*) era bolnavă şi trebuia neapărat să o ajute.

— Destul! i-am zis. Lasă-ne în pace. *Valea.*

— Dar...

— Cară-te de-aici, Rony, a intervenit până la urmă celălalt în italiană. Nu-i seara ta.

Am văzut cum pleca Rony, cu ciudă, murmurând insulte şi onomatopee de neînţeles.

— Urcă, i-am zis celuilalt travestit.

El a ocolit maşina, iar eu i-am deschis. In loc să se aşeze alături de mine, s-a pus pe locul din spate, poate ca să se observe deosebirile ce existau între mine şi restul clienţilor săi. Când s-a urcat i-am simţit parfumul. Armani. Acelaşi pe care-l foloseam eu şi Marina. Ciorapii de nailon care îi acopereau picioarele, atingându-se între ei, au produs acel fru-fru care mi-a amintit de ea, care m-a excitat. Am pornit maşina şi am plecat de acolo. Nu ştiam încotro s-o iau. Am trecut de piramidă şi pe Via Marmorata, în faţa zidurilor cimitirului protestant, m-am gândit la numele lui Keats. (Şi din nou la tine, Marina.) Fără să-mi dau seama, conduceam spre casă.

— Unde te duc... în astfel de cazuri? am întrebat.

— In vreun loc întunecat unde să parcheze maşina. Dar acum mergem acasă la tine, a spus el,

ghicindu-mi gândurile. A aprins o ţigară şi în fum se împrăştia parfumul.

— Cum te cheamă? doream să-i aud vocea, de care n-avusesem cum să-mi dau seama înainte.

— Spune-mi Baxí; l-a pronunţat în portugheză: Bashí.

— Ce nume ciudat!

— Nu e un nume.

Avea o voce gravă, dar feminină, fără falsete. În oglinda retrovizoare i-am întâlnit privirea pironită asupra mea. Mă simţeam agitată. Ochii lui, în lumina farurilor ce se succedau, erau când ca mierea, când negri, când ca mierea, când negri. El n-a întrebat de numele meu.

— Şi eu mă numesc Marina, am zis, cerşindu-i atenţia.

(Da, Marina, am zis că eram uruguaiană, că eu eram Marina.)

— Drăguţ nume, a comentat el, iar eu i-am mulţumit pentru minima lui amabilitate, aşa cum înainte dispreţuisem necuviincioasele linguşiri ale lui Rony.

Ajungând la fluviu, am văzut luna reflectându-se în apele lui.

— Eşti bărbat? i-am trântit-o eu pe nepregătite.

— În ce sens mă întrebi?

— Vreau să zic... te-ai operat?

— Ah, la asta te referi, a zâmbit. Nu. N-am făcut-o. Sunt întreg.

L-am căutat iar în oglinda retrovizoare. Acolo am dat de privirea lui tristă şi fermă, transmiţându-mi un mesaj pe care nu eram în stare să-l descifrez. Mi-era imposibil să nu-l privesc ori de câte ori puteam.

— De ce m-ai salvat de Rony? l-am întrebat.

— Şi tu de ce vii să ne pândeşti? a răspuns întrebând.

— Am crezut că nici nu mai văzut până în seara asta.

— Sigur că te-am văzut! a exclamat. Stai ore întregi în maşină, examinându-ne ca pe nişte ciudăţenii.

— Vin doar să te văd pe tine, i-am mărturisit. Îmi placi.

— Nu te înţeleg.

— Sunt homosexuală.

(Era prima dată că i-o spuneam cuiva care nu erai tu, Marina, prima dată când o spuneam cu glas tare.)

— Pentru mine ar fi măgulitor ca o lesbiană să mă găsească atrăgătoare, a răspuns pe ton glumeţ. M-ai face să mă simt cu adevărat femeie. Dar tu nu eşti lesbiană.

— De ce spui asta?

— Dacă ai fi, nu m-ai căuta pe mine, a lăsat geamul să arunce ţigara şi l-a închis la loc.

— Vin alte femei după tine? Eu nu văzusem niciuna de când îmi petreceam nopţile studiindu-i pe travestiţi.

— Foarte puţine, a spus. Dar desigur, vin.

— Ce perverse! nu m-am putut eu abţine să nu exclam. Presupun că toate s-ar simţi ca mine, străine de asta, imaginându-şi că o fac de distracţie sau din curiozitate, fără a se simţi cu adevărat atinse de experienţă, ca şi cum ar coborî în sferele inferioare să realizeze o investigaţie sociologică sau turistică. Dar recurgeau la travestiţi. Ca şi mine. Ţi-e frig? l-am întrebat în cele din urmă.

— Nu.

Mi-a pus amândouă mâinile pe ceafă, fără să mă mângâie. Am părăsit Tibrul şi am pătruns pe străzile ghetoului. Am reuşit să parchez nu foarte departe de casă. In continuare locuiam în apartamentul închiriat pe care-l plăteam cu Marina.

Nu era târziu, dar era joi şi străzile păreau pustii, acoperite de pâclă. In liniştea nopţii, tocurile lui Baxi răsunau pe imensele dale ale palatului Matteï. I-am dat paltonul meu să se acopere. Şi l-a pus pe umeri. Am rămas în urmă să-l văd din spate învăluit în ceaţă ca într-un vis: mergea cu braţele încrucişate să se apere de frig şi cu capul în jos, de parcă l-aş fi obligat să facă ceva ce, în fond, nu-şi dorea. Când am trecut prin faţa fântânii a exclamat cu anume afectare:

— Mă încântă ţestoasele astea!

Am băgat cheia în uşă. Înainte de a deschide, i-am poruncit:

— Să nu faci zgomot acum.

— Vrei să spui să nu vorbesc? Ţi-e ruşine de mine.

Era adevărat şi m-am ruşinat de ruşinea mea; ordinul meu fusese involuntar, aproape un reflex. Pentru o clipă, mi-am închipuit ce-ar zice Santiago dacă m-ar vedea intrând în apartamentul nostru din Madrid cu un travestit, uite ce ţi-am adus, iubitule, o jucărie din cele care-ţi plac ţie atât de mult. Dar nu doream să mă gândesc la el; aş vrea să-l uit pentru totdeauna.

Am urcat scara alene. M-am ţinut în spatele lui Baxi, privind desenul pulpelor sale care, nici văzute de aproape nu-l trădau. Numai atunci am observat că purta pantofi maro cu toc înalt. S-a oprit pe palier şi m-a pironit cu privirea. M-am uitat la el, stânjenită. Pe urmă i-am evitat privirea

şi am mers mai departe. M-a urmat, la câteva trepte distanţă. Brusc i-am simţit mâna pe fundul meu. Ca atunci când îmi atinsese ceafa în maşină, nu era un gest senzual, ci aşa ca o palmă prietenoasă sau un punct de sprijin ca să prevină o cădere. I-am mângâiat mâna şi el mi-a strâns degetele afectuos.

— Ai un fund foarte drăguţ, a şoptit. Multe dintre prietenele mele te-ar invidia.

— Dar nu tu, am spus eu, evitând să şoptesc, ca să-i dovedesc că luptam împotriva propriei mele ruşini.

— Nu mă pot plânge.

Am trecut prin faţa uşii Astrologului. E multă vreme de când nu l-am mai văzut; a plecat în Israel să studieze nu ştiu ce chestie din Biblie. Am intrat în casă. Am aprins lumina.

A fost suficient să-l văd în salonul unde petrecusem atâtea ore cu Marina, sub splendoarea clară a candelabrului, şocant, necunoscut, îmbrăcat ca o curvă, dispus la orice, numai să-l plătesc, că m-am căit că-l hărţuisem atâta. (Am înţeles că niciodată nu l-aş putea iubi, că niciodată n-aş mai putea iubi pe altcineva decât pe tine, Marina, căci puterea mea de-a iubi am pierdut-o odată cu tine.) Era cât pe-aici să-i spun să plece. Să-i dau un pumn de bani şi să-i cer scuze, m-am înşelat, întoarce-te pe strada ta, nu te voi mai deranja. (Marina, m-am gândit, ce fac?, Marina...) Am stins lumina, şi am rămas ascunşi în claritatea palidă a lunii care se înălţa pe cer ca să intre pe fereastră prin pâclă.

Aşa, în penumbră, lucrurile reveneau la locurile lor, reflectau neagra confuzie a sufletului meu, mă întorceau la acel soi de singurătate împărtăşită,

în care dorinţa nesăţioasă era faţa fizică a părăsirii mele şi a nostalgiei mele.

— Eşti italiancă? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că începeam să-l tratez de parc-ar fi fost femeie, ca şi cum ar fi fost ceea ce-mi lipsea mie. I-am scos paltonul.

— Nu, mi-a spus în timp ce se trântea pe sofa. Sunt braziliancă.

Minţea, sigur că minţea. Eu l-am crezut orbeşte, dar peste câteva zile mi-a destăinuit că pretindea că vine din Brazilia fiindcă pe italieni îi înnebunea „accentul" tropical, cu toate că era mai roman decât Colisseul şi decât Iuliu Cezar. Aceea a fost prima din lungul lui şir de minciuni.

Am rămas în picioare, fără să ştiu ce să fac. Ochii mi se obişnuiau treptat cu întunericul.

— Ce vrei de la mine? mi-a trântit-o el pe neaşteptate.

I-am ghicit privirea tristă în spatele întrebării. Eram pe punctul de a-i mărturisi că-l doream pentru că era o femeie, dar încă aveam speranţa că o să i se scoale şi-o să se fută cu mine. In loc de asta, i-am zis:

— Vrei ceva de băut?

Înainte ca el să-mi răspundă, m-am dus după două pahare şi o sticlă de whisky. Le-am aşezat pe măsuţă, sub nasul lui. Sta aşezat cu picioarele încrucişate şi-şi lăsase şalul şi gentuţa la o parte. Am turnat cu mâini tremurătoare.

— Bei cu gheaţă?

A luat paharul fără să-mi dea atenţie. Sticla a vibrat o clipă lovindu-se de unghiile lui lungi vopsite în roşu.

— Aşează-te lângă mine, a şoptit.

M-am supus.

— Nu te teme, a continuat, luând o sorbitură scurtă şi lăsând iar paharul jos, pătat de semiluna roşie a gurii sale. Nu trebuie să-ţi fie teamă de lucrurile care te excită. Niciodată.

Am bănuit că o fi zis fraza asta de sute de ori, dar mi-a plăcut să o aud. S-a întors spre mine şi şi-a pus gura mică pe a mea. (Nu era un sărut cum ar fi putut fi cel al tipului din avion; nu, acesta ţi-ar fi plăcut Marina.) Am trecut cu limba pe gura lui Baxi să simt gustul creionului său de buze (gustul tău), ceea ce un sărut de bărbat niciodată n-ar putea să-mi dea, în afară de un bărbat ca el.

— Povesteşte-mi ce lucruri te excită, a zis el. Vreau să te fac să te bucuri.

— Oh! ştii? n-aş putea să spun. Niciodată n-am fost cu o femeie ca tine.

— Hai, Marina, spune mi tot, a început să-mi descheie, unul câte unul, nasturii bluzei.

— Mă excită că mă atingi..., că-mi spui Marina...

— Eşti frumoasă, Marina, a zâmbit, desfacându-mi acum sutienul. Să nu crezi că nu ştiu să recunosc o femeie frumoasă, continua să mintă.

— Mă exciţi tu.

— Da, Marina, da.

S-a aplecat spre mine, sărutându-mi gâtul, urechea, comisura buzelor, promiţându-mi un sărut deplin care nu venea fiindcă se depărta de fiecare dată când îmi atingea gura. Mi-a descheiat copcile de la fustă şi i-au zornăit brăţările de pe mână. Apoi mi-a scos toate hainele, şi dresul, şi pantofii. Am rămas goală în faţa lui, ca un animal lipsit de apărare. (M-am ruşinat de mizeria trupului

meu, iubirea mea, comparându-l mental cu cel al lui Baxí, care avea totul.)

— Marina, a zis.

I-am mângâiat părul lung şi negru. Mă obişnuisem cu părul scurt al Marinei, cu propriul meu păr scurt şi mi-a produs o plăcere vie să-mi vâr mâinile în pletele acelea delicate, interminabile; le-am mângâiat o dată şi încă o dată, de la frunte şi până la brâu, pierzându-mă în ele ca în curentul unui fluviu, ca în curentul timpului. Am închis ochii ca să mă las inundată de parfumul lui fără a fi împiedicată de vedere.

— Marina, a zis unul dintre cei doi.

— Marina, a repetat celălalt.

— Mă excită că te atingi tu, am zis eu.

Mi-a sărutat pleoapele închise şi l-am auzit depărtându-se. Am deschis ochii.

S-a rezemat de braţele fotoliului, în faţa mea. Şi-a descheiat sutienul şi mi-a arătat ţâţele, minunate, cu nişe sfârcuri tari şi ţuguiate, înconjurate de un cerc perfect simetric. Şi-a întins picioarele şi mi-a cuprins mijlocul cu ele. Mi-am trecut buricul degetelor pe suprafaţa întinsă, strălucitoare, vaporoasă a ciorapilor săi de nailon, care contrastau cu duritatea pielii pantofilor săi, cu bombeul şi cu tocul. Baxí şi-a frecat picioarele cu mâna stângă, în sus şi-n jos, de parcă ar fi urmărit-o pe-a mea, în timp ce mâna dreaptă apăsa, se învârtea, modela forma sânilor săi, era mândru de ei, îi admira la fel ca şi mine şi braţăle se ciocneau, sunau fără un ritm anume, sunau precum clopotele neobosite.

Am văzut talpa pantofului său acoperită de mizeria străzii, dar nu mi-a păsat; am rezemat-o de păsărica mea şi el, ca, Baxí, a strâns, ştia că-mi plăcea să-i ţin piciorul încălţat pe păsărica mea, să

i-l frec, să simt că sexul meu se muia şi în umezeala lui se amesteca praful străzii, pişatul câinilor, frunzele uscate, ţigările stinse, iar celălalt picior al lui, ciorapul vaporos, îmi mângâia mijlocul, mă călca pe-o parte şi totul se vedea aşa, pe fragmente, unghiile mâinilor, roşii, pe sfârcuri, strălucirea ciorapilor, minijupa, sub care se ţinea ascuns ceva întunecat, cutremurător, tulburătoarea bănuială că o femeie atât de frumoasă ca Baxi (uită-te la picioarele ei, dragă, la sânii ei) mai poseda ceva ce o simplă femeie n-avea (nici tu, nici eu nu eram ca ea), talpa s-a apăsat şi mai tare pe păsărica mea, ea avea o sculă acolo dedesubt şi atunci n-am rezistat, i-am luat piciorul, l-am depărtat de sexul meu, am strâns burta, dar nu ca să termin contactul, ci să-l intensific, să-mi bag tocul lui în păsărică, în vreme ce el îmi zicea îţi place, Marina, aşa te vreau, excitată, şi tocul putea fi scula lui care-mi era refuzată, mâna lui care-şi ridica un sân pentru a şi-l duce la buze şi a-l săruta, mâna mea care-l imita, care mă transforma în reflexul său, tocul, tocul în păsărica mea, acum talpa pe clitoris, părul negru revărsându-i-se pe umeri şi am închis ochii (parfumul tău, Marina, conturul pantofilor tăi în degetele mele şi pantofii tăi în scoica mea), mirosul tău, Baxi. Ce ai acolo, sub minijupă? promite-mi că mi-o vei da după aceea. Da, Marina, îţi promit, îţi voi da scula mea de femeie, dar acum înfige-ţi tocul meu, mergi până la capăt, ejaculează, ejaculează, aşa, Marina, aşa, şi am dorit ca Marina să fie aici, să vadă cum o aminteam mereu, inclusiv când ejaculam pe piciorul unui travestit, ejaculam cu lungi scuturături, cu spasme, muindu-mă, împrăştiindu-mă în şuvoaie cum m-a învăţat ea, dar pe el, rugându-l

să simtă măcar o parte din plăcerea mea, Baxi, ochii tăi triști, pantofii tăi murdari.

— Vino aici, a zis.

M-a apucat de ceafă și m-a tras spre el. I-am sărutat sânii, burta, mușchii ușor marcați ai abdomenului său, i-am scos minijupa. A fost ușor. Doar a trebuit să trag pentru ca guma să cedeze. Și am văzut un portjartier și niște chiloți foarte mari, meniți să conțină ceea ce trebuia ascuns la un bărbat ca el, și care totuși era acolo, palpitând, un penis, un penis care a țâșnit în sus de cum i-am scos chiloții, penisul ei, nu-i era cu totul tare, îi atârna până pe marginea ciorapilor, dar nu era nici moale, căzut, erau speranțe, eu trebuia să-l excit, sărutându-i-l.

Lasă-mă, i-am zis, lasă-mă să încerc, și i-am supt-o, vârful, laturile, mi-am trecut limba pe ea, i-am strâns testiculele în palma mâinii ca să le încălzesc, cum vrei să te numesc, Baxi? Spune-mi Baxi, Marina. Vezi, Baxi? te exciți, puțin câte puțin, deja o ai mai tare, acum îi vorbeam eu jumătate în spaniolă, jumătate în italiană, îți place, Baxi, ești femeie, ești lesbiană, ori nu vezi cum se excită scula ta? Sunt ca tine, Marina, nu suntem nimic, nici una, nici alta, mai suge-mi-o, mușcă-mi-o, pe tine nu te cheamă Marina, o știu și nici pe mine nu mă cheamă Baxi, dar îmi place să-ți mângâi ceafa ta zbârlită, părul tău scurt. Și mie îmi place al tău, Baxi, lung, negru. Nu vorbi, Marina, suge-mi-o. Vreau să ejaculezi. N-o să ejaculez în gura ta, stai. A luat geanta, micuța geantă de culoare caramel și a scos un prezervativ. Niciodată n-am crezut că-l voi folosi eu, a zâmbit, le am ca să le pun clienților, și și l-a pus și mi-a strâns șoldurile, m-a urcat pe scula lui excitată și l-am simțit în mine (tu niciodată n-ai

fi putut, iubito), umplându-mă, privindu-mă de pe sofa, cu umbra pleoapelor machiate, sprâncenele epilate şi mi-a dispărut din faţa ochilor scula, dar o aveam eu, înăuntru, era corpul unei femei sub mine, o femeie care mă penetra, îţi place, Baxí? Îmi placi, Marina, îmi plac sânii tăi. Ai ochii trişti. Şi tu, Marina, dar eşti fierbinte, şi ne-am luat de mână, am urcat şi coborât pe el, lovindu-mă de pubisul lui între picioare, îmi place parfumul tău, Baxí. Este şi al tău, Marina, l-am simţit. Lasă-mă să te îmbrăţişez, încă nu o facusem şi îmbrăţişarea lui era atât de diferită de cea a Marinei, am simţit-o imediat, pielea lui, carnea lui mai tare, la fel de tare ca şi penisul lui în mine. Simţi izvorul, Baxí? Simt zgomotul apei, Marina. Vezi lumina lunii, Baxí? Văd chipul tău, Marina. Afară e ceaţă, Baxí. O ştiu, Marina, dar mişcă-te mai mult, nu mă lăsa în drum. Nu, Baxí, aşa, gândeşte că sunt un bărbat, dacă-ţi place. Nu, eşti frumoasă ca femeie. Tu eşti şi mai femeie, Baxí, mă vrăjeşti, mă exciţi, ai nişte ţâţe perfecte. Aşteaptă, Marina, întoarce-te şi m-a depărtat, m-a dirijat, m-a coborât de pe trupul său şi penisul a reapărut la vedere, era adevărat (o ştiam deja, iubire, dar ne plăcea, avea un penis), m-a pus în patru labe, mi-a sărutat anusul, foarte delicat, în timp ce-şi ţinea sexul în mână, mângâindu-l, a străbătut cu limba marginile abisului în care Santiago mă umilise de două ori, dar el nu o făcea, nu mă umilea, mă muia, mă pregătea pentru scula lui, băga limba un pic, pe urmă muia din nou, să-mi străbată marginile, m-am deschis. Îţi place, Marina. Cu tine da, Baxí, intră, vreau să ejaculezi, dar a continuat să mă sărute, umezindu-mă (cum o făceai tu, care reuşeai să mă inunzi de plăcere,

introducându-mi o căldură plăcută până în măruntaie), şi atunci Baxí mi-a apucat păsărica, apăsând-o cu toate degetele odată, agitându-şi braţările şi m-a tras spre el şi m-a penetrat, mi-a băgat-o, încet, aşteptând ca anusul să mi se deschidă pe măsură ce intra în mine, fără a-mi face rău, nu mă doare, Baxí, continuă, nu te opri, şi scula lui se mărea în rectul meu, puteam să o simt, îi plăcea, îţi place, Baxí. Îmi placi, Marina, în timp ce mi-o băga toată, până unde nimeni nu ajunsese niciodată, nici Santiago (nici tu, iubita mea), o să ejaculez, Baxí, îmi place, mi-a scuturat mijlocul, fesele mi se loveau de muşchii lui şi puteam să simt bretelele portjartierului, marginea de dantelă a ciorapilor săi pe pielea mea, limita dintre carnea înfierbântată şi mătasea diafană, strânge-mă mai tare de păsărică, Baxí, în timp ce eu îţi caut picioarele, am îngenuncheat aşezată pe scula ta, am pipăit forma pantofilor tăi, a ţâţelor tale, a părului tău lung şi negru. Şi tu lasă-mă să-ţi sărut gâtul, părul tău scurt, vreau să-mi dau drumul, Marina, păsărica ta. Anunţă-mă, Baxí, suntem una, să ejaculăm împreună. Da, Marina, acum, acum trebuie să ejaculezi, acum. Acum, Baxí.

Nu e nevoie să-ţi povestesc lucrurile acestea, Marina, tu le ştii, cu toate că nu ai fost aici. Nu e nevoie să-ţi povestesc cum Baxí a rămas aici până ieri seară. Nu-l iubeam, era foarte diferit de tine, dar a umplut pentru câteva zile singurătatea mea cu amintirea plăcerii tale, mi-a dat ocazia de-a pleca în întâmpinarea ta.

l-am iubit, e adevărat, într-un anume fel l-am iubit. Îl duceam să lucreze, dar plecam imediat, nu rămâneam să văd câți clienți îl solicitau. Eram geloasă, Marina, cum n-am fost pe tine, care ai fost unica mea iubire. Pe urmă treceam să-l iau aproape în zori și el dormea aproape toată ziua, era obosit, murdar, supsese zeci de sule, mulți i-o trăseseră în cur, dar înainte de a ieși, după ce îi pregătisem cina și el se machiase cu cosmeticele tale și se îmbrăcase cu hainele tale, era arătos, încă imaculat, mă lăsa să mă masturbez privindu-l sau mă sodomiza lent sau mi-o trăgea cu pantofii tăi cu toc. Pe urmă îmi lua banii, ca și cum apartamentul, apartamentul nostru, Marina, ar fi o pensiune pentru travestiți, o pensiune pe invers, unde mânca, dormea și pe deasupra era plătit. Iar eu trebuia să conduc până la strada din jurul zidurilor, să-l las printre bărbații care nu vor ști niciodată să vadă intensitatea privirii lui triste, care nu se vor excita cu talpa pantofilor lui murdari, care vor merge cu el cum facea Santiago, care îl preferau pe bărbatul Baxí sau pe femeia Baxí, dar nu pe Baxí întreg și unic. Niciodată n-a mai fost ca-n prima noapte cu el, ne vedeam ziua și dorința mea murea odată cu lumina, cu toate că închisesem obloanele, cu toate că trăsesem perdelele, soarele era acolo, era suficientă prezența invizibilă a soarelui bărbat, să înțeleg că Baxí nu era o femeie ca tine și ca mine, să-l văd ca pe un monstru, ca pe o harpie, și nu ca pe sirena pe care doar luna îmi îngăduia s-o văd, luna femeie la lumina căreia tu și cu mine ne iubeam de atâtea ori, luna din cer și din apele oglinzii.

De Baxí îmi era milă, tu știi, Marina, nici nu-i nevoie să-ți povestesc asta, nu este grimasă pe care s-o fac eu și pe care să nu o fi facut și tu, nu

există vreun sentiment de-al meu care să nu-ţi aparţină, şi ţie ţi-ar fi fost milă, părinţii lui Baxi doreau o fetiţă, aveau deja trei băieţi şi atunci l-au crescut ca şi cum s-ar fi născut fată, asta spunea el, dracu' ştie dacă nu era altă braşoavă de-a lui, zicea că-i lăsau părul să crească, că-i pieptănau părul negru, îi puneau haine de fată, îl strigau cu nume de fată, mulţi ani l-au crescut aşa, spunea el, mulţi ani au reuşit să-l ascundă, până ce l-a descoperit unul dintre fraţii lui şi lui nu-i venea să creadă, cum să creadă?, el era fată, de aceea nu i se vedeau pe corp semnele unui fost bărbat, Marina, aşa era Baxi, fusese mereu o femeie, chiar dacă povestea asta ar fi minciună, şi se ştia diferită, nu dorea să se opereze, nu ştia pe cine să iubească şi ochii săi trişti nu se puteau întâlni în oglindă cum se întâlneau ai noştri, nu putea fi nimeni ca el, aşa cum eram egale noi două; eu îi îngăduiam totul, Marina, şi nu mă dispreţuia, dar nici el nu mă iubea, îmi lua banii, mă obliga să-l duc să lucreze, la cumpărături, la el acasă, o chichineaţă în care trăia cu Rony, ca să-şi ia câteva lucruri şi pe urmă îmi da hainele la spălat, aceleaşi haine pentru care cineva îi plătise ca să le păteze cu spermă, nu ignoram puterea nedesluşită pe care o exercita asupra mea, dacă-mi vorbea era doar să mă mintă sau să mă duc să i iau ţigări, dar nu era rău, Marina, se credea incapabil să simtă şi făcea totul să confirme asta, sărăcuţul, banii mei erau pentru el simbolul faptului că iubirea noastră nu va fi niciodată o dragoste autentică, un contract, doar o consolare reciprocă şi, în felul său, a încercat să mă facă fericită în acele câteva săptămâni, a încercat să mă facă să depăşesc absenţa ta, nu a acceptat să mă lase însărcinată, eu doream să fie el tatăl fetiţei noastre, Marina, să fie

el cel care să mi-o dea înapoi pe Laura, pe Clara, dar el n-a vrut, Marina, a refuzat, şi dacă se naşte un băiat?, zicea, îl vei creşte cum m-au crescut pe mine?, s-a opus categoric, poate numai fiindcă nu era în stare să ejaculeze în păsărica mea, nu-mi dorea decât curul şi acum este din nou iarnă şi Roma fără tine mi se pare aceeaşi, îmi este greu să văd frumuseţea fără dragostea ta, am încercat în Montevideo al tău, în Buenos Aires al tău, erau atât de ostile, atât de străine, ca şi Madridul, amândouă plecasem în căutarea unui oraş şi numai Roma ne-a aparţinut, ne va aparţine mereu, de aceea m-am întors, aici se află fantasmele şi amintirea mea, este atât de frig şi-mi amintesc iarna când te-am pierdut; Baxí a plecat acum, mi s-a terminat mălaiul şi m-a lăsat, aseară, n-a trebuit să-l duc pe strada zidurilor, nici în chichineaţa lui, nu va mai veni niciodată să mă sodomizeze cu puţa, chiar puţa aceea care mă tulbura atâta şi pe care el şi-o acoperea mereu cu un prezervativ, de ce o faci, Baxí?, l-am întrebat într-o zi, îţi este teamă?, nu vreau să te molipsesc, a răspuns, am rămas surprinsă, cu gura căscată, am plâns, am înţeles tristeţea din privirea lui, era semnul morţii iminente, trebuia să-i ling şi rana asta, să plec în căutarea ta, şi atunci nu i-am mâncat excrementele (nu, iubito, doar pe ale tale), am făcut ceva mai bun, i-am ridicat fusta, fusta de femeie, să-i caut puţa de bărbat, de condamnat la moarte, i-am mângâiat-o, i-am supt-o şi am muşcat-o până am făcut-o să sângereze, eşti nebună, Marina, îmi spunea el, dar nu, nu eram nebună, n-am încetat să i-o sug şi să-i simt gustul dulce al sângelui său ciumat până când a ejaculat în gura mea şi i-am mâncat toată sperma, până la ultima picătură, cea mai bună cale de-a merge în

căutarea ta, Marina, oriunde ai fi, să simt iar căldura îmbrăţişării tale şi nu doar să mă bucur de aceste amintiri, ci să recuperez fericirea de-a trăi lângă tine, chiar de-ai fi în moarte, fericire pe care ne-am întrerupt-o la Roma, când ai plecat, singura cale de a alătura cioburile împrăştiate ale acestei oglinzi sparte, de a-ţi vizita fără lacrimi mormântul, aici, în oraşul nostru, de a mă despărţi de viaţa asta a mea care e sterilă, e zadarnică, e pustie fără prezenţa ta, care nu are sens, care e mai rea decât moartea din noaptea de Anul Nou când te-am văzut murind deasupra mea.

— Ce-o să facem de Anul Nou?

— Se zice că aşa cum începi anul, aşa vei trăi următoarele douăsprezece luni.

— Când bate de miezul nopţii?

— Da, când bate de douăsprezece. Ceea ce faci va marca tot restul anului.

— Îl vom începe împreună.

— Da, Sofía, dragostea mea.

— Să începem anul regulându-ne. Miezul nopţii să ne prindă goale.

— Una îmbrăţişând-o pe cealaltă.

— Ca acum.

— Sărutându-ne.

— Şi picioarele tale între ale mele, Marina.

— Şi o sticlă de şampanie lângă pat.

— Ca să ne îmbătăm amândouă.

— Şi să ne iubim.

— Ca acum.

— Ca acum, Clara.

Venise iarna. Pe străzile Romei, ploaia târa frunzele moarte; cerul cenuşiu se acoperea de nori fără formă; zilele se sfârşeau înainte de a-ţi da seama că începuseră şi ramurile copacilor, acum desfrunzite, erau decorate cu beculeţe colorate pentru a sărbători Crăciunul. Fiecare dintre cele şase sute de biserici romane avea ieslea ei din Betleem şi din toate lipsea Pruncul Iisus, pe care urmau să-l pună pe 25 decembrie. Cea mai drăguţă iesle era cea din piaţa Spaniei, montată pe scara monumentală ce ducea spre Trinità dei Monti, la un pas de casa în care au trăit Shelley şi Keats, al cărui nume a fost scris pe apă.

Lunile treceau pe nesimţite. Mi se părea că doar cu câteva zile înainte o întâlnisem pe Marina la Toridul Tropice, un loc şi un nume atât de absurde pentru a le evoca iarna la Roma. Dar simultan aveam şi senzaţia că trăiam cu ea de ani de zile, de-o viaţă. Am cumpărat împreună un pom de Crăciun, l-am încărcat cu podoabe, beculeţe, zăpadă artificială şi am umplut casa de trandafiri.

In ziua de Ajun am pregătit un curcan, l-am dres, l-am lăsat gata, numai bun de dat la cuptor, înainte de cină. Şi am comis greşeala să-l lăsăm pe masa din bucătărie câteva ore cât am plecat să facem o plimbare (ţii minte că ne-am luat de mână în buzunarul paltonului tău?). La înapoiere l-am găsit ciugulit tot de şobolani.

— La urma urmei, am zis eu, sărăcuţii, trebuie să sărbătorească şi ei Crăciunul.

Astfel că de Crăciun am ajuns să mâncăm pizza. Il invitasem la cină pe Astrolog, fără să-i explicăm motivul, ca să-l luăm pe nepregătite.

— Doamne ferește! Amăgit am venit, a zis el în spaniola lui stufoasă, când și-a dat seama, de cum a intrat și a văzut pomul de Crăciun luminat. Ducă-se învârtindu-se cel care m-a atras aici, că am crezut că e ospăț, și nu rău, dar e și nu e așa. Chiar acum, hai, fetelor! să dăm uitării supărările, dați-mi de mâncare și pe urmă dați-mă afară.

A jurat că de Anul Nou nu-l vom mai prinde. Va veni să ne salute, asta da, dar niciun fel de cină, niciun fel de sărbătorire. In orice caz, noi nu-l invitasem. Aveam alte planuri – să intrăm în noul an regulându-ne, și în planul nostru, Astrologul nu era bărbatul cu care doream să se inițieze Marina. Argumentând că ziua de Crăciun era o zi ca oricare alta, el dorea să plece înainte de miezul nopții, dar am reușit să-l reținem cu *Tirant lo Blanc*[22] în catalană, cadou care ne-a scuzat de ofensa de a-l fi invitat la o petrecere creștină; de multă vreme suspina după cartea asta fără să și-o poată procura, așa că i-am comandat-o la librăria evlavioaselor din piața Navona. Noi ne-am făcut atâtea cadouri că tot mai era încă un pachet când părea că s-au terminat deja, iar Astrologul nu înceta să se minuneze, convins că miopia îi făcea figuri, ca de obicei.

In timpul săptămânii o furtună nemiloasă ne-a prins pe stradă și ne-a udat până la piele. Ajunse acasă am aprins focul în sobă, ne-am scos hainele leoarcă și ne-am încălzit reciproc, frecționându-ne

---

22 *Tirant lo Blanc*, poem epic medieval, început de Joanot Martorell, cavaler valencian, și încheiat de Martí Joan de Galba, publicat în 1490. Unul din cele mai cunoscute documente literare în limba catalană, important prin influența pe care a avut-o asupra lui Cervantes (n.r.).

pielea zbârlită, în picioare pe covor. Am băut nişte *grappa*, doar câteva înghiţituri; era foarte tare, nu-i puteai rezista. M-am aşezat pe covor ţinând paharul cu tărie cu amândouă mâinile. Marina, încă în picioare, mi-a masat umerii şi gâtul.

Sub apăsarea degetelor ei am simţit că muşchii mi se relaxau, se înmuiau toate crispările provocate de frig, se dezmorţeau, primeau mai multă căldură de la mâinile ei decât de la soba din apropiere. Marina s-a lăsat pe vine în spatele meu, cu genunchii depărtaţi şi am simţit că sexul i se lipea de spinarea mea, întins la maximum, umed, cald, sprijinit exact pe şira spinării şi acum pe umeri nu mai aveam mâinile Marinei, ci sânii Marinei, care-mi înconjurau gâtul şi-mi frecau obrajii, căci braţele sale mă învăluiau, se strângeau încrucişate pe coastele mele ca să se sprijine în timp ce ea urca şi cobora cu sexul din ce în ce mai umed şi mai cald pe vertebre şi-mi şoptea cuvinte dulci la ureche, pe care eram incapabilă să le repet, pe care doresc să le trec sub tăcere. Atunci am intrat într-un orgasm nemaipomenit, care începea de la coloana vertebrală şi se răspândea, se ramifica de-a lungul nervilor spre fiecare parte a corpului meu, chiar şi cea mai depărtată, spre picioarele mele supuse unui fel de extaz care cuprindea şi învăluia totul, paharul mi-a căzut din mâini şi s-a rostogolit pe covor, în vreme ce Marina ejacula pe spatele meu, pe măduva mea, transmiţând orgasmul său sistemului meu nervos ca să-l străbată de-a lungul tuturor ramificaţiilor şi bifurcaţiilor, dar eu nu ejaculam, sau cel puţin nu reuşeam să o fac, continuam să vibrez fără încetare, încordată şi totodată calmă, sensibilă, cu nervii ca o plasă întinsă pentru a pescui tot ce mă înconjura, aş fi putut

rămâne aşa ceasuri întregi, cu umezeala satisfăcută a Marinei pe spinarea mea, cu păsărica ei pe mine, ceasuri întregi, dar n-am făcut-o. Am ejaculat cu un geamăt lung, un strigăt suspinat. De-aş fi ştiut că ea era pe punctul de a muri, nu m-aş fi mişcat niciodată de acolo, aş fi rămas neclintită pentru totdeauna, în acea încordare nesfârşită, aşteptarea nedefinită a unui eveniment iminent, simpla aşteptare fericită a măduvei şi snopul nervilor mei, în cea mai absolută dorinţă, dorinţa care nu încetează şi găseşte în ea însăşi satisfacţia, iar în satisfacţie reînnoirea dorinţei, ca un cerc invizibil, ca un ciclu infinit al anotimpurilor şi al zilelor, ca dragostea adevărată, mişcarea Marinei pe spinarea mea.

A sosit şi 31 decembrie, care ar fi trebuit să fie o sărbătoare pentru noi, o întâlnire de dragoste, o celebrare intimă, semnarea unui nou tratat care să confirme tratatele anterioare şi care, în schimb, s-a transformat în data despărţirii noastre. Ultima zi a anului va fi şi ultima zi a fericirii mele. Miezul nopţii ne-a prins goale, îmbrăţişate, dar nimic n-a fost cum prevăzusem.

Era o vreme posomorâtă şi cerul plumburiu contrasta cu pereţii ocru; un vânt rece şi umed urla pe străduţele cartierului. Dimineaţa ne-a găsit triste, în mod inexplicabil. Noaptea eu visasem că treceam de uşile unei catedrale pe care niciodată nu o văzusem, dar pe care o cunoşteam bine. Nu doream să intru în ea, dar mă obligau, mă duceau în ghionturi până în capăt, printre două şiruri de coloane identice. Era foarte întunecată, dar vedeam tot. Brusc, o latură a catedralei dispărea, luând cu sine un şir de coloane. Eu scăpam printr-o spărtură apărută din cauza acelei stranii dispariţii.

Mai degrabă mă vedeam scăpând în depărtare, pentru că rămâneam în centrul templului, gândind: „Doamne, trebuie să fug, acoperişul se va dărâma peste mine", şi în timp ce gândeam asta începură să-mi cadă în cap bârne, icoane, cărămizi, iar eu scăpam şi, totodată, rămâneam îngropată sub ruinele catedralei. In acest punct am deschis ochii. Mai erau câteva minute până la opt dimineaţa şi se auzea soneria de la uşă.

M-am înfăşurat în halatul de baie şi m-am dus să răspund, fără grabă. Erau martorii lui Iehova, un bărbat şi o femeie, nu i-am văzut foarte bine, eram somnoroasă. Îşi propuneau să mă convertească la credinţa lor cu ameninţarea unui inexorabil apocalips apropiat şi, în trecere, să-mi vândă şi câteva cărţi şi publicaţii. Mi-a fost greu să scap de ei, pentru că la fiecare răspuns pe care li-l dădeam găseau modalitatea de a insista în continuare.

Am pregătit o cafea încercând să nu fac zgomot, să n-o trezesc pe Marina şi-am luat-o pe sofa, lângă fereastra închisă. M-am uitat la portretul pe care mi-l făcuse Manolo, urmând metodele imprevizibile ale lui Orbaneja, pictorul din Ubeda. Mi-a fost dor de el. Cum o fi? M-am uitat la ceas: opt şi zece. Încă nu se dusese la culcare, niciodată nu-şi putea ordona orarul dat peste cap. Am luat telefonul. Zero, zero, trei, patru, unu... Era primul meu contact cu Spania, cu Madridul, de la 25 iunie. Şase luni, m-am gândit din nou. Au trecut şase luni. L-am auzit pe Manolo, ca totdeauna, răspundea fără să vorbească, bănuitor, ca să afle cine îl suna.

— Manolo! am strigat.

— Care Manolo? a zis. Era treaz. Fără îndoială terminase de pictat şi-şi lua mic-dejunul cină, înainte de-a se duce în pat.

— Manolo, eşti incorigibil.

— Sofía! ce plăcere să te aud! a exclamat, renunţând la suspiciune. Mă recunoscuse. Unde eşti?

— Păi, în afara Madridului.

— Da, e mai bine să nu-mi spui. Prefer să nu ştiu, glasul i s-a posomorât. Ţine seama că nu ţi-am spus nimic, dar ai grijă de tine.

— De ce? am întrebat.

— Păi de ce să-ţi fie, femeie?! De Santiago. A auzit lucruri tare ciudate despre tine, nu ştiu cum va reacţiona dacă te va găsi. Incearcă să eviţi. Ultima dată când l-am văzut era furios, halucina. Părea nebun.

— De acord, am zis, încercând să schimb subiectul. Povesteşte-mi despre tine.

— Păi, adevărul e că viaţa mea este cea dintotdeauna, fără noutăţi. Continui să pictez. Când pot. De bună seamă, tipul ăla care te urmărea e un tip împuţit mai rău decât ziarista. Vine în fiecare zi să mă şicaneze. Îmi zice că tu l-ai trimis.

— Eu nu ţi-am trimis pe nimeni! Nici pomeneală! Despre ce tip vorbeşti?

— Despre Carranza.

Carranza, nenorocitul ăla, continua să dea târcoale vieţii mele cu lăcomia unui corb. Am mulţumit că eram departe de Madrid. M-am despărţit de Manolo. Ne-am făcut urări pentru anul care vine. Mi-a spus că va încerca să facă o expoziţie la galeria lui Rioja Pou. Imi plăcuse să-i aud glasul, să aflu că pictura continua să fie lucrul cel mai important pentru el, cu toate că ştirile pe care mi le dădea erau alarmante.

Am trezit-o pe Marina ducându-i micul dejun la pat. În general, ea era cea care făcea asta, dar mă trezisem şi eu o dată înainte. Am rămas

amândouă acolo până la prânz, citind spate în spate, hârjonindu-ne cu picioarele pe sub cearşafun.

— Ce citeşti? am întrebat-o.

— O carte de-a ta. *Grădina desfătărilor*[23].

— Îţi place?

— Mă întristează. Auzi cum începe poemul ăsta: „Dragostea unei femei este ca umbra unui curmal pe nisip".

— E drăguţ, am comentat. Citeşte-mi restul.

— „In întunecimea mormântului tău, aminteşte-ţi grădina solitară spre care într-o zi te-am condus."

— Teribil! Şi pe urmă?

— „Aminteşte-ţi dimineaţa tihnită când te-ai încovoiat sub iubirea mea ca un curmal sub simun. Dar cu puterea suflului său, simunul acoperă cu nisip creanga pe care o frânge... Oh! zveltul meu curmal, ţărâna cimitirului să-ţi fie uşoară pe mormânt!"

— Adevărat, e tare trist, e...

Marina nu m-a lăsat să termin fiindcă a azvârlit cartea într-o parte, m-a îmbrăţişat şi mi-a umplut gura cu limba ei.

După-amiază am gătit puiul pentru cina de Anul Nou. Doream să mâncăm devreme şi pe urmă să dăm fuga în pat, să întâmpinăm anul acolo. Marina i-a sunat pe mama şi pe fraţii ei şi, de asemenea, pe Emilia, dar n-a răspuns nimeni acasă la prietena ei.

Cam pe la opt, deja ne îmbrăcasem şi ne machiasem, gata pentru a petrece marea noastră noapte. Eu scoteam nişte cartofi din foc când a sunat iar soneria, a doua oară în ziua aceea.

---

[23] Culegere de poeme erotice arabe (n.r.).

— Ai putea deschide tu? am strigat-o pe Marina din bucătărie. Trebuie să fie Astrologul!

Am auzit că deschidea uşa şi pe urmă insulte, lovituri, un urlet de durere al Marinei. Am stins focul în mare grabă şi am alergat să văd ce se petrecea. Santiago dăduse de noi.

Epilog

Mai multe indicii îi permiseseră să ne localizeze. Ni le va spune încetul cu încetul, după ce va închide uşa după el, pe măsură ce ne întărâta, cu glasul său morocănos venit din negura vremurilor. Mai întâi, a înţeles că plecasem în călătorie în joia aceea blestemată a ultimei noastre întâlniri, pe care am stabilit-o ştiind că nu voi mai fi în Madrid; a înţeles de cum a intrat în apartament: lipseau hainele mele, câteva cărţi şi, mai ales, geamantanele.

A doua pistă i-a dat-o mecanicul portughez, care îşi văzuse spulberată din nou iluzia de a pleca să locuiască în Brazilia. De la el a aflat că urma să fac o călătorie lungă.

După aceea a intervenit Carranza. L-a întâlnit dând târcoale în faţa intrării casei. Santiago tot mai credea că aveam relaţii cu el şi i-a slobozit un pumn de-ar fi putut doborî şi un taur. Dar Carranza ne spionase şi, de pe jos, cum a putut, a reuşit să-l convingă că eu, dacă plecasem, o făcusem cu o femeie, nu cu un bărbat şi cu atât mai puţin cu el. Santiago şi-a pierdut controlul când a aflat vestea.

Şi confirmarea i-a smuls-o Franciscăi. Înseamnă că în zilele acelea de vară când Marina şi cu mine rătăceam prin Italia, Santiago a vizitat toate persoanele care mă cunoşteau cu intenţia de a obţine

vreo informaţie. Manolo, patroana galeriei, Francisca şi inclusiv Purice, toţi aceştia au trebuit să răspundă interogatoriilor sale. Nimeni nu ştia nimic, în afară de Francisca, care s-a prefăcut că nu ne văzuse de ani de zile, iar Santiago a torturat-o, literalmente, până a făcut-o să mărturisească.

Pe urmă era şi cartea de credit. Cheltuielile erau înregistrate în contul nostru comun la bancă. Asta i-a permis să reconstituie toate etapele călătoriei prin Italia şi a văzut că în final toate cheltuielile se făceau numai şi numai la Roma.

Şi amenzile din trafic. Astfel a legat ultimele capete slobode. Niciodată nu m-am gândit că birocraţia italiană ar fi în stare să expedieze reclamaţiile sale până în Spania. Pe fiecare dintre amenzi era specificată ziua, ora şi locul infracţiunii. Cu o hartă a oraşului, Santiago a delimitat zona în care amenzile erau mai frecvente şi în felul acesta a stabilit o rază circumscrisă unde a început să ne caute: cartierul nostru, ghetoul.

A venit la Roma la jumătatea lui decembrie. Zile întregi a străbătut străzile din cartier, până când aseară a văzut maşina. A citit sistematic, la toate clădirile apropiate, numele care se afişau la interfon. Pe 31 decembrie, la ora şapte, a găsit, în sfârşit, numele meu, alături de altul, pe care nu-l cunoştea. Numele acela, un nume spaniol printre atâtea nume italieneşti, numai al meu putea fi.

S-a strecurat pe furiş în vestibul când a intrat cineva în clădire şi stătea acolo, gata de orice.

Nu-i venea să creadă spectacolul pe care-l avea în faţa ochilor. Bănuia că eu aş fi cu altă femeie, una oarecare şi, în schimb, mă vedea dublă,

împărțită în două. Se aștepta să găsească două femei și dăduse de două Sofii. Acesta, singurul lucru pe care nu-l știa, l-a înnebunit și mai tare. Revenindu-și din uimirea de a mă vedea apărând în pragul bucătăriei, mi-a tras un pumn în gură care m-a azvârlit în masă. Marina a vrut să reacționeze, dar a trântit-o cu un dos violent al mâinii.

— Care dintre voi este Sofía? striga el dement. Care?

— Lasă-ne în pace! l-am rugat, încercând să mă ridic. Dar nu-și pierduse vigoarea.

Curvă! a urlat, aruncându-mă pe podea cu altă lovitură. Nu știu cine ești tu, dar ești o curvă! și a continuat să ne întărâte, strigând, lovindu-ne, destăinuindu-ne cum făcuse să ne descopere, maltratându-ne, altoindu-ne cu toată violența urii sale.

Eu știam că se repeta povestea; mi-o smulsese deja pe Laura, acum dorea să-mi ia ceea ce iubeam eu mai mult, reflexul meu, Marina, chiar tu. Niciodată nu primisem atâtea lovituri; mi-am pierdut cunoștința și m-am trezit în pat. Am auzit că Santiago zicea:

- Niciodată nu trebuia să am încredere în tine, curvă!

Dar nu-l vedeam. Ochii îmi erau aproape închiși din cauza bătăii pe care o primisem. Am simțit pe mine o greutate uniformă care-mi acoperea tot corpul. Era Marina. Ne legase de pat, iar încheieturile mâinilor unele de altele, gleznele unele de altele, cu picioarele și cu brațele desfăcute.

Avea două femei pentru el, Marina și eu, legate una de cealaltă, față în față, goale, doar la dispoziția lui. Nu putea să nu profite de ocazie.

Clara..., a șoptit Marina să mă reconforteze.

— Va să zică tu eşti Sofia, nu? i-a zis Santiago.

— Nu! am zis. Eu sunt Sofia!

— Eu sunt Sofia! a strigat Marina, dar pronunţia sud-americană a fost suficientă să-i dezmintă afirmaţia.

— Acum ştiu cine eşti a întrerupt Santiago, cu un zâmbet calm. Dar mi-e totuna. Ce-o să fac acum, o să vă fac la amândouă.

Am încercat să cer ajutor, poate că unul dintre vecini să ne audă şi să cheme poliţia, dar strigătul îmi era înecat, slab, inutil. Santiago mi-a închis gura cu o palmă. Atunci a strigat şi Marina; a strigat numele Astrologului ca o cheie secretă, ca o imagine prietenoasă în care să se refugieze.

— Liniştel a urlat Santiago; a apucat-o de păr şi i-a tras capul pe spate.

Ţinând într-un pumn părul Marinei, i-a tras cu cealaltă mână o labă sălbatică. Capul i-a sărit într-o parte şi a căzut pe umărul meu. Santiago rămăsese cu un pumn de păr între degete. Şi a continuat să ne biciuiască.

Pe urmă a traversat camera cu paşi mari şi l-am pierdut din vedere. Nu ştiam ce avea să se întâmple.

Marina şi cu mine ne sărutam să ne dovedim că nimic nu era în stare să ne despartă. Dar el s-a întors şi ne-a pus căluş; nu-i plăcea că ne sărutam.

Şi atunci a trecut pe rând de la păsărica mea la anusul Marinei, de la anusul meu la păsărica Marinei, care primea pentru prima oară scula unui bărbat.

S-a bucurat de scuturăturile ultime ale orgasmului său, stingându-se treptat şi zâmbind satisfăcut a proferat o înjurătură şi ne-a blestemat.

A scuipat pe spinarea Marinei şi s-a ridicat. S-a uitat în jur, ameţit, neştiind ce să facă. S-a lăsat să cadă într-un colţ al camerei şi şi-a sprijinit fruntea între genunchii goi. A rămas aşa o bună bucată de vreme. Aveam mandibulele încleştate şi înghiţeam cu greu saliva care-mi rămânea în gât, fără să coboare în stomac. Lacrimile Marinei i se opreau o clipă pe gene şi curgeau pe urmă pe ochii mei, pe propriile mele lacrimi. Cred că şi el plângea în colţul lui, dar slăbiciunea lui a ţinut puţin.

S-a ridicat din nou şi s-a masturbat privind trupurile noastre lovite. A avut o erecţie foarte slabă, a încercat să ne reguleze din nou, dar n-a reuşit. M-am rugat în sinea mea să ne lase, fiindcă mândria lui de bărbat n-avea să fie ştirbită de acest eşec. Dar rugile mele n-au fost ascultate.

— Ţi-am zis că aş fi în stare să fac orice, îmi vorbea mie, ca să nu fii cu nimeni altcineva decât cu mine.

Imediat a ieşit din cameră. Am crezut că avea să continue să bea. Am vrut să strig din nou, dar glasul mi-a pierit în căluş înainte de a se înfiripa. Am auzit şobolanii care râcâiau pereţii, o picătură de sânge care a căzut pe cearceaf, respiraţia Marinei. S-a întors lângă noi. Nu se dusese după alcool. Mesteca o bucată de pui pe care o ţinea cu mâna stângă. Şi în dreapta ţinea un cuţit de bucătărie.

— Cum vă faceţi voi plăcere? a întrebat. Ce vă băgaţi în păsărici?

Ne-a trecut lama cuţitului pe piele, încet, încercând să nu ne taie cu tăişul, în timp ce continua să mestece puiul. Acelaşi drum pe care îl făcuse înainte cu mâinile, îl străbătea acum cu oţelul: o

frecare lungă, lentă şi extaziată de-a lungul spinării Marinei; pe urmă fesele, faţa interioară a coapselor, încheieturile genunchilor, pulpele; şi apoi drumul invers; a urcat iar, atingându-ne pe amândouă în acelaşi timp, pulpele, încheieturile genunchilor, va ajunge, n-avea să se oprească, faţa interioară a coapselor; şi a ajuns, într-adevăr, la păsărici, a mea şi a Marinei, în timp ce termina de mâncat.

— Să vedem dacă asta vă place.

La început am simţit doar rece. Apoi am recunoscut forma cuţitului care îmi intra în sex. Nu mi-am dat seama că mă tăia. Abia de mi se părea o frecare, o zgârietură, o dezmierdare îngheţată. Dar nu mi l-a băgat tot. L-a scos şi i l-a băgat Marinei, încet de tot. Marinei, căreia eu nu-i făcusem niciodată rău; pielea ei fragilă, carnea ei dulce era profanată de sânge şi de durere. Asta a durat mult, cu toate că după aceea el a început să meargă mai repede. A scos cuţitul din păsărica Marinei şi mi l-a băgat din nou mie, şi apoi Marinei şi pe urmă mie, din ce în ce mai rapid, de parcă acum ar fi oţelul rece cel care se excita, cel care era pe punctul de a ejacula pe sângele Marinei, al meu. De afară, a ajuns până la noi hărmălaia petrecerilor: era miezul nopţii. Atunci am strigat, am ţipat cu un urlet de animal care mi-a ieşit pe lângă căluş de dincolo de gură şi de corzile vocale, de dincolo de plămânii mei, din adâncul fiinţei mele, din dragostea mea în agonie. Când mi-a auzit urletele, s-a înfuriat din cale afară.

— Taci, taci odată!

A împlântat cuţitul până în adâncul păsăricii, dar nu era păsărica mea, Doamne, nu, nu era a mea, era păsărica Marinei. L-a înfipt până la plăsele, l-a

răsucit, l-a scos plin de sânge, de viaţă, de viaţa Marinei, care i s-a scurs printre picioare. Şi-am ţipat, am ţipat şi mai tare, şi chiar dacă el m-ar fi înjunghiat, tot aş fi continuat să ţip. Nu ştia ce să facă să mă amuţească. A început să înjunghie spinarea Marinei, încercând să o străpungă să ajungă la mine. Eu i-am văzut ultima licărire a ochilor, am simţit pe piept cum se opreau bătăile inimii ei, iar în mâini că degetele ei nu mă mai strângeau, dar cuţitul nu reuşea decât să mă zgârie cu vârful lui, din nefericire nu trecea dincolo de Marina, Marina care, deja fără viaţă, mă apăra de atacurile lui Santiago, care-mi salva viaţa cu moartea ei şi primea împunsăturile, nenumărate, în trupul ei profanat groaznic, niciodată n-avea să se mai bucure în braţele mele, Marina, era imposibil să dea înapoi, ireversibil, îţi făcea praf pielea, îmi plecaseşi, am ţipat, Marina, cât aş fi dorit să mor cu tine, am ţipat, înjunghienle, Marina.

Atunci, cineva a trântit uşa. S-au auzit paşii mai multor bărbaţi care alergau prin casă şi se repezeau asupra lui Santiago, îl înşfăcau, îi smulgeau cuţitul, îl imobilizau.

Am privit lama însângerată, acum în mâinile unui poliţist. S-o afla pe lamă sufletul Marinei? I-am privit ochii, pe care nu-i închisese, care nu mă mai priveau. Când mi-au scos căluşul, i-am sărutat trăsăturile feţei, rănile, i-am băut lacrimile, buzele ei moarte, sângele ei şi în curgerea sângelui ei se depărta inexorabil reflexul meu, dublura mea perfectă, eu însămi, chipul lui Narcis în acel curs de culoare roşie al morţii care şi-a lăsat pentru totdeauna semnul în aceste mâini, sângele acesta care a fost înlocuit cu altul, cel supt din penisul lui

Baxí pentru a mă condamna, să scap de membrele acestea care mă deranjează şi mă împiedică să o îmbrăţişez pe Marina.

M-au dus pe insula Tiberina. Şi în încăperile aseptice ale spitalului am petrecut primele zile ale anului, fără tine. A venit să mă viziteze Astrologul cu un buchet de flori. El fusese cel care chemase poliţia auzind prin uşă, când venea să ne salute, zgomote ciudate, lovituri, glasul unui bărbat şi ei, poliţiştii n-au ştiut ce să facă până când ţipetele mele nu i-au convins să intre. Mi-a spus că acum Santiago era la închisoare şi că aveau să-l ţină acolo mulţi ani. Am vrut să-l cred.

De multe ori s-a întors Astrologul la spital. Şi vizitele acelea erau semnul unei prietenii fără condiţii. Ştiam cât de mult îl deranja să iasă din casă, să piardă timpul dedicat studiilor sale. Datorită lui am reuşit să o îngrop pe Marina în cimitirul protestant, departe de mormântul lui Keats, dar cel puţin în incinta aceloraşi ziduri. Acolo se află mormântul tău, pe care pot plânge, Marina. Alături de el se va afla al meu, pentru că vreau să mor la Roma. Port boala lui Baxí în vene şi foarte curând trebuie să plec să te caut, să ne reîntâlnim şi te voi iubi în mormântul tău cum te-am iubit înainte în pat, cum doar morţii pot iubi. Va fi o dragoste fără timp şi fără strigăte, fără sfârşit şi fără sânge, va fi dragostea pe care totdeauna am căutat-o şi pe care am reuşit doar să o zărim, să o atingem cu vârful degetelor noastre iubitoare şi vom fi demne de această iubire. Ne vom vedea din nou, faţă în faţă, ca în noaptea în care te-au ucis. Fie ca ţărâna să fie uşoară pe ochii tăi deschişi, Marina.

După câteva săptămâni m-am întors în apartamentul din ghetou şi la început mi-a fost insuportabil decorul iubirii noastre fără iubire. Aşa că, după aceea, când am fost complet restabilită, fără să mă gândesc de două ori, am decis să călătoresc la Montevideo, oraşul în care s-a născut o parte din mine. Eram deja în avionul companiei KLM când am înţeles că gestul meu era inutil. Pe urmă m-am dus la Buenos Aires şi am văzut străzile străjuite de copaci, am văzut copacii paradis, dar n-am văzut florile acestora. Ploile le terminaseră şi pe ele şi parfumul lor. Într-o vreme, am fost tentată să mă duc să o văd pe mama Marinei, să descopăr dacă era adevărat că soţul ei era şi soţul mamei mele, dacă tatăl Marinei era tatăl meu, dar în final am exclus ideea ca fiind absurdă şi m-am întors la apartamentul din ghetou, unde, cel puţin, aveam amintiri palpabile ale Marinei.

Am reuşit să-l fac pe Rioja Pou să-i organizeze lui Manolo o expoziţie la Roma pentru sfârşitul anului; dacă Manolo vine să mă viziteze, nu ştiu unde am să-l găzduiesc.

Nu am bani, s-au epuizat fondurile de la bancă, mi-au retras cardul de credit. Sunt luni de când nu plătesc chiria. Şi azi, proprietarul apartamentului a venit cu agenţii judecătoreşti pentru evacuare. Din fericire nu l-au găsit pe Baxí. Nu li se făcuse milă de mine după cum s-au purtat. Mi s-a permis să mai rămân câteva zile. Pe urmă va trebui să strâng doar câteva lucruri, pălăria galbenă pe care Emilia ne-a dat-o la Toridul Tropice, portretul făcut de Manolo, darurile acelui Crăciun, ca relicvele unei civilizaţii deja dispărute.

Probabil nu-l voi mai revedea pe Astrolog. Mi-ar plăcea să-i dăruiesc cărţile noastre. El este ultimul care ştie care dintre noi două a murit şi care a supravieţuit. Ceilalţi nu ştiu. Eu vreau să fie aşa. Când am fost în America de Sud, am călătorit cu paşaportul Marinei şi nimeni nu m-a descoperit. Scriu în această limbă incertă, care nu este spaniolă, nici graiul de pe Río de la Plata, nici italiană, cu toate că am ceva din toate acestea pentru că este limbajul Clarei.

Numai pentru ea scriu; este posibil să mă audă, oriunde ar fi, şi să ştie că nu am uitat nimic. Memoria mea reconstituie fiecare clipă a iubirii noastre ca să învinge uitarea, care se aseamănă cu moartea. Îmi amintesc de tine, Marina. Îmi amintesc de tine cum eşti acum, nu cum erai când ai murit, fiindcă îmi este suficient să merg pe străzi şi să-mi întâlnesc reflexul în vitrinele unei prăvălii ca să te văd şi să remarc semnele bolii şi ale părăsirii în privirea ta.

Dragostea noastră a fost un vis, un joc de oglinzi, o lumină printre umbre şi nu mai este.

De aceea nimeni nu va şti cine sunt.

Acesta a fost pactul pe care l-am făcut la Napoli. „Dacă vreuna din noi două moare, cealaltă va avea obligaţia să fie totodată şi Sofía şi Marina." Eu va trebui să rămân în Clara, nu în mine, dacă sunt cu adevărat cineva. Marina îmi şopteşte la ureche cuvintele care-mi lipsesc. Nu ştiu care dintre noi două scrie această pagină. Nimeni nu va putea ghici dacă sunt Sofía, sau sunt Marina care se preface că e Sofía, sau sunt Sofía care se preface că este Marina care se preface că e Sofía şi aşa la infinit, ca oglinzile faţă în faţă din camera noastră de la

Siena, precum chipurile identice ale lui Narcis în reflexul dorinţelor sale.

Şi pe epitaful mormintelor noastre va exista un singur nume, acelaşi, care va dispărea când tu şi cu mine ne vom reîntâlni în final, Marina, pentru că toate numele se scriu pe apă, în curgerea apei care trece şi nu se mai întoarce.

Cuprins

Prima parte / 9
Partea a doua / 99
Partea a treia / 167
Epilog / 237

FICȚIUNE FĂRĂ FRONTIERE

Despre Irene GONZÁLEZ FREI nu se știe decât ceea ce ea însăși a dorit să dezvăluie presei: este o studentă hispano-americană, stabilită temporar la Roma, care dorește să continue să scrie la adăpostul anonimatului.

Irene González Frei îi dedică romanul Marinei, „dintre toate personajele acestei povestiri singurul al cărei nume nu am avut curajul să-l schimb", și îi dă cuvântul Sofiei – să fie ea cea care ne povestește, din amintiri, „acea iubire năvalnică printre brețele durerii și ale amărăciunii" care le va uni pentru totdeauna și le va contopi trupurile, dincolo de sticla subțire a oglinzilor, în oglindirea lui Narcis. Sofia, o tânără ca atâtea altele, locuiește la Madrid și-și trăiește neliniștile și iubirile într-un grup de provinciali. După căsătoria cu Santiago, relațiile ei sexuale cu acesta degenerează în violență. Sofia, nemulțumită și tristă, o întâlnește într-o zi pe Marina. Atracția uneia pentru cealaltă este de-a dreptul magică, irezistibilă. Treptat, cititorii se vor lăsa prinși în povestea de dragoste a celor două femei. Închipuiri, vise, premoniții le vor aminti că Marina trăiește doar în memoria Sofiei și că deasupra lor plutește o amenințare...

Duritatea cu care Irene González Frei ne face martorii diferitelor întâlniri sexuale nu numai ale celor două femei, ci și ale acestora cu alte personaje, care servesc de contrapunct, invitându-l pe cititor să participe direct la tensiunile și violențele acestora, la voluptățile și delirurile lor, nu diminuează deloc tonul poetic care învăluie tot romanul și care îi conferă inestimabila putere de a lăsa urme de neșters asupra celor care-l citesc.

ISBN 978-973-47-0076-9